Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s): udgivet og forlagt af Beeken.
Titel | Title: De danske dramatiske Selskabers Repertoire
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn, 1829
Fysiske størrelse | Physical extent: 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55,-3,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021279928

De danske

dramatiske Selskabers

Repertoire.

Første Bind,

indeholdende:

1. Her er Værelser tilleie.
2. Eventyret, eller Sværmerie og Skinsyge.
3. Indbydelseskortet.
4. Doctoren og Apothekeren.
5. Point d'Honneur.
6. Epigrammet.

Kjøbenhavn 1829.
Udgivet og forlagt af Hofboghandler Beeken,
Trykt hos Bernh. Schlesinger.

55, 3, 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN
1972. G 1882

Her er Værelser tilleie.

Lystspil i 2 Akter.

Efter det Tydske.

Personerne:

Hermann senior, Herremand.
Hermann junior, } hans Børn.
Charlotte, }
Monfort.
Syver Knold, Marchandiser.
Madam Pattipan, Kag bagerske.
Timm Tarlett, hendes Søn.
Hanne, hendes Pige.
Simon, Tjener hos Hermann.
Frank, Tjener hos Monfort.
Snaps, Retsbetjent.
En Vert.
En Postillion.

Første Akt.

Theatret forestiller et Værelse i et Vertshuus.

Første Scene.

Verten og Monfort (træde ind).

Verten. Velkommen til Staden, Deres Naade! det er længe siden jeg havde den Ære at see Dem hos mig. — Endnu i Morges tænkte jeg saa ved mig selv, nu er det allerede flere Maaneder siden Du talte med den naadige Herre.

Monfort. Bliv De kun ved at tænke saaledes, Herr Vert, og fortæl ikke til Nogen, at jeg er her — jeg er ankommen incognito.

Verten. Ei! Ei! Nu er vistnok atter et par smukke Dine med i Spillet! Paa Landet er der intet mere for Dem! Derfore kommer De nu til Byen, for at bortfikke Pigerne fra vore unge Herrer?

Monfort. Nei, i Sandhed, De har intet at frygte. Dennegang, tænker jeg, vil Sagen blive alvorligere, jeg lader mig vel endogsaa indvikle i Ægteskabsgarnet.

Verten. Virkelig og hvem er da den unge Dame, som saaledes har indviklet Dem?

Monfort. Hun tilligemed hendes Fader kommer i Dag til Byen. Jeg venter dem om et Par Timers Tid.

Verten. Formodentlig atter den gamle Vise: en Kjærlighedsforstaaelse uden Faderens Samtykke.

Monfort. Ja, dessværre for mig! — Dog, til Lykke har Datteren samtykket i en hemmelig Vielse. Jeg vil nu hurtig leie en Vaaning til os. Adieu, jeg er her snart igjen. (gaaer.)

Verten. Herr Monfort! — ja, borte er han — Et smukt ungt Menneske og den bedste Kunde, som nogen Vert kan ønske sig. Han seer aldrig efter Timmerne paa en Regning. Hvad man begjærer, det betaler han.

Anden Scene.

Verten. Simon.

Simon (med en Portal.) Herr Vert! hvordan gaaer det? lad De os faae et Par Pægle Jammel — (sætter sig ved Bordet).

Verten (bringer Viin). Han er mig ogsaa en charmant Kunde. Jeg troer det er allerede tre Dage siden han kom hertil paa Postvognen og i den hele Tid har han ikke været tre Timer ædrue.

Simon. Puh! Jeg er ikke vandt til at sidde paa en saadan høi Postvogn, det høie Sæde har gjort mig gandske svimmel; men en hurtig Opholdelse har vel gjort

mangt et anderledes Hoved end mit er, svimmel.

Verten. Har Han intet at bestille her i Byen?

Simon. Jh, Gud bevares! Jeg har et Brev fra min Herre til sin Søn, som jeg strax skulde aflevere. Men jeg har saaman ganske forglemt det; det kan være det samme; jeg bringer saa ikke gjerne slemme Efterretninger.

Verten. Han veed altsaa hvad der staaer i Brevet?

Simon. Ja saamæn veed jeg saa! Min gamle Herre kommer til Byen for at besøge sin Søn; (søger i Lommerne) ha, her er Brevet. — Til Herr Hermann junior, afleveres hos Madam Patipan, Kagebagerske — (brækker Brevet).

Verten. Hvad i al Verden bestiller han der? Han vil dog vel ikke bryde sin Herres Brev.

Simon. Jo saamæn vil jeg saa! Jeg tænker, at min Herre vilde ikke gjøre sig nogen Samvittighed af at bryde mine Breve. (læser) "Kjære Søn! dette Brev sendes Dig med min Tjener Simon, som vil levere Dig det strax ved sin Ankomst —"

Verten. Og nu er det allerede tre Dage siden han kom og endnu —

Simon. Drik Han Herr Vert! Vas Han sin Næringsvei! Hans Sundhed! (brikker og læser.) "Jeg kommer til Byen for at besørge det Nødvendige i Anledning af det Gods, som jeg agter at kjøbe, og vil i to eller tre Dage logere hos Dig. — Jeg bringer Din Søster med, fordi jeg er kommen efter, at et ungt Menneske ved Navn Monfort er kommen paa det Indfald, at forelske sig i hende, og jeg, desaarsag ikke holder det for raadeligt, at lade hende blive allene herhjemme."

Verten. Forbandet! Hvorfor har Han ikke for længe siden sagt mig, hvem hans Herre var? (afsides) Havde jeg dog blot vidst det førend Monfort gik.

Simon. Fordi jeg, unter uns gesagt, ordentlig skammer mig ved min Herre. Han er saa mistroisk mod Enhver, som om han var opdragen mellem lutter Spitsbuber.

Verten (seer ud af Vinduet og raaber derpaa ud af Døren). Holla! der holder en Reisevogn for Porten.

Simon. Saasandt jeg lever! det er min Herre og hans Datter.

Tredie Scene.

De Forrige. Hermann senior og Charlotte.

Hermann (udenfor Scenen). Pas vel paa Mantelsækken, Dit Bæst! hører Du? og see vel efter, at ingen af Pakkerne bliver bortstjaalne. (Verten gaaer ud)

Simon. Ja! ja! han begynder allerede paa en frisk! Dersom han savner en Knap i sin Kjole, saa lader han Postkarlen aflægge Eed paa, at han ikke har stjaalet den.

Verten. Behager Herskabet at træde herind. Jeg haaber Deres Naade har havt en lykkelig Reise?

Hermann. Fanden har jeg havt! lamme Heste, fulde Kudske, afskyelige Veie, djevleblændte Stød og bedrageriske Verte, som snød mig op i mine aabne Øine og derpaa oven i Kjøbet loe mig ud, see, det har jeg havt. I den hele Omegn boe bare Kjeltringer.

Verten. Deres Naade har Ret, det er nu for Tiden meget dyrt at reise.

Hermann. Dyrt, rasende dyrt; Jeg kan erindre den Tid, da man for de halve Penge af hvad det nu koster, kunde baade reise bequemmere og blev bedre betjent. Ak ja! — Lotte, Du har dog ikke mistet dit Uhr?

Charlotte. O nei! jeg har Alt (afsides) undtagen mit Hjerte.

Hermann. I min Lomme var Alting, da jeg steg af Vognen, og siden skulde dog vel intet være bleven borte.

Værten. Hvorledes? min Herre! hvad vil De sige dermed? — i mit Huus?

Hermann. Min Ven! der gives saamæn her i Byen langt smukkere Huse end Deres, hvori man træder ind med fulde Kommer og træder ud igjen med tomme. — Hvor er min Karl?

Simon. Her, naadige Herre!

Hermann. Du spiller vist under Dække med min Søn, for at bedrage den gamle Fader, naar han kommer til Byen. Hvad sagde han da han læste mit Brev?

Simon. Han græd saamæn af Glæde, og ventede med Utaalmodighed at see Dem — —

Hermann. Begravet, kan jeg tænke? Ja, det troer jeg vel, — Men ret for at ærgre ham saa vil jeg nu leve til Dommedag. — Herr Vert, see dog engang efter, om Vognen er kommen i Skuret (Værten gaaer ud). Og Du, Simon, see vel efter, at ingen af mine Sager bliver borte. (Simon gaaer). Nu, Lotte, vær lystig og kom ikke til mig med den Snak, at Du har mistet Dit Hjerte. En ung Piges Hjerte er, som en tam Due, om hun ogsaa ti Gange skjænker det bort, saa kommer det dog bestemt ti Gange igjen.

Simon (kommer). Kudsken er kjørt ind, Deres Naade.

Hermann. Godt — tag noie Mærke paa Kudsken, for at Du kan kjende ham igjen, ifald det skulde være nødvendig; og hør, dersom nogle af de Strikker, hvormed Kufferterne vare fastbundne til Vognen, skulde være blevne liggende i Gaarden, saa tag dem op, om de ogsaa ere nok saa smaae, de kan dog altid nytte til noget.

(gaaer med Charlotte).

Simon. Vistnok! om de ogsaa kun var een Alen lange, jeg veed nok hvortil. (gjør en Pantomine som om han vilde prygle Hermann, og følger).

Fjerde Scene.

(Theatret forandres til et Værelse hos Madam Pattipan).

Madam Pattipan. Hermann junior.

Mad. Pattipan. Som jeg siger, Herr Hermann, Deres Opførsel er ikke til at udholde længere. Det er en Skam for honnette Folk at boe i Huus med Dem.

Hermann jun. Men min kjære, charmante, fortræffelige Madam Pattipan, Dronning for alle Kukkenbagerske, lad os dog engang tale koldsindig med hinanden. Hvad gjør jeg da?

Mad. Pattipan. Hvad De gjør? De er bestandig forstyrret, bestandig i slet Selskab, kommer bestandig sildig hjem. Ja i Sandhed, De forkorter Deres Dage.

Hermann jun. Men derfor forlænger jeg ogsaa mine Nætter, Madam, og saa kommer det jo dog paa et ud.

Mad. Pattipan. Hvorofte skal jeg bede Dem, at forlade mit Huus? I denne Maaned har jeg hver evige Dag erindret Dem derom, men De bryder Dem ikke mere derom end som saa.

Hermann jun. Ja, det er jo en bekjendt Sag, at unge Mennesker ikke bryde sig meget om Erindringer.

Mad. Pattipan. Jeg har allerede ladet et Leiebræt hænge ud paa Huset, og jeg er vis nok paa, at Værelserne vil ikke længe forblive ledige — bestemt ikke, der har allerede været en Herre i Dag og beseet dem.

Hermann jun. Jeg mærker nok, at De gjør Dem ligesaa megen Umage med Deres Værelser, som med Deres Hjerte. De lader ingen af Delene være længe ledig. — Jeg troer det er omtrent to Maaneder siden Deres Mand døde, og De gjør allerede Anstalter til at ægte en Anden.

Mad. Pattipan. Hvem mener De, min Herre?

Hermann jun. Hvem? — Deres Svend, Timmelchen Tarlett, og jeg maa tilstaae, De har gjort et godt Valg Han har tjent sin salig Herre baade troe og redelig, og jeg er overtydet om, at De vil faae megen Gavn af ham — see der, der kommer han selv. — Jeg vil ikke forstyrre den omme Scene. Farvel.

Mad. Pattipan. Jeg forstaaer ret vel Deres Spekterier, min unge Herre. Jeg haaber dog, at De betaler Deres Gjeld, forinden De forlader mit Huus. — De staaer nu saa temmelig paa Kridt hos mig.

Hermann jun Det kommer af at jeg har saamegen Ærefrygt for Dem. Jeg haaber, at jeg skal aldrig komme af Deres Kridthuus. Adieu Madam! — Dersom jeg ikke kan komme noget andet Sted ind i Nat, saa kommer jeg maaskee tilbage. Lad dog Hanne vente paa mig. Adieu. (gaaer.)

Femte Scene.

Mad. Pattipan. Timm Tarlett.

Mad. Pattipan. Ei, allerede fix og færdig! Du sværmer dog ogsaa bestandig omkring Timmelchen.

Timm. Herregud, Madam! De skjender bestandig, fordi man vil fornøie sig en Smule. De veed dog nok, at jeg vil saa gjerne omgaaes den store Verden, fordi det er saa behageligt

Mad. Pattipan. Saa Musje, og saa lader Du mig sidde ganske allene? Hvorfor tog jeg Dig i mit Huus, hvad? hvorfor lod jeg Dig komme ind fra Landet fra din Bondehytte, svar — hvorfor gjorde jeg det!

Timm. Herregud, Madam! Det maae De jo selv bedst vide, hvorfor De gjorde det. Det veed jeg saamæn ikke.

Mad. Pattipan. Har jeg ikke forsynet Dig med Kommepenge og gjort Dig til en Herre? Har jeg ikke givet Dig en god Opdragelse?

Timm. Jo, det er sandt. De har gjort mig til en Herre, og givet mig en god Opdragelse.

Mad. Pattipan Og har jeg ikke saagar besluttet, at gjøre Dig til Herre af min Boutik, min Formue, ja endogsaa min Haand?

Timm. Ja, men De vil ikke have, at jeg maa være min egen Herre.

Mad. Pattipan. Din egen Herre? see engang! jo saa vilde det snart være ude med Dig.

Timm. Naa, og naar det saa var ude med mig, hvad kunde saa det skade? Jeg har seet mange fornemme Herskaber, som har kjørt i prægtige Karether, og Hanne har sagt, at det var ude med Dem for længe siden, og de saae dog saa lystige og muntre ud, saa det var en Fornøielse.

Mad. Pattipan. Hanne? see engang! — det er ogsaa en af Dine Streger, bestandig sjaser og leer Du med den Pige i Boutikken, ret som I begge to vare gale.

Timm. Ja, hvad skal jeg gjøre, hun er immer saa fornøiet og saa leer hun, og saa bliver jeg ogsaa saa fornøiet.

Mad. Pattipan. Ret godt, hun skal ikke blive længe her i Huset! Timmelchen, jeg vilde ønske at Du havde saa megen Ære i Livet, at Du holdt saadan en Pige tre Skridt fra Livet.

Timm. Ja sommetider har jeg det ogsaa. Jeg kan saamæn see ligesaa bøs ud, som en Skolemester — men saasnart jeg seer en smuk Pige, ak Madam, saa smelter min Alvorlighed, ligesom en Snebolt i Soelskin.

Mad. Pattipan. Lille Timmelchen, gjør mig ikke vreb.

Sjette Scene.

De Forrige. Monfort.

Monfort. Deres Tjener, Madam. Af det ophængte Leiebræt seer jeg, at deres første Sal er at faae tilleie.

Mad. Pattipan. Ja, min Herre, og det tør jeg forsikre, at Leiligheden er baade bequem og smuk — vil De ikke besee Værelserne?

Monfort. Jeg har allerede seet dem.

Mad. Pattipan. Ah! Saa er De vistnok den Herre, som var her i Dag, da jeg var ude?

Monfort. Stig De mig fremfor Alt, om jeg kan tiltræde Værelserne endnu i Dag?

Mad. Pattipan. Hvilket Øieblik det behager Dem selv.

Monfort. Jeg venter min Søster til Byen i Aften, og jeg er bleven saa sildig underrettet om at hun vilde komme herhil, saa jeg seer mig nødsaget at leie Værelser til hende, da jeg ikke saa hurtig kunne faae Plads til hende i min Bopæl.

Mad. Pattipan. Meget vel, min Herre.

Monfort. Jeg vil nu gaae for at aflægge Deres Adresse der, hvor min Søster vil stige af. Jeg tænker nok at være her for at kunne modtage hende, naar hun kommer. Deres Tjener! (gaaer.)

Syvende Scene.

Mad. Pattipan. Timm Tarlett.

Mad. Pattipan. Det maae man sige, han var kort og bestemt.

Timm. Jeg er ret nysgjerrig efter at see, om hans Søster er smuk.

Mad. Pattipan. Hvad kommer det Dig ved? Gaae heller og send mig Din Hanne herhid — vi maae dog bringe Alting i Orden for den kjære Dame kommer.

Timm. Ak! dersom hun bare havde sorte Øine. Sorte Øine elsker jeg grusomt.

Mad. Pattipan. Ikke engang spørge efter Prisen paa Værelserne. — Jeg veed snart ikke, hvad jeg skal tænke om ham. (gaaer.)

Timm. Ja, saa skruer Du ham nok ogsaa Prisen saadan op, saa han ikke bliver tvivlraadig om, hvad han skal tænke om Dig. (gaaer.)

Ottende Scene.

(Theatret forandres til et andet Værelse hos Madam Pattipan).

Mad. Pattipan. Strax efter Hanne.

Mad. Pattipan (seer ind i et andet Værelse). Ak Himmel! hvorledes seer dog det Værelse ud. — Jeg maatte jo skamme mig ved at lade den unge fremmede Dame komme ind i al den Forstyrrelse.

Hanne (kommer). Madam, nede i Stuen er der en underlig, gammel Mand, som spørger efter Dem, han siger, at hans Søn har leiet Værelser her til ham.

Mad. Pattipan. Har hans Søn leiet Værelser her til ham? hvad er det for Snak.

Hanne. Der er en ung Dame med ham.

Mad. Pattipan. Ah! vistnok Søsteren til den unge Herre, som leiede Værelserne. — Beed dem trine herop.

Hanne. De beder dem selv, her er de allerede. (gaaer.)

Niende Scene.

Mad. Pattipan. Hermann sen. Charlotte.

Hermann. Ærbødige Tjener! det er dog Madam Pattipan jeg har den Fornøielse at tale med?

Mad. Pattipan. Til Tjeneste, min Herre.

Hermann. Saa tog vi dog ikke feil. Er disse min Søns Værelser? (Mad. Pattipan bejaer det.)

See her Lotte, dette er din Broders Værelser.

Mad. Pattipan. Hjertelig velkommen, Jomfrue — Deres Broder frygtede, at De ikke skulde finde hans Bolig. — Han vil vist snart være her.

(Simon bringer Mantelsækken).

Hermann. Simon, læg Mantelsækken der i Hjørnet — man maae altid selv see efter sine Sager! —

Mad. Pattipan. Behager det Dem ikke at besee de andre Værelser?

Hermann. Fremfor Alt, kjære Madam, trænger jeg til noget at styrke mig paa; jeg er ganske udmattet — maae jeg bede om en Kop Thevand.

Mad. Pattipan. Den skal i Øieblikket være til Tjeneste.

Charlotte. Maae jeg følge med Dem, Madam, og besee de andre Værelser.

(gaaer med Mad. Pattipan).

Tiende Scene.

Hermann. Strax efter Monfort.

Hermann. Denne Bopæl gefaller mig min Sjel ret godt — Her hænger endnu de Malerier, jeg forærede ham, og her staaer hans Bøger. — De ere alle saa gode som nye, han har taget dem forbandet vel i Agt, som jeg seer. — Det kommer mig snart for, som jeg var hjemme her. — Men hvem mon det er, der kommer?

Monfort (ud af Coulisen). Lad mig vide, saasnart hun kommer.

(seer sig omkring i Værelset).

Hermann (sagte). Formodentlig en af min Søns Venner. (høit) Ærbødige Tjener, min Herre! — ja, det er et smukt Værelse, min Herre!

Monfort (sagte). Hvem Pokker er det! (høit) O ja, det gefaller mig ret godt.

Hermann (sætter sig). Behag dog at sidde ned, om jeg tør bede.

Monfort (forundret). Min Herre, jeg? — jeg? — (for sig.) Jeg seer nok, at han venter ikke til man beder ham sidde. (sætter sig, Pause, hvori de med Forundring betragte hinanden.)

Hermann. Hvad dømmer De vel, min Herre, om dette Malerie? man holder det for at være temmelig godt.

Monfort. Det synes at være meget vel malt.

Hermann. Det er mig kjært, at De synes derom, thi det er mig som han kjøbt det. (ringer) Disse Meubler, som De seer her i Værelserne, har jeg ogsaa kjøbt, allesammen.

Monfort. Hvorban? Har De kjøbt Meublerne? (sagte.) Ah! formodentlig en Marchandiser eller sligt. (Frank kommer.)

Hermann. Min Ven, bring mig et Par Tøfler herop, men strax! — jeg gaaer ikke gjerne i Støvler. (Frank seer forundret paa ham og gaaer.)

Hermann. Man maae ikke genere sig, det er mit Princip.

Monfort. Det mærker jeg! — (Frank kommer med Tøfler, og hjelper Hermann Støvlerne af.)

Hermann. Jeg venter hvert Øieblik min Søn. — De bliver dog og drikker Thevand, min Herre?

Monfort. Ha! ha! ha! jeg har det i Sinde. (afsides.) Det er da en uforskammet Karl.

Hermann (afsides). Jeg har det i Sinde. — Jeg var tilfreds han havde sagt: Jeg beraakker mig.

Frank (sagte). Der har min Herre gjort en artigt Bekjendtskab (gaaer.)

Monfort. Min Herre, det gjør mig ondt, at jeg maae uleilige Dem — men De veed formodentlig ikke hvem der har leiet disse Værelser?

Hermann. O jo, det veed jeg saamæn ret godt, min Herre.

Monfort. Kort og godt, jeg venter min Søster hvert Øieblik, og maaskee en tredie Persons Nær-

værelse ikke vilde være hende saa aldeles behagelig.

Hermann. O, hvad det angaaer, saa bryd Dem ikke om noget; min Datter kommer ogsaa strax, og saa kan vi alle fire drikke The tilsammen. (Hanne bringer The.) Sig til min Datter at hun kommer herind. (Hanne gaaer. Afsides.) Jeg kan dog vel bede ham, han er jo en Ven af min Søn. — Tør jeg spørge om Deres Navn, min Herre?

Monfort. Mit Navn er Monfort.

Hermann (afsides). Monfort! Gottes ubekjendte Tilbeder! hvad hører jeg! her stikker noget under.

Frank (kommer; sagte til Monfort). Jomfru Hermann er allerede kommen.

Monfort. Hurtig! — Frank, kast denne Mantelsæk ned ad Trappen. (Frank vil tage den, men Hermann holder paa den.) De maae tilgive mig, min Herre, det skal, til enhver anden Tid være mig særdeles behageligt at see Dem hos mig, men nu beder jeg Dem at forlade mig. (vil føre Hermann til Døren.)

Hermann. For Satan, min Herre! — hvad skal det betyde?

Ellevte Scene.

De Forrige. Charlotte.

Monfort (gaaer hende i Møde og omfavner hende.) Min Charlotte! har jeg Dig virkelig igjen i mine Arme? Gud være lovet, at vor List lykkedes! (til Hermann.) Tillader De, at jeg forestiller Dem min Søster.

Charlotte. Min Gud! hvilket Tilfælde!

Hermann. See! see! ei! ei! Er det Deres Søster? — tør jeg være saa frie at spørge, om de har baade Fader og Moder sammen?

Monfort. Hvad behager?

Hermann. Jeg har tilforladelig aldrig vidst af, at jeg havde saadan en smuk Søn.

Frank (afsides). Au! nu lugter jeg Luften. (gaaer.)

Charlotte. Kjæreste Fader! tillad mig blot et Ord.

Monfort. Hendes Fader! O jeg Dumrian!

Hermann. Unge Mand, vær kun rolig. De kan skattere Dem lykkelig, at dette Tilfælde har robet mig Deres Sammensværgelse. — Tak De Himlen, at De ikke kommer til at løbe af med min Datter — for dersom det var skeet og De havde ægtet hende uden min Tilladelse; ikke en Regnepenge havde jeg givet hende i Medgivt.

Monfort (afsides). Hvad skal jeg nu sige?

Hermann. Ha! ha! det slog Dem. Jo, vi kjende nok I unge Herrer; vi gamle Karle ere ikke at spøge med.

Monfort (sagte). Jeg maa føre ham paa Afvei. (høit.) Min Frøken! Deres Fader har Ret. Jeg holdt Dem for riig, men Deres Herr Fader har forsikret mig, at De ingen Medgivt fik, dersom De ægtede mig, jeg vilde altsaa begaae en Uretfærdighed saavel mod Dem, som mod mig selv, dersom jeg vilde opofre Deres Lykke for min Kjerlighed.

Charlotte. Min Herre — De handler — meget retskaffent. Jeg indseer Fiinheden af Deres Bedrag — og jeg billiger det. (gaaer.)

Tolvte Scene.

Hermann. Monfort.

Hermann. Giv mig Din Haand Monfort — Paa min Sjel, jeg troer Du er en honnet Karl.

Monfort. Imellem os at sige Herr Hermann, slige Lykkeriddere, som jeg og mine Lige maae ikke givte sig blot af Kjerlighed.

Hermann. Nei vist ikke — Det duer ikke; og mangen En som har gjort det, har ogsaa bag efter tilstrækkelig fortrudt det.

Monfort. Deri har De fuldkommen Ret! — Hvad mener De, om jeg kunde faae fat paa et andet Fruentimmer — en riig Enke, for Exempel.

Hermann. Fortræffeligt! Hvad siger De om Madammen i Huset, Madam Pattipan? jo! jo' min Søn har skrevet i sine Breve til mig, at hun skal besidde en ganske kjøn Formue.

Monfort. Herligt! det var et guddommeligt Indfald! Med Deres Tilladelse saa vil jeg, for at faae Deres Frøken Datter til ganske at glemme mig, springe ind til hende og underrette hende om, at det er mit alvorlige Forsæt, at ægte den gamle Madamme. (vil afsted.)

Hermann (stopper ham.) Nei, nei, stop! Gjør Dem ingen Ulejlighed. Jeg skal nok faae hende det selv: jeg har saa et Par alvorlige Ord at snakke med hende om den Sag. — Hille den Ulykke! medens vi staae her og sladdrer saa kunde man jo være løbet af med min Mantelsæk. (tager Mantelsækken og gaaer.)

Treitende Scene

Monfort. Frank.

Frank. Nu Herre, der var De vist kommen i en artig Klemme? De veed dog vel, at den gamle Herre er Deres Kjærestes Fader?

Monfort. Desværre! jeg veed det. Til Lykke fik jeg det Indfald, at binde den Gamle paa Ærmet, at jeg ikke tænkte mere paa hans Datter, men vilde forsøge min Lykke hos den gamle Enke, som tilhører dette Sted; jeg haaber det skal gjøre ham sikker.

Frank. Det er en altfor forslidt List, Herre. Det troer ikke engang den Enfoldigste.

Monfort. Det er vel sandt. — Dog, dersom han kun vil troe det nogle faa Timer, saa kan Alt endnu blive godt. — Jeg opgiver ikke alt Haab. Maaskee jeg endnu i denne Nat fralister ham hende. — Frank, gaae hurtig og bestil en Vogn til at være præcise Klokken Tolv ved Hjørnet af Gaden.

(Frank gaaer.)

Fiortende Scene.

Monfort. Mad. Pattipan.

Mad. Pattipan. Tjenerinde, min Herre! — De havde ikke underrettet mig om, at De ogsaa ventede Deres Fader til Byen.

Monfort. Jeg vidste heller ikke af, at han v lde komme (afsides). Jeg kommer nok til at lade hende blive i sin Vildfarelse.

Mad Pattipan. Jeg haaber at Værelserne behager Dem, og formoder derfor, at De ikke synes at 10 Rigsdaler ugentlig er for dyr Leie.

Monfort. Jeg er tilfreds baade med Værelserne og Leien.

Femtende Scene.

De Forrige. Hermann senior.

Mad. Pattipan. Jeg vidste nok, at vi ville komme overeens.

Hermann (sagte). Hvad? er de allerede kommen overeens? (sagte til Monfort.) Jeg troer De har allerede begyndt at beleire hende?

Monfort (sagte). Og vaaa allerede indtaget hende. — Forstyr mig blot ikke Seieren.

Hermann Jeg vist ikke — for min Skyld maae De tale hvad De vil.

Monfort Ja, men hun vil ikke tale i Deres Nærværelse — Jeg beder Dem, lad os være allene.

Mad Pattipan. Tjenerinde Deres Naade, vi vare allerede enige førend De kom.

Hermann. Saa! ja saa vil jeg ikke forstyrre Dem. Lev vel. (afsides). Jeg troer ikke den Ting ret, — jeg vil tage mig den Frihed at lure en Smule og med egne Øren overtyde mig om Sandheden.

(gaaer).

Monfort. Bryd Dem ikke om

min Faber. De veed nok at gamle Folk har immer deres Sarheder.

Mad. Patripan. Det er meget sandt. — (Hermann kommer tilbage og lurer i Baggrunden.) Jeg er vis paa, at det samme vil blive Tilfælde med os, naar vi engang blive gamle. — Men for at komme igjen til Sagen, rigtigt Regnskab holder længst Venskab, pleiede min salig Mand altid at sige —

Monfort. Vi skal komme godt ud af det med hinanden.

Mad. Patripan. De spiser vel for det meste ude?

Monfort. Bestandig

Hermann (sagte). Det er besynderligt! ikke engang spise hjemme i Hvedebrods Dagene.

Mad. Patripan. Og kommer formodentlig tidlig hjem?

Monfort. Klokken ti er jeg bestandig i min Seng.

Hermann (sagte). Ja, det er en Hovedsag.

Monfort. De har ingen Børn, Madamme?

Mad. Patripan. Nei, jeg har heller ingen havt. — Men da jeg tænker at forandre mig, saa kunne det vel hænde sig — —

Monfort. Jeg forstaaer Dem, Madam, dog, det er mig ligegyldigt

Mad. Patripan. Saa? Nu det er mig ret kjært — thi De veed nok, at mange Mennesker kan ikke lide Børn.

Hermann (for sig selv). Nei, her kan umulig være noget Bedrag, det er godt at mærke paa den Snak, at Giftermaalet maae være fast besluttet. (ladet, som han nu først kom.) Naa, jeg ønsker af mit ganske Hjerte til Lykke — vær De ikke undseelig Madam! — Det er jo ikke den første Gang De slutter saadan en Handel.

Mad. Patripan. Ak nei! Jeg haaber saamæn heller ikke at det skal blive den sidste.

Hermann (sagte). Det er en smuk Opmuntring for ham. Hun har nok i Sinde at begrave et halvt Dusin Mænd endnu — (høit) Da Sagen nu er bragt i Rigtighed, saa giver hinanden Hænderne, Børn! — Ingen Omstændigheder, min Søn, kom, giv Madammen et Kys.

Monfort (kysser hende paa Haanden, sagte). Jeg var tilfreds den Spas var forbi; jeg er ikke oplagt til at fortsætte den længere.

Hermann (lægger deres Hænder i hinanden). Lev længe med hinanden, og gid intet maae forstyrre Eders Harmonie! Gid et Par smaae, smukke Rollinger snart maae —

Mad. Patripan (sagte). Smaae, smukke Rollinger? Er den Gamle gal?

Monfort (afbryder Hermann). Jeg beder, tael ikke videre. — De mærker nok, at det ikke er behageligt for Madammen at høre: man maa dog skaane Damernes Delikatesse.

Hermann. Ja, Gud bevares!

Monfort. Det vilde smerte mig meget, om jeg skulde fornærme Madammen.

Hermann. Ja mig med! — Vi vil da tale om noget andet.

Sextende Scene.

De Forrige. Frank.

Frank (sagte til Monfort). Det er ganske umuligt, Herre, at De kan faae Jomfruen i Tale.

Monfort. Umuligt, Frank! umuligt?

Frank. Ganske umuligt! — Hun bliver bevogtet paa alle Kanter. — Dog har jeg vidst at bringe En paa vores Side, som kan være os til stor Tjeneste; De gjætter neppe hvem? — Ingen anden end Timmelchen.

Monfort. Ikke ilde, det er sandt!

Frank. Han venter paa Dem, nedenunder. — See blot til De slipper fra den Gamle. (gaaer).

Her er Værelser tilleie.

Hermann (sagte). Hvad Fanden er det de hvidsker? — Jeg troer ingen som hvidsker. (til Monfort) De har dog vel ikke forandret Deres Tanker i Henseende til Giftermaalet?

Monfort (betydende). Aldeles ikke. Det forsikrer jeg Dem. Om faae Timer skal jeg overtyde Dem om, hvor alvorlig jeg har meent det. Deres Tjener.

Syttende Scene.

Hermann. Mad. Pattipan.

Hermann (ved sig selv). Jeg kan ikke blive rigtig klog paa alt dette — Siig mig Madam, hvor længe har De kjendt den unge Mand, som De vil ægte?

Mad. Pattipan (sagte). Den unge Mand som jeg vil ægte? Hvor i al Verden har han faaet at vide, at jeg vil ægte Timmelchen?

Hermann. De maae tilgive min Nysgierrighed. — Er De ikke bange for, at han endnu er vel flygtig?

Mad. Pattipan. De har Ret, han er endnu vel flygtig, en Smule ubestandig — han har sine smaae Galanterier — —

Hermann. Ja, seer De Madam, — hvad hans smaae Galanterier, som De kalde det, betræffer, da veed jeg vistnok mere deraf, end De.

Mad. Pattipan. Hvorledes, min Herre? De gjør mig ganske nysgierrig!

Hermann. Kort og godt. — Deres tilkommende Gemal har forelsket sig i min Datter.

Mad. Pattipan Hvad hører jeg? — Ak! jeg daaner!

Hermann (holder paa hende). For Guds Skyld, gjør det ikke, jeg kan umulig holde ud at slæbe paa Dem.

Mad. Pattipan. O, den Utaknemmelige! han har mig at takke for Alt. Det er ikke at sige, hvad jeg har gjort for ham.

Hermann. Naar det ikke er at sige, saa forlanger jeg saamæn ikke heller at vide det — men mellem os at sige — jeg frygter, Pigen elsker ham.

Mad. Pattipan. Ja, det undrer mig ikke, — han er saa smuk; men hvad bryder jeg mig om hans Skjønhed — jeg seer kun paa Sjelens Fortrin. Hvad er skjønne Øine eller et skjønt Ansigt —

Hermann. Godt til at see paa, Madam.

Mad. Pattipan (bliver ved). I Sammenligning med et godt Hjerte.

Hermann. Ja, det veed jeg virkelig ikke, Madam, — jeg er ingen Ven af Sammenligninger og jeg giver mig heller ikke af dermed.

Mad. Pattipan Skjønhed naaer jo ikke dybere end til Huden!

Hermann (sagte). Hos hende maae Skjønheden vist stikke under Huden.

Mad. Pattipan. Men siig mig, hvordan opdagede De først, at han elskede hende? — Fortæl mig alle Omstændighederne.

Hermann. Ja, det skulde jeg gjerne, dersom jeg bare ikke havde andet at gjøre; men medens vi staae her og skadrer, saa kunde Deres Kjæreste benytte sig af Leiligheden, og snuse efter min Datter. Jeg vil derfor skynde mig og see, at han kan komme til at løbe med en lang Næse. (gaaer.)

Attende Scene.

Mad. Pattipan. Strax efter Charlotte og Timm.

Mad. Pattipan. Ak! der kommer De! — ja tilvisse! — Han havde Ret: see hvor de smidske for hinanden. Uf! hvad hun er hæslig! (gaaer op i Baggrunden.)

(Charlotte og Timm komme i Samtale).

Charlotte (halvhøit). Og til hvilken Tid vil Vognen være der.

Timm. Klokken tolv, Frøken! — til den Tid har Herr Monfort

bestilt den. — Ak! hvor han vil blive fornøiet! — Ak! jeg veed hvad det vil sige at være forliebt, det kan Hanne bevidne.

Charlotte. Ak, Herr Tarlett! Jeg maae tilstaae Dem, mit Mod forlader mig aldeles nu, da det kommer til Sagen.

Timm. Vær De kun rolig — i Morgen ved denne Tid saa er De saa langt herfra, saa Deres Fader skal have ondt ved at naae Dem.

Mad. Pattipan (afsides). O Himmel! Han vil løbe bort med hende.

Timm. Ha! ha! hvor vil den gamle Herre ærgre sig!

Charlotte. Han misbilliger min Kjerlighed; troer at jeg kan overvinde den. I hans Alder kjender man ikke til Hjertets Følelser.

Timm. Siig ikke det, Frøken. — Med min gamle Madamme er det dog Tilfældet.

Mad. Pattipan (afsides). Gamle Madamme! virkelig?

Timm. Hun er endnu stedse ligesaa forliebt, som hun var for tredive Aar siden.

Mad. Pattipan (afsides). Bie kun! Du skal betale Legen.

Timm. Dersom det gamle Skabilkenhoved hørte mig tale saaledes om hende. — Ha! — hvad vilde hun sige dertil? — Ha! ha! ha! — Nu, jeg anbefaler mig til Klokken Tolv. — Jeg vil nu hen i Klubben og gjøre mig lystig med mine gode Venner. Og saa vil jeg med det samme see til, at De kan faae en ret smuk Vogn og et Par gode Heste. — Nu, Adieu.

Charlotte. Jeg takker Dem ret meget, kjere Herr Tarlett.

Timm. Kun frisk Mod, Frøken! — Sand Elskov varer til i Evigheden. — Nu, Farvel saalænge Frøken. (vender sig til Døren.) Levvel Papa og gamle Mutter Pattipan!

(De gaae.)

Nittende Scene.

Mad. Pattipan (allene). Gamle Mutter Pattipan! — Gammel!? — Jeg kunde blive rasende. — Hvilken Sammensværgelse! — Det er en Lykke, at jeg har opdaget Alting! — Nu skal jeg mage det saaledes, at I skal Alle komme til at løbe med Liimstangen — Gammel! virkelig? — og saa forliebt? Himlen maa vide hvorledes Mandfolkene ere beskaffne, medens vi ere unge saa synes de, at vi ere ikke halv saa kjerlige mod dem, som vi burde være, og naar vi (sukkende) nogle Aar senere, have lært, hvorledes de ville have det, saa lee de os oven i Kjøbet ud.

Anden Act.

(Theatret forestiller samme Værelse, som i Slutningen af første Act.

Første Scene.

Hermann junior. Hanne.

Hermann jun. Ak! min søde, lille Hanne! hvilken Lykke for mig, at træffe Dig eene!

(vil omfavne hende).

Hanne. Jeg beder ogsaa, at De vil lade mig være eene; jeg kalder paa Madammen, dersom De ikke lader mig være med Fred.

Hermann jun. Gjør ikke det. Saa lader Din Madamme ikke mig med Fred. — Siig mig, hvor stikker det gamle Dyr?

Hanne. Hos vores Naboe ligeoverfor. — De veed, hvor jalour hun er paa Timm, og nu vil hun derfra passe paa, hvad Tid han kommer hjem.

Hermann jun. Saa? hun er altsaa ikke hjemme? (sagte.) Saameget desbedre! — Hanne, følg mig op paa mit Værelse, saa skal jeg give Dig et godt Raad.

Hanne. Paa Deres Værelse? — i dette Huus har De ingen Værelser mere, Herr Hermann. Vi har allerede leiet dem bort.

Hermann jun. Leiet Værelserne bort? — Og alle mine Sager er der endnu!

Hanne. Naar De betaler hvad De er skyldig, saa kan De jo gjerne faae Deres Sager.

Hermann jun. Men for Satan! — dog, jeg vil ikke ærgre mig! — Værelserne ere altsaa bortleiede? Alvorlig?

Hanne. Alvorlig. Her er indflyttet en gammel Herre med en meget smuk ung Dame.

Hermann jun. En smuk, ung Dame? — For Djevlen, hende maa jeg see!

Hanne. Og ogsaa give hende et godt Raad, ikke sandt?

Hermann jun. Ganske vist! — Intet Menneske kan bedre give Raad end jeg —

Hanne. Der kommer Herr Knold, Marchandiseren, som saa ofte har været her og spurgt efter Dem, for at faae sin Regning betalt, og vores Naboe, Retsbetjenten Snaps, er med ham.

Hermann jun. Knold? ikke sandt, det er den Knold, som Du saa ofte har talt til mig om? Hvad skal jeg nu gjøre? — Troer Du at han kjender mig?

Hanne. Saavidt jeg veed, saa har han aldrig seet Dem, naar han har været her.

Hermann jun. Saa har det intet at betyde, dog en Forklædning kan ikke skade. See her er jo en Aagerkarlshat og en Sloprok; jeg formoder begge Dele tilhører den gamle Herre, som er flyttet herind.

Hanne. Ja, hans Tjener har nylig udpakket hans Mantelsæk.

Hermann jun. Hjelp mig Sloprokken paa. Nød bryder alle Love. (trækker Sloprokken paa og sætter Hatten paa Hovedet.)

Anden Scene.

De Forrige. Syver Knold.

Knold. God Dag i Stuen!

Hanne. Tjenerinde, Herr Knold! De vil ventelig tale med den unge Herr Hermann?

Knold. Ja, min Dukke! jeg maa nødvendig tale med ham.

Hanne. Jeg vil see, om han er hjemme. (gaaer.)

Knold (raaber efter hende). Den Ulejlighed kan De gjerne spare: jeg veed bestemt, at han er hjemme.

Tredie Scene.

Hermann. jun. Syver Knold.

Hermann jun. Saavidt jeg veed, saa er Herr Hermann Dem Betaling skyldig for endeel Meubler, som ere bragte til en vis ung Dame — ikke sandt? — jeg har læst adskillige af hans Breve til Dem.

Knold. Ja, min Herre! — vi har vexlet mange Breve med hinanden. — Jeg troer, naar jeg regner alt tilsammen, har jeg vist modtaget et halv Riis Papir fra ham; men det er da ogsaa alt, hvad jeg har modtaget fra ham hidindtil. — De kjender ham altsaa, min Herre?

Hermann jun. Det er min bedste Ven. Jeg elsker ham høit. Jeg maa imidlertid tilstaae, han har ladet sig forføre af et slet Fruentimmer.

Knold. Nu, det kan man vel tilgive ham: Jugend hat kein Tugend. Jeg var i min Ungdom heller ikke bedre.

Hermann jun. Desto ordentligere er De formodentlig nu?

Knold. Ja, svært! Men lad os tale om Herr Hermann. Jeg frygter, at han er i flerte Omstændigheder, — som hans Ven, saa ville De dog vel gjøre noget for at redde ham.

Hermann jun. O, jeg vilde gjøre Alt!

Knold. Min Regning er da ikke saa meget stor, (giver ham Regningen) og jeg lader mig vel ogsaa overtale til, at slaae lidt

af. — En Bagatel kan maaskee redde Deres Ven fra Slutteriet. — Betænk, hvilken Fryd for et følende Hjerte, at redde sine Medmennesker af Nøden. — Betænk, at Velgjørenhed er en meget sød og en af vore første Pligter — betænk — (Hermann ryster paa Hovedet.) De vil altsaa ikke betale? — Kom da herind, Herr Snaps, og gjør Deres Skyldighed, — følg mig kun, vi skal snart finde ham. (Snaps kommer.)

Hermann jun. Holla! hvorledes rimer det sig med, hvad de for sagde, (i Knolds Tone) betænk, hvilken Fryd for et følende Hjerte, at redde sine Medmennesker af Nøden! —

Knold. Seer De, saadan Fryd er god for Folk, som har Penge, men det er ikke noget for en Marchandiser.

Hermann jun. Betænk, at Velgjørenhed er en sød og en af vore første Pligter! Betænk! —

Knold. Ja betænk, — betænk, at det er en Handel, hvorpaa der ikke er noget at profitere, og derfor giver jeg mig ikke af dermed.

Fjerde Scene.

De Forrige. Hanne.

Hanne (sagte til Hermann). Den gamle Herre, som er flyttet ind paa Værelserne, kommer løbende herhid. Han maa vist have ærgret sig over noget, thi han bander forskrækkeligt.

Hermann jun. (sagte). Fortræffeligt! Jeg vil have en Spas med ham. Han skal undgjelde, at han har snappet Værelserne fra mig — jeg vil bringe ham og Syver Knold i Totterne paa hinanden, og imidlertid see til, at jeg kan faae den unge Dame at see. (høit til Knold.) Min kiere Herr Knold! Jeg har blot villet gjække Dem en Smule. — Jeg er saa langt fra, at ville undskylde Herr Hermann, at jeg tvertimod raader Dem, at lade ham strax arrestere.

Hanne (sagte). Hvad Pokker har han nu for igjen? —

Hermann jun. Dersom De vil lade Deres gode Ven her gaae et Øieblik udenfor, saa vil jeg forklare mig tydeligere. (Snaps gaaer.) Unter uns, han er her, men forklædt.

Knold. Forklædt? — og hvor?

Hermann jun. De vil snart faae den gamle Knægt at see. — Hanne foræller, at han kommer herhid.

Hanne (sagte). Ha! ha! gid jeg turde lee.

Knold. Gamle Knægt? Jeg troede han var kun en tyve, tredive Aar gammel?

Hermann jun. Ganske rigtig! men saaledes som han er udstafferet, saa seer han i det mindste tre Gange saa gammel ud.

Knold. Saaledes som han er udstafferet? — hvad vil det sige?

Hermann. jun. Han er nød til at gaae forklædt omkring for sine Creditorers Skyld. — Jeg tør vædde, at De ikke skulde troe andet, end at det virkelig er en gammel Papa, dersom De ikke vidste det bedre.

Knold. Mener De? ja luur mig, man narrer mig ikke saa let.

Hanne. Der kommer han!

Hermann jun. Ja, der kommer han! (sagte.) Hvad seer jeg! — det er jo min Fader!

Knold Hvad feiler Dem? — De gaaer dog vel ikke?

Hermann jun. Vist ikke! Jeg frygter kun, at Herr Hermann kunde mærke, at jeg har fortalt Dem Alt.

(De gaae op i Baggrunden).

Femte Scene.

De Forrige. Hermann senior, med et Brev.

Hermann (uden at see de Andre.) Min Søn maa dog være et Afskum fremfor alle Afskum! — i hans Alder at have saa liden Fornuft.

Knold (afsides til Hermann jun.) Hans Søn? — han har saagar en Søn, som er saa gammel, at han gjør Spilopper! — Det var et fint Indfald.

Hermann. Det var en Lykke, at jeg brak dette Brev og derved kom efter hans gale Streger. — Men bie, jeg skal betale ham det altsammen, lad ham kun først komme hjem. (vender sig og seer Hanne.) Ak, du lille Per, er Du der? (ved sig selv.) At tilsætte tusind Rigsdaler paa et liderligt Fruentimmer, og det i tre Maaneder! — — Du er jo i Dag særdeles smuk, Barn! hvoraf leer Du?

Hanne. Jeg veed ikke selv, naadige Herre! — jeg er i Dag særdeles oprømt.

Hermann. Ak, Du lille Skjelm! jeg er paa min Ære ogsaa i Dag særdeles oprømt. — Nei, jeg lyver, jeg er slet ikke oprømt. — Den fortvivlede Dreng, jeg vil gjøre ham arveløs. — Nu, Du lille Engel, hvordan har Du det? — Det Pigebarn sætter Fyr i mig! — men naar jeg saa tænker paa min Søn! Wahrhaftig — jeg er zwischen zwei Feuer.

Hanne. De har vist havt en slem Ærgrelse?

Hermann. Ja, min Putte, det har jeg ogsaa. — Den Skurk! — Hvad hun har for et Par polidske Øine! — Den Gavstrik er ikke til at undskylde. — Jeg kan ikke see mig mæt paa den Taske. (vil omfavne hende).

Knold (til Hermann jun.) Hilsedød! nu fanger hans unge Blod an at koge. (til Hermann sen.) Herr Hermann, Deres ærbødige Tjener.

Hanne. Det var en lykkelig Forløsning!

(hun og Hermann jun. gaae).

Sjette Scene.

Hermann sen. Knold.

Hermann. Deres Underdanige! Jeg mærker, De kjender mig bedre end jeg kjender Dem.

Knold. Mit Navn er Syv Knold til Deres Tjeneste. (ved sig selv) Hvem Fanden skulde holde ham for saadan en ung Lap! (høit.) Jeg haaber, at De er ved god Helbred?

Hermann. Jeg takker for god Efterspørgsel! I de sidste fyrgetyve Aar har jeg ikke befundet mig saa vel som nu.

Knold (sagte). I de sidste fyrgetyve Aar! — Den var god! o hvilken Klædning! hos hvilke Jøde mon han har kjøbt den?

Hermann. Det lader, som om De allerede længe har kjendt mig.

Knold. Ha! ha! ha! Ja, at Navn kjender jeg Dem temmelig længe, og jeg troer, at jeg veed at taxere Deres Alder bedre end nogen Anden skulde, efter Deres Udseende.

Hermann (ærgerlig). Hvor gammel holder De mig da for at være, he? — De troer vel maaskee, at jeg er over de Treds?

Knold. Nei, langfra ikke.

Hermann (hurtig). Saa troer De vel, at jeg er saa ungefær halvtreds?

Knold. Intet mindre end det.

Hermann. Hvad? troer De da, at jeg er kun fyrgetyve Aar?

Knold. Ikke engang saa gammel.

Hermann (tager ham ved Haanden). Snak, gode Ven! meget under fyrgetyve kan De dog ikke holde mig? ha! ha! ha!

Knold. Da holder jeg Dem dog alligevel for at være meget under fyrgetyve. Ha! ha! ha! (sagte han efterligner en gammel Mands Latter forbandet godt. (begge lee paa een Tid.)

Hermann. Ved min Ære, Du er en lystig Broer, Knold!

Knold. Ja, det mener jeg med! — I lystigt Selskab er jeg altid oprømt. — Dog har jeg nu andet at tage vare. — Her er en Bagatel, som jeg beder Dem at overse.

Hermann. Ret gjerne, — mine Venner overseer jeg gjerne Vagateller, — jeg vil kun sætte mine Briller paa.

Knold (sagte). Saagar Briller! — Jeg synes ellers, at han driver Spadsen temmelig vidt.

Hermann (læser). "Hr. Hermann! Debet: Forskjellige Meubler, som ere afleverede hos Mamsel Flora Spredvidt i store Strandstræde." — Hvad Djevlen skal jeg dermed? Jeg kjender ikke til Nogen Mamsel Spredvidt i store Strandstræde.

Knold. Ikke det? De har dog vist tilbragt mange fornøielige Timer hos hende.

Hermann. Har jeg tilbragt mange fornøielige Timer hos Mamsel Spredvidt?

Knold. Unge Menneske, tænk ikke at føre mig bag Lyset. — Jeg kjender alle Deres Kneb, alle Deres Comedieantspillerstreger for at føre Deres Creditorer bag Lyset, — jeg veed — —

Hermann. De maae vide hvad Fanden De vil — men Djevlen annamme mig, om jeg veed noget derom.

Knold. Det er nok, jeg veed, at jeg vil have mine Penge!

Hermann. For mig gjerne, men tid jeg skee en Ulykke, om De faaer nogle af mine Penge.

Knold. Uforskammede, unge Menneske! er det en Opførsel? De betænker ikke, at De brækker Deres Faders Hjerte!

Hermann. Først vil jeg brække Dit Halsbeen. (vil slaae ham.)

Knold. Herr Snaps! (Snaps kommer.) Det er Deres Arrestant. (viser paa Hermann.)

Snaps. Med Deres Tilladelse, det kan umulig være min Arrestant! — Jeg mærker nok, at De har overklet Faderen og Sønnen med hinanden. — Det er en Lykke, at jeg var her. (gaaer.)

Knold. For Djevlen! her var en Krabat, som fortalte mig adskilligt om Dem, — han saae saa skikkelig ud. — Han havde en Sloprok paa og trekantet Hat paa Hovedet.

Hermann. Død og al Ulykke! der er Nogen, der haver spilt mig et Puds. Det er ikke omsonst, at min Hat og Sloprok er borte. — Men Herre, hvordan Djevlen kunde De være saadan en Dosmer, og troe det blotte Skin?

Knold. Dosmer? Dumsnude! naar jeg havde troet det blotte Skin, saa havde jeg ikke anseet saadan en gammel, styg, stiv, tredsindstyveaarig Podagrist for et ungt Menneske.

Hermann. Uforskammede, grove Tølpel, pak Dig strax ud af Huset! — eller jeg skal — —

Knold. Hjertelig gjerne! — Jeg kan saa ikke sige, at hans Selskab behager mig meget. — Skjeld han kun, min Faer; men hvis han understaaer sig, at røre mig med en af sine visne Knokkelfingre, saa slaaer jeg ham saadan, at han skal glemme Gud, men aldrig Syver Knold — Forstaaer han mig? — Han skal vide, jeg er Marchandiser, og jeg giver mig ikke alene af med at sælge gammelt Skrammel, men, Djevlen hente mig! ogsaa at hugge det baade i Stumper og Stykker! (gaaer.)

Syvende Scene.

Hermann senior. Charlotte.

Hermann. Puh! — det var en Satans Karl! — O! det er godt, at Du kommer. — Vi maae afsted endnu i denne Nat.

Charlotte. Endnu i Nat?

Hermann. Javist! endnu i Nat. Jeg er bestjaalen, udskjeldt, udleet, og paa Veien at blive arresteret, altsammen i en Tid af en halv Time.

Charlotte. Men hvad har bevæget Nogen til at behandle Dem saaledes?

Hermann. Hvad der har bevæget dem? Det er den kjøbenhavnske

Vittighed. — Saaledes gaaer det mig bestandig, naar jeg kommer til denne forbandede Bye. — Men Himlen være lovet, inden en Time er jeg atter herfra. — Lad Alting igjen indpakke. — Jeg vil nu kun see at finde min Sloprok og min Hat, derpaa skrive et Lobepas til min forlorne Søn, og melde ham, at jeg har gjort ham arveløs, og saa afsted ud paa Landet, hvor Folk ikke har den Opdragelse, at belee bedre Folk end de selv ere.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Charlotte. Hanne.

Charlotte (allene). Ak, endnu i denne Nat afsted? Og i Nat skulde jeg træffe Monfort her. — Ulykkelige Tilfælde.

Hanne (kommer grædende). Ak, naadige Frøken! i Dag, troer jeg, er her ikke andet end Ulykke paa Færde i Huset. — Jeg veed, at De er ligesaa forelsket som jeg, Timmelchen har fortalt mig Alting — vi holde saa meget af hinanden, saa vi slet ingen Hemmeligheder har for hverandre.

Charlotte. Skulde jeg være forraadt?

Hanne. Jeg haaber, nei. — Deres Kjereste maatte tilvisse være et slet Menneske, dersom han vilde forraade Dem, og alligevel kan man ikke forlade sig paa unge Mennesker, naar de kommer i slet Selskab —

Charlotte. Men hvad vil Du da, kjere Barn?

Hanne. Unge Mennesker blive dog unge Mennesker, — men jeg havde dog ikke troet, at Timmelchen skulde handle saaledes, da han vidste Følgerne.

Charlotte (sagte). Hvad vil hun sige dermed?

Hanne. Dersom De vidste, hvor ulykkelig jeg er! — jeg zittrer, naar jeg tænker paa, hvad den gamle Madamme vil gjøre for en Støi. — Alting vil vist komme for en Dag. Timmelchen har — hulkende) har — har —

Charlotte. Hvad har han? — — (sagte.) Den arme Pige gjør mig ganske forskrækket!

Hanne. Dog, maaskee Deres Kjereste har gjort det samme. — Jeg beder om Forladelse!

Charlotte. Kjere Pige, Du gjør mig ganske forlegen — hvad har han da?

Hanne. Han har — — (stærkt hulkende.) drukken sig fuld, Frøken! — og naar han er fuld, saa veed han ikke selv, hvad han gjør. — Nu vil vist den gamle Madamme erfare, at vi elske hinanden. — Ak! der kommer han.

Charlotte. Det er ubehageligt. Han vil dog vel ikke blive her i Værelset?

Hanne. Ja, det veed jeg ikke!

Charlotte. I Fortrolighed, kjere Pige! jeg har bestilt min Elsker, som Du kalder ham, herhid, — see dog til, at vi kunne blive allene.

(gaaer).

Hanne. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, men sommetider er Timmelchen saa opfarende, saa jeg maae tillade ham Alt, hvad han vil.

Niende Scene.

Hanne. Timm (tumlende).

Timm. Ak Hanne! min søde, kjere, nydelige Hannemoer! (synger og dandser.) Talleralral!

Hanne. Timmelchen, hvor kan Du endnu være saa lystig?

Timm. Fordi alle andre ere lystige, — og fordi Alting omkring mig er lystigt — baade Stole og Borde dandse jo omkring mig — og Du kjender jo nok det gamle Ordsprog: man maa tude med de Ulve man er iblandt.

Hanne. Sid dog bare ned.

Timm. Nu ja! siden Du beder mig saa venlig. — (sætter sig.) Ak, Hanne! hvor jeg elsker Dig!

Hanne. Men betænk dog! —

Timm. Jeg kan ikke tænke — jeg kan ikke andet end elske — og det kan man gjerne uden at tænke.

Hanne. Kjære Timmelchen, jeg vilde ønske, Du vilde gaae til Sengs, — gjør det, gaae hen og læg Dig.

Timm. Jeg vil, kjære Hanne! jeg vil — følge Dit Raad.

Hanne. Nu, saa gaae!

Timm. Jeg gaaer jo allerede — jeg gaaer. (bliver siddende.)

Hanne. Du rører Dig jo ikke af Stedet! — Hør! der kommer nogen paa Trappen — gaae, skynd Dig.

Timm. Godt! jeg siger Dig jo, jeg gaaer.

Hanne. Ak, dersom den Gamle finder mig her! — der kommer Nogen! — Hvad skal jeg gjøre? — Jeg maa lade ham være allene. (gaaer.)

Timm. Giv Tid, min Skat! Du seer jo, jeg gaaer allerede — jeg gaaer jo — jeg gaaer — (sover ind. Theatret formørkes efterhaanden.)

Tiende Scene.

Timm sovende. Hermann junior. Siden Monfort.

Hermann jun. Jeg maa tilstaae, at min Fader forstaaer at jage mig omkring. — Hvad Djevlen er det? Madam Pattipans tilkommende Gemal! — Min Faders Stemme! — Jeg ønskede dog gjerne, at see Enden paa denne Leeg. — Men hvor skal jeg skjule mig? — Her bag Gardinet kan Ingen bemærke mig, og jeg vil kunne være Vidne til Alt, hvad her foregaaer; for at Musiø Timmelchen ikke skal forkjøle sig, saa vil jeg bedække ham med denne. Jeg bruger den dog ikke mere. (bedækker Timm med Sloprokken, og sætter ham Hatten paa Hovedet.) (gaaer)

Monfort (kommer). Jeg hørte Stemmer paa Trappen, og jeg tør ikke lade mig see af Nogen — men dersom jeg gaaer bort, saa faaer jeg ikke Charlotte i Tale. — Hvis her dog blot var et Skab i Værelset, hvori jeg kunde skjule mig — til Ulykke er her intet. — Dog, see! — der er et Gardin, det er nok saa godt.

(gaaer op i Baggrunden.)

Hermann jun. (kommer.) Nu har jeg sat alle mine Dukker i Bevægelse; nu stiller jeg mig her bag Gardinet, og seer til, ret som en stor Statsmand, naar han har bragt Alting i Forvirring (Hermann jun. og Monfort søge Gardinet, og blive ikke hinanden vaer, førend de støde paa hverandre.)

Hermann jun. (sagte). For Djevlen! hvem er nu det?

Monfort (studsende). I Sandhed, min Herre, dette er et overordentlig og meget uventet Besøg.

Hermann jun. Jeg maa tilstaae, jeg havde slet ikke i Sinde, at besøge Dem.

Monfort. Imidlertid generer Deres Nærværelse mig.

Hermann jun. Det gaaer mig ligesaadan.

Monfort. Jeg maae bede Dem, strax at forlade dette Værelse. De maae ikke tage mig der ilde op.

Hermann jun. O, min Herre! De behøver saaman ikke at gjøre Undskyldninger, det er ikke første Gang, jeg er bedet at forlade dette Værelse. — Dog, Standhaftighed er min Svaghed. — Jeg kan umulig forlade dette Værelse, førend man kaster mig ud.

Monfort (sagte). Et besynderligt Menneske! — Jeg venter hvert Øieblik en Person her, som jeg ikke tør lade mig see af.

Hermann jun. Jeg ligesaa!

Monfort. Og jeg har ifinde, at skjule mig her.

Hermann jun. Kjære Ven, ogsaa deri stemme vi overeens, og her er et Gardin, som vel kan skjule os begge.

Her er Værelser tilleie.

Monfort. Fordømt, hvilken Grovhed!

Hermann jun. Piano, min Herre! Piano! — Dersom De vil bande, maae De bande sagte. — Betænk, at man ellers opdager Dem.

Monfort. Han har Ret. (Man hører Hermann sen. skjende udenfor.)

Hermann. jun. Vi har ingen Tid at spilde! — Vi maae efterkomme den gamle Regel, at forglemme egen Tvistighed, naar den fælleds Fjende er for Døren. — Lad De os skjule os her.

(De gaae bag Gardinet.)

Ellevte Scene.

Timm sovende. Monfort og Hermann junior bag Gardinet. Hermann senior.

Hermann. Nu har jeg gjennemsøgt det hele Huus, fra Kielderen og op til Taget, ret som om jeg var en Visiteur, men alligevel kan jeg ikke komme efter, hvor den Tyveknægt har forstukken sig. (bliver Timm vaer.) Ja saa! der sidder jo den Dannemand — Han sover! ha! ha! min Ven, see til, at Han faaer sine Øine op. — Hvorfor sidder Han her og snorker som et Orgelværk? — Holla!

Timm (vaagnende). Hanne, min kjære Hanne! — jeg gaaer jo allerede.

Hermann. Aa nei! bie lidt! — Endnu ikke. — Karl, hvem er Du?

Timm. En smule besoffen, Deres Naade.

Hermann Hvordan kommer Du til denne Hat og denne Sloprok?

Timm (betragter den med Forundring.) Hvordan jeg kommer til den? — De skulde heller spørge, hvordan den kommer til mig.

Hermann. Hvordan kommer Du da til at sidde her?

Timm. Fordi jeg ikke længere kunde taale at staae.

Hermann. Slyngelen er næsvis! — Vistnok en udlært Spidsbub! — Karl, hvor har Du saa længe knnnet undløbet Galgen?

Timm. Deres Naade er jo meget ældre end jeg, og De er dog undløbet den; og hvorfor skulde jeg da ikke være ligesaa lykkelig, som mine gamle Venner.

Hermann. Ha! ha! ha! den Knægt er fuld af Vittighed — forbandet, kjøbenhavnsk Vittighed! — men det har han formodentlig stjaalet, som alt det Øvrige. — Bliv ved dermed, min Søn — derved vil Du vistnok staae Dig bedre, end ved at stjæle Hatte og Sloprokker.

Timm. Dersom Deres Naade ikke har videre at befale mig, saa vil jeg gaae hen og sove ud.

Hermann. Gjør det, min Ven! — og naar Du vaagner og bliver ædrue, saa see til at ombytte din Vittighed for en Smule mere Ærlighed, derved vil Du befinde Dig bedre. Levvel! (Timm gaaer.)

Tolvte Scene.

Hermann senior. Hermann junior. Monfort.

Hermann jun. (kigggende frem). En af dem gik bort.

Hermann (lytter). Ha! hvad var det?

Monfort (kiggende frem). Hvilken af dem var det?

Hermann. Nok en Stemme! — Det spøger her i Huset. Jeg vil dog lure en Smule. (sætter sig paa den Stol, hvor Timm sad, bedækker sig med Sloprokken, og sætter Hatten paa Hovedet.)

Hermann jun. (kommer frem). Den Gamle er gaaet bort, — jeg hører ikke mere hans Stemme.

Hermann (sagte). Ak, det er mit Huuskors! det er min Søn, saasandt jeg lever!

Hermann jun. Rigtig! her sidder Timmelchen og er sovet ind igjen. — De undrer Dem vel over hans Dragt? — De maae vide, jeg har udpyntet ham saaledes.

Monfort. De, min Herre?

Hermann jun. Jeg har baaret mig ad, ligesom Madamme For-

tuna, jeg har skjænket den Ene, hvad han slet ikke trængte til, og berøvet en Anden det, som han havde høist nødig.

Monfort. Min Herre! jeg mærker nok, at Omstændighederne kræve, at vi skjule os paa nye. —

Hermann jun. Vist! — Men jeg vil heller retirere mig et andet Sted, — dog, førend jeg gaaer, vil jeg børste Ryggen paa den Knægt, som sidder der. De maae vide, han har den Uforskammenhed, at være min Medbeiler hos en deilig brunøiet Pige.

Hermann (sagte). For Satan! hvad skal jeg nu gjøre?

Hermann jun. Er her ingen Stok etsteds?

Hermann (sagte). En Stok! — o vok! o vee!

Monfort. Men betænker De, her vil blive Larm.

Hermann jun. Den Slyngel er saa fuld, saa han umulig er i Stand til at fortælle igjen, hvem der har banket ham. — For Pokker! der kommer Madam Pattipan. Jeg maa gaae; Skjebnen vil, at Timmelchen skal endnu dennegang slippe med heelt Skind. (gaaer.)

Trettende Scene.

Hermann senior i Stolen. Monfort. Mad. Pattipan.

Monfort. Formodentlig søger De Deres Lærling, Madam Pattipan? Der sidder han, han er en Smule beskjænket.

Mad. Pattipan. Ak, desværre! jeg hav allerede hørt det. Men jeg skal ogsaa læse ham hans Text.

(Monfort gaaer).

Hermann (sagte). For Djevlen! — Her er jeg kommen godt an, jeg vil gjøre en smuk Figur. Jeg vil stille mig an, som om jeg sov.

Mad. Pattipan. Ak, Timmelchen! jeg burde skjende paa Dig, men i Din Nærværelse smelter min Vrede. — Den gamle Advokat, som er flyttet herind, har vendt op og ned paa det hele Huus, for at søge efter sin Sloprok og sin Hat, nu seer jeg at Du har i Spøg pyntet Dig dermed. — Kjære Timmelchen, Du svarer mig jo ikke? Kom, vær ikke undselig. — Du har i Aften opført Dig noget uartigt, — dog, naar et Fruentimmer engang ret elsker en Mandsperson, saa tilgiver hun ham lettelig slige smaae Udskeielser. (tager Hermanns Haand. Monfort kommer med Lys. Hermann staaer op og Mad. Pattipan studser).

Mad. Pattipan (stødt). Min Herre! denne pludselige Hidkomst —

Hermann. Var god, var meget god, Madam Pattipan! — jeg blev næsten bange for Dem.

Mad. Pattipan. Bange for mig? — Ei! — Dog, jeg vil ikke ærgre mig.

Monfort. Jeg troede virkelig, at det var Hr. Tarlett.

Mad. Pattipan (ærgerlig.) Ja, det troede jeg med! — den gamle Herre bilder sig dog vel ikke ind, ar jeg havde forelsket mig i ham? ha! ha! ha! (gaaer.)

Fjortende Scene.

Hermann senior Monfort.

Hermann. I Sandhed, jeg vil ikke bande derpaa. Somme Fruentimmers Elskov er meget menneskekjærlig, — den strækker sig til den hele mandlige Slægt. (til Monfort.) De troede ogsaa, at det var Timmelchen? — Men stille hermed! — Vi har havt (sukkende) en særdeles fornøiet Aften, og nu er det paa Tiden, at gaae til Sengs. — Endnu et Ord inden vi skilles ad: dersom De ægter Mad. Pattipan, saa vogt Dem for Timmelchen. Troe mig, De vil ofte finde ham, hvor De mindst venter det. — Nu god Nat!

(de gaae til forskjellige Sider).

Femtende Scene.

(Theatret forandres til et Værelse m.d 4 Døre i Mad. Pattipans Huus).

Hermann jun. Simon.

Hermann jun. Der har Du bragt mig i en smuk Knibe med Din Uforsigtighed, Knægt! Ikke at levere mig Brevet i rette Tid, — Dosmer!

Simon. I Sandhed, Deres Naade! —

Hermann jun. Hold Mund med Dine dumme Undskyldninger. Du siger jo, at den Herre, som stod med mig bag Gardinet, er Herr Monfort, min Søsters Kjereste.

Simon. Ja, Deres Naade! og han har i Sinde, at undvige med hende endnu i Nat. Jeg veed, hvor hgn har bestilt Vognen.

Hermann jun. Løb hurtig derhen, og bestil den af igjen i hans Navn — Jeg tager Følgerne paa mig, — og sig til Postillionen, at han lader mig vide, naar min Faders Vogn kommer — Imidlertid vil jeg gaae ind i min Faders Værelse; jeg tænker ikke han kommer herhid, da han har i Sinde at reise saa hurtig igjen. — Nu munter — forsøm intet Øieblik.

Sextende Scene.

Hermann. Ha! ha! ha! gamle Hermann, der har Du baaret Dig klogt ad! — hvem vil nu afstride mig, at jeg er en stor Politikus! — at reise bort saaledes igjen — uden at Monfort mærker det ringeste dertil. Jeg vil holde dem for Nar alle tilsammen, og lade min smukke Søn blive her tilbage. Lad ham see til, at betale Værelserne, som han bedst kan. — Nu vil jeg gaae i mit Kammer; Charlotte venter vel. (Gaaer ind af samme Dør som Hermann jun. gik).

Mad. Pattipan (kommer). Ei, Frøkenens Kammerdør er jo aaben! Det er vistnok et Tegn, som hun har givet Timmelchen, for at vente paa sig? — Men hun skal blive fixeret! — I min Alder kjender man for godt en Elskers Værdie, til at man skulde saa let lade sig ham fraliste. — Jeg hører Nogen komme, her maa man ikke træffe mig. Jeg vil gaae ind i dette Værelse, til han er gaaet igjennem. (gaaer ind i et andet af Værelserne).

Monfort. Her er ikke et Øieblik Roe. Kunde jeg dog blot faae Charlotte en Minut i Tale. — Jeg maae forsøge — hvem Djevelen kommer nu der igjen? — Gaaer da Folk heri Huset ikke til Sengs? (gaaer ind i samme Værelse som Madam Pattipan.)

Timm (kommer). Hvad gjør jeg nu? — Jeg troer, jeg er ikke rigtig nyktern endnu; den hæslige gamle Kjerling forfølger mig, som min Skygge — ak, der er hun allerede igjen! — Hvor skal jeg nu hen? — Der Teufel! denne Dør er aaben, jeg gaaer herind.

(gaaer ind i et tredie Værelse).

Charlotte (kommer). Jeg troer, det hele Huus sover nu paa den tre Hanne nær; — min Fader er vist i sit Værelse — mit Værelse er lukket, altsaa er Montfort der allerede. — Ak! jeg er saa bange. — Jeg vilde ønske, vi vare vel herfra. (gaaer i samme Værelse, hvor Timm er).

Syttende Scene.

De Forrige i Skjul. Simon. En Postillon.

Simon. Jeg vil bringe ham til min Herre, min Ven. — Han vil sige ham, hvad han har at gjøre.

Postillon. Giver hans Herre gode Drikkepenge? — reiser han med Sølv Spører? — Jeg har saa mine egne Manerer: som man betaler mig, saaledes kjører jeg. — Men hvor er hans Herre?

Simon. Ja, der spørger han mig om mere, end jeg kan svare ham paa! — Maaskee han er i sit

Sovekammer. Men hvilket Kammer det er, det veed jeg ikke. — Bliv her et Øieblik, jeg vil springe ud og spørge ad. (gaaer.)

Postillon. Og saa kan jeg vel ventе her til i Morgen, inden den Karl kommer. — Jeg vil banke paa alle Dørene, saa maa jeg dog tilsidst træffe den rette. (han banker paa alle Dørene.) Intet Menneske svarer! — fordømt, jeg troer de sover allerede all sammen. — Holla, hei! mine Herskaber! — Vognen er forspændt. (smælder med Pidsken og gaaer. Alle Dørene aabnes paa engang, og alle de Skjulte Personer komme frem.)

Hermann sen. (med Hermann jun. ved Haanden). Kom Lotte, kom! — For Djævlen! hvordan kommer Du her, Knægt? (seer sig om.) og Du? — og Du? — og De? —

Charlotte (med Timm ved Haanden). O Himmel! Monfort, vi ere opdagede! — Hvad seer jeg, hr. Tarlett!

Mad. Pattipan. Ja, min Frøken! — De er virkelig opdaget.

Monfort. Herr Hermann! — eg er ganske forvirret!

Hermann. Ja sandelig! — og det hele Selskab synes at være forvirret. — Her staae vi alle — gamle og unge — høie og lave — tykke og tynde — saa slet parrede, som vi nogensinde kunde. — Men hvordan det er gaaet til — det maa Satan vide.

Mad. Pattipan. Da kan jeg forklare Dem det. — Deres uforkammede Datter vilde gjøre min tilkommende Mand afspenstig, og give ham af mine Arme.

Hermann. Rive ham af Deres Arme? — For Fanden! det maatte dog ikke være meget let, dersom De vilde rigtig holde fast.

Monfort. Jeg haaber, at min Tilstaaelse vil opklare Alting. — Jeg tilstaaer, at min Hensigt var, at bortføre Frøken Charlotte hemmelig i Nat.

Hermann. Meget oprigtigt! ja meget oprigtigt, at bekjende Alting, naar Alting allerede er opdaget. — Jeg har engang seet en Tyv, som gjorde det samme i det Øieblik, han skulde hænges.

Charlotte. Jeg haaber, kjære Fader, at de ikke vil afslaae mig en Bøn, hvorpaa mit Livs Lykke beroer?

Monfort. De vil af Alt kunne slutte, hvor høit jeg elsker Deres Datter. — De kan intet væsentligt have at indvende mod mig: Min Stand, min Formue er Deres lig. De har holdt mig for fattig, men jeg skal godtgjøre, at jeg eier en betydelig Formue; nægt os da ikke Deres Samtykke til en Forbindelse, som vil gjøre os begge lykkelige.

Hermann jun. Ei, hvad! Giv dem Deres Samtykke, kjære Papa! jeg beder ogsaa —

Hermann. Din Gavstrik! Tør Du bede for andre? Du skal betale Gildet!

Hermann jun. Ikke hidsig, kjære Papa! ikke hidsig! Der er mange foruden mig, som beder for det elskende Par, for Exempel, den lille Hanne, som De nok veed, hendes Bøn kan De dog ikke afslaae? kan De vel? — og saa min? det gaaer Dem ligesom før, De er atter zwischen zwei Feuer.

Hermann. Reis til Bloksbjerg med Dine zwei Feuer! (sagte.) Den forbandede Knægt har luret paa mig. — Jeg tør ikke nægte mit Samtykke. (høit.) Der, tag hende, Monfort, men Djevlen annamme mig, om det er med min gode Villie, at jeg giver Dem hende.

Monfort. Tak, kjære Fader! jeg haaber, at min Opførsel mod Dem, saavelsom mod Deres Datter, skal engang bibringe Dem bedre Tanker om mig.

Hermann. Aa, gjør Dem ingen Uleilighed.

Mad. Pattipan. Naa, lille Timmelchen! jeg har altsaa gjort Dig Uret, Du er dog bleven mig tro.

Timm. Ja nu, kjære Madam! da jeg seer paa disse unge Mennesker, saa føler jeg ogsaa en særdeles Lyst til at gifte mig.

Mad. Pattipan. Gjør Du det, Din lille Skjelm?

Timm. Og derfor beder jeg Dem om, at jeg maa faae Hanne til Kone?

Mad. Pattipan O, Dit Skarn!

Hermann jun. For en Ufærd, Madam! lad ham faae hende. (sagte) En bedre Mand kunde jeg aldrig ønske Hanne. (høit.) Lad De de Unge gifte sig. Vi Gamle vi vil — (tager hende under Armen.)

Mad. Pattipan (arrig). A lad mig være.

Hermann sen. Saa lad d Madammen være! — Hvad D angaaer, min Søn, saa burde j have straffet Dig, men det er d samme, Dine Streger skulle væ Dig tilgivne for dennegang. I unge Mennesker, som vil gifte gid Eres Ægtestand maa lig Mad. Pattipans Mandeltærte, k saameget bittert deri, som er nø vendigt, for at gjøre den desmer velsmagende; og Dem, Madam, v jeg ønske, at Enhver, som komm og seer paa Værelserne, som e her til Leie, vil bære dem m deres Bifald.

Eventyret,

eller

Sværmeri og Skinsyge.

Originalt Lystspil i 4 Acter.

Personerne:

Emma Waller, en ung Enke.
Therese Alsted, hendes Veninde.
Ludvig Halner, ung Kjøbmand.
von Lillienorn.
Rose, Frue Wallers Kammerpige.
Johan, Halners Tjener.
Mikkel, Lillienorns Tjener.
Naal, Skrædder og Lieutenant ved Borgervæbningen.
Jonas, Tjenestekarl i et Værtshuus.
Franz, Tjener.
En Politi-Assistent.
Vægtere.
Tjenere.
Folk.
Retsbetjenter.

Første Akt.

(Frue Wallers Hauge; det er Morgen. I Baggrunden en Muur med Stakitport.)

Første Scene.

Therese (ved Haandarbeide). Emma (træder ind, hun har en Bouquet Violer paa Brystet og en Sæddel i Haanden.)

Emma. Godmorgen, kjære Therese!

Therese. Godmorgen! Har Du allerede saa tidlig sværmet om i Mark og Eng?

Emma. Nei, saamæn har jeg ikke — Ah! Du mener, fordi at disse duftende Violer, sende Dig deres aromatiske Aande imøde. — Nei, de bleve plukkede medens jeg endnu hvilede i Søvnens blide Arme. (smilende til Blomsterne.) I smaae Skjælmer, I ere jo ellers saa ydmyge og beskedne, hvorfor have I da denne Gang fornagtet Eder selv?

Therese. Men saa sig mig da —

Emma. Hvor jeg har faaet dem fra? — Ja jeg kan tænke Nysgjerrigheden piner Dig. Naa jeg faaer vel at forbarme mig over Dig. — Vid da, disse Violer ere en Present, tilsendt mig paa den allersnurrigste Maade.

Therese. Nu da?

Emma. Da jeg før traadte ud paa Altanen, laae denne lille Bouquet for mine Fødder; jeg tog den op og see! — indenfor Baandet som var viklet om den, sad denne Sæddel af det fineste Silkepapir.

Therese. Lad mig see —

Emma. Stop! stop! — nu skal jeg læse den for Dig. (læser.)

„Til den skjønne elskværdige Emma Waller."

„Modtag her en lille blye Viol;
„Duggen perler endnu i dens Bæger,
„Og den flammerode Morgensol,
„Huld og god dens spæde Blade gvæger!
„Lad da og Dit blide Himmelblik,
„Kiærlig dvæle paa min ringe Gave!
„Vid i aarle Morgengry jeg gik!
„Plukked' Blomsterne i Dalens Have!

„Baarviolen Deres Yndling er
„O, hvor maae jeg ikke den misunde!
„Var jeg dog som denne Blomst Dem kiær,
„Intet større Held mig skjænkes kunde!

„Hulde Emma! lad en Stjerne klar
„Paa min Sorgens Himmel mild sig hæve,
„Lad en Trostens Tone lyde snar!
„Eller skal mit Haab da reent bortsvæve?

„I mit Hjerte flammer Vesuvs Ild!
„Mine Taarer ere Lavastrømme!
„Engel! skal min Fremtid vorde mild?
„Eller skal jeg Savnets Bæger tømme?
„Nei en Røst, saa vennebuld og blød,
„Hvidsker lig en Zephyr for mit Øre:
„Snart skal Elskovs Fakkel blusse rød!
„Amor Dig i Blomsterlænker føre!"

Emma. Ha! ha! ha! Naa, hvad siger Du nu?

Therese. Det er en formelig Kjerligheds-Erklæring.

Emma. Og oven i Kjøbet paa Vers.

Therese. Det er meget romantisk! — Men sig mig nu bare hvem denne Elskovsridder er.

Emma. Gjæt!

Therese. Hvor kan jeg det.

Emma. Prøv engang.

Therese. Jh nu — Lillienørn — er det ham?

Emma. Netop.

Therese. Det var jo rigtignok til at formode. Han bliver aldrig kjed af sine Romanstreger. Altsaa er han da nu ret alvorlig forelsket i Dig. —

Emma. O, min gode Pige! den Kjerlighed har ikke meget at betyde. Hans store Hang til Sværmeri, lader ingen varig Følelse tilovers for den rene, sande Kjærlighed. Alle hans Fibre ere spændte for fantastiske Eventyr. Du maa vide, at alle de latterlige Elskovs Spillopper, som han begaaer ere ganske indstinktmæssige, uden at Hjertet har den ringeste Deel deri. Hændelsen har ladet hans Opmærksomhed falde paa min ringe Person. Jeg har allerede faaet en Halvsnees billet doux fra ham. Alle fulde af den kjelneste og kjedsommeligste Passiar.

Therese. Ja, Rygtet udskriger ham jo rigtignok for en Romanhelt af første Rang. Men Rygtet overdriver for det meste.

Emma. Med ham ikke, thi Alt det som nærmer sig det Romantiske, er en sand Guddommelighed for ham. Man fortæller jo de snurrigste Anekdoter om hans gale Passioner. Hvormangt et fordeelagtigt Partie har han ikke afslaaet, blot fordi Bruden var for prosaisk, eller rettere sagt for klog, til at ville entrere i de latterlige Indfald han har Hovedet fuldt af. — Og saa hans Spradebasse Paaklædning! han er Mode-Journalen for alle Springfyrene i hele Staden, ja, overgaaer dem endogsaa.

Therese. Han er rigtignok som støbt i en parisisk Modeform. Men sig mig, hvad er egentlig hans Hensigt med dette Viol-Offer?

Emma. En Spradebasse som er Elskovs-Aventyrer! — og Du spørger dog om hans Hensigt!

Therese (skjelmsk). Jeg troer dog —

Emma. Og hvad da?

Therese. At den snilde, lille Elskovs-Gud har en Finger med i Spillet.

Emma (munter). Troe hvad Du vil! — Men dersom han tænker at hans sukkersøde Breve skulde fængsle mit Hjerte, da tænker han mærkelig Feil, thi jeg veed jo desuden at alle Brevene ere Afskrivter udaf Romaner. — Jeg har endog, for at blive hans Striverie og Paatrængenhed qvit, indbildt ham en lille Løgn.

Therese. Og den er?

Emma. Ganske simpel! — Jeg har faaet ham til at troe, at jeg har en gammel Onkel, som er

overmaade indtaget af min Skjønhed; som bevogter mig med Argus Øine, og naar blot et ungt Mandfolk hilser mig paa Gaden, troer han strax at see en Frier, og at jeg aldrig kan gifte mig uden med denne gamle Knurrepotte, da en skriftlig Eed, som jeg gav min afdøde Mand, binder mig.

Therese. Troer Du da, at denne lille Intrigue skræmmer ham? — Men dersom han nu virkelig elskede dig? —

Emma. Det gjør han ikke! Hans flygtige Caracteer kan vel et Øieblik fatte en Smule Godhed for en Pige, men i det næste er den allerede flyttet til en anden.

Therese. Og dersom han nu erfarer, at det Du har fortalt er Opdigtelse, hvad vil Du da giøre?

Emma. Saa maa jeg finde paa en Udvei, eller ogsaa ganske ligefrem give ham Kurven, thi elske den Grillefænger, saalænge han holder fast ved sine Galskaber, kan jeg umuelig. De ere altfor flemme til at Kjærlighedsfaaben skulde kunde skjule dem. — Men kom nu kjærr Therese! lad os nyde vor Chocolade, jeg har ladet den cervere i Pavillonen.

Therese. Du vil afbryde, mærker jeg nok, men jeg bliver ved at paastaae, en lille Glød ulmer der ganske vist i Dit Hjerte for Viol-Ridderen!

Emma. Ha! ha! ha! Det vil Tiden vise.

(de gaae ud Arm i Arm.)

Anden Scene.

(Skuepladsen bliver nogle Øieblikke tom; derpaa seer man Lillienorn i overdreven moderne Dragt, snige sig nogle Gange forbi Haugeporten. Rose gaaer over Scenen med en Theebakke med Chocolade, naar hun kommer tilbage kalder Lillienorn.)

Lillienorn. Pist! pist!

Rose. Ah! Hr. von Lillienorn!

(aabner Porten.)

Lillienorn (Træder ind). Godmorgen, indtagende, fortryllende Rose! endogsaa uden Navnet er Du en Rose, og Dine yndige Øine ere et Par Diamanter som funkle i dens Bæger!

Rose. De gjør saa Skam mine Øine altfor stor Ære.

Lillienorn. Nei, nei! Dine Øine! Kinder! Tænder! Læber! Alt! Alt! er deiligt, himmelsk, guddommeligt! og for at overbevise Dig, at jeg mener med det jeg siger, saa skal jeg trykke Sandhedens Stempel paa Dine nectarsøde Læber. (vil kysse hende.)

Rose (vægrer sig). De smigrer! De smigrer!

Lillienorn. Det er netop Hjertets sande Sprog jeg taler!

(han kysser hende.)

Rose. Naa! dersom nu min Frue saae det —?

Lillienorn. Jh, saa saae hun at jeg kyssede hendes elskværdige Kammerpige, og det er nu den høieste Mode! — Men godt, at Du husker mig paa mit Ærinde, som jeg nær havde glemt over Dit skjælmske Smilebillede! — Er Din Frue opstaaet, eller svinger den mørke Morpheus sin dossige Valmustængel over hendes skjønne Øine?

Rose. Nei, Auroras purpurrøde Straaler har bortjaget Morpheus! — Hun er her nede Haugen.

Lillienorn. Her i Haugen? O hvor maae jeg ikke misunde enhver lille Blomst! ja endogsaa Dugperlerne i Græsset! De ere saa lykkelige at turde kysse hendes nydelige Fødder!

Rose. Og til Tak, sønderstræder hun Dem.

Lillienorn. Rose! Rose! Du kan ikke tænke Dig hvor høit jeg tilbeder Din skjønne Frue! —

Min Kjærlighed er evig som Abelards! Jeg elsker hende lige saa høit, som Leander elskede sin Hero! som Aimar sin Adelaide! Jå, ligesaa troefast som den ædle danske Skjald har skildret Hagbarths Kjærlighed til Signe, er ogsaa min Eiskov!

Rose. Ei, ei, kan De endnu længer vedblive med disse romantiske Lignelser?

Lillienorn. Vel ere de Lignelser af Romaner, men disse romantiske Menneskers Kjærlighed var den ædleste under Solen. Hvor findes et ædlere Exempel paa Kjærligheds Magt, end Leander, der for at see den elskede Hero, styrtede sig i Hellespontens troelose Bølger, og mangen Nat anstrængte sin sidste Kraft for at naae sin Lykkes Strandbred. Læs Romaner, mit Barn! da først vil Du lære at kjende Verdens fortryllende Glæder, Kjærlighedens Sødheder, og Venskabets trofaste Kjæder. Den Følelse som jeg bærer for Din Frue, har Romaner forædlet, derfor er den ogsaa evig knyttet til mit Liv.

Rose. De ønsker vel at hilse paa Fruen ikke sandt?

Lillienorn. Det er mit Ønske smukke Rose.

Rose. Nu løber jeg!

(løber ud.)

Tredie Scene.

Lillienorn (alene).

Nu vel, Lillienorn! snart tilkjendegives Dig Din Fremtids Skjæbne, af et Fruentimmer saa skjønt, at ei engang Kunstnerens Phantasie formaaer at skabe hende skjønnere. O, at hendes Stemmes Sølvklang maatte fremrone mine fyrige Ønskers Bønhørelse! Vel ere de dristige. Min Elskede maae besidde et ligestemt Hjerte med mit! maa have Smag for Romaner, Intriguer, kort sagt ganske falde ind i mine Ideer; o Kjærlighedens sande Kryderier ere Bortførelser — Vanskeligheder — Feiltagelser — Skinsyge og Stigt! Hverdags Kjærlighed er min Pest! Altsaa dersom hun ikke samtykker i min Plan: at flygte hemmelig bort, og saa lade sig vie — o, hvad det vilde blive guddommeligt at sidde saaledes indelukket i en Kareth rullende hen over Stok og Steen i Nat og Mørke, medens — men, dersom hun nu vægrer sig? — ja, — saa maa jeg opoffre min Kjærlighed — men hvorfor? — for en naragtig Grille! Stille! stille! hun samtykker nok! Hun er jo selv nødsaget til at gaae hemmeligt til Værks — En Ed binder hende — en gammel, forliebt Onkel følger hende i Hælene — alt det giver mig Haab! Jeg føler at jeg er en nye Cæcar, jeg kommer, seer og seirer.

Fierde Scene.

De Forrige. Rose (med en Viol i Haanden).

Rose. Fruen venter Dem.

Lillienorn. Hvad har Du der?

Rose. En lille Viol.

Lillienorn. Hvor har Du faaet den?

Rose. Jeg fandt den nede i Haugen, den faldt fra en Bouquet min Frue bar paa Brystet.

Lillienorn (griber efter den). Kjære, gode Rose! giv mig den — der — der — (giver hende Penge.) Vil Du have flere, Jeg giver Alt for at eie den!

Rose (giver ham Violen). Saamange Penge! for en eneste Viol! Paa den Maade var det nok værd at være Blomsterfælgerske, thi

saa blev den allermindste Hauge en Guldgrube!

Lillienorn. O, lad mig bortkysse den Rosenaande som ufornlig svæver om dine Blade. — O! Salighed! — — Du siger hun bærer en Bouquet Violer paa Brystet? O saa er jeg lykkelig! (til Violen) Floras huldе Datter! Du skal være min Tallismand! Du skal hjelpe mig at aftrygle hende et Ja! — Et Ja, som skal krone mine brændende Ønsker! Et Ja! som skaber mit Liv til en uafbrudt Kjæde af guddommelige Glæder, som Englenes i Himmelen!

(gaaer hurtig ud.)

Femte Scene.

Rose (seer leende efter ham).

Ha! ha! ha! Disse Penge kom flyvende til mig, ligesom de stegte Duer i Slaraffenland. — Naar man forstaaer at give enhver Ting sit rette Sving, saa kan man hos en elskovssyg Springfyr gjøre Alt til klingende Mont. Jeg veed ligesaa lidt om Violen er falden ned fra Himmelen, som om den har siddet paa Fruens Bryst. Det er da ogsaa ligemeget, thi det er en stor Fusentast, den Lillienorn, endskjøndt jeg egentlig ikke kan klage over ham; thi han er ikke som de unge Herrer i Almindelighed, som betaler alting med Kys! De kan være ret gode, men Penge ere mig dog stedse kjærere! dem faaer man saa sjelden, Kys kan man altid faae.

Sjette Scene.

De Forrige. Mikkel (som af- og til har kigget ind af Haugeporten).

Mikkel. Ja, vel ja! Kys kan Du altid faae! — Kom skal Du faae eet!

Rose. Ha, ha, ha, er Du der Mikkel?

Mikkel. Ja, vel ja! her er jeg!

Rose. Du har nok staaet udenfor og luret?

Mikkel. Staaet udenfor? ja, vel ja! det har jeg. Men luret? nei, det har jeg ikke.

Rose. Ah! nu seer jeg først hvor pyntet Du er!

Mikkel. Ja, splinternye fra Top til Taa! Min Herre har ladet mig moderniſere, som han kalder det. See ret paa mig, Du maae nok! (dreier sig rundt) (afsides.) Aa! baresten hun maatte blive rigtig staaet i mig.

Rose. Ha! ha! ha!

Mikkel. Ikke sandt? jeg er en fix og maneerlig Fyhr? Seer Du Sporerne? og Ridepidsken?

(gjør Figurer med Pidsken.)

Rose. Javist, Du er deilig!

Mikkel. Ja, vel ja! jeg tænkte nok, at jeg stak Dig i Øinene. Alle de velsignede Piger som jeg mødte paa Gaden, de snisede af mig, ja, blev endogsaa stgaende og glode efter mig, saalænge til jeg spankoleerte om Hjørnet.

Rose (skoggerleer). Du seer jo ogsaa ud som en Heidukke!

Mikkel. Heidukke? (afsides) Hun er staaet! reent caput! (gaaer hen til hende, gjør adskillige Grimasser; smækker med Munden ꝛc.)

Rose. Aha! Nu forstaaer jeg Dig! — Men, det hjelper ikke, smør Dig derfor kun med Taalmodighed, og gaae hvorfra Du er kommen!

Mikkel. Det er fra Haveporten, der at jeg er kommen.

Rose. Ja, vel ja! og det er ud af Haveporten det, at Du skal gaae!

Mikkel. Ja men, jeg har et Par smaae bitte Ord at tale med Dig.

Rose. Nu da?

Mikkel. Jeg er sterbens forliebt i Dig!

Rose. I mig!

Mikkel. Ja, vel ja, I Dig!

Rose. Stakkels Mikkel! Her faaer Du en lang Næse.

Mikkel. Saa —? (modfaldende) Lille Rose.

Rose. Store Mikkel! (parodirende.)

Mikkel. (paa begge Knæ.) Jeg falder paa Knæ!

Rose. Vær saa god!

Mikkel. (tager en Æske op af Lommen.) Her har jeg Noget, det vil kanskee nok smælte Dit iishaarde Tigerhjerte! (tager en Papirspakke ud af Æsken, aabner mange Papirer, og viser hende en Guldring.) Seer Du? Den er af pure Guld — den skal Du have — der — tag den kun.

Rose (gaaer op og ned). Behold Din Ring selv!

Mikkel (kryber paa Knæerne efter hende). Aa, sukkersøde Rosemoer! tag den — hvad!

Rose. Kryb dog ikke paa alle fire efter mig — reis Dig op!

Mikkel. Nei, om Du saa spadserer lige til China, saa kryber jeg bag efter.

Rose. Du er en Dosmer!

Mikkel. Saa — sagde Du det! (reiser sig.) Aha! jeg veed nok hvor Du har det fra, Du har kanskee hørt hvad Folk af Ondskab kalder mig.

Rose. Hvad kalder de Dig da?

Mikkel. Faare-Mikkel! Ja, men jeg har dog Forstand alligevel, ja, vel ja! og det Trods alle Mikkeler her i hele Byen.

Rose. Mig synes ogsaa, at Dit Hoved ligner livagtigt et Faarehoved.

Mikkel. Nei, hør nu, ret Alvor: Du skal komme til at leve som Blommen i et Æg; sidde paa Stads hele Dagen; ingenting bestille, nei, jeg kan gjøre alting, baade koge, bage og stege — ja, vel ja! og Æbler kan jeg stege som smage extra delikate!

Rose. Reis til Sproas med samt dine stegte Æbler; Nu er jeg leed og keed af din dumme Passiar gaae nu!

Mikkel. Ja saa giv mig dog et Kys!

Rose. Nu, for at blive af med Dig — (tager et af Papirerne fra Ringen laae i) kom da nu, saa skal jeg forbarme mig over Dig.

Mikkel. Jeg er fix og paraat Du velsignede, barbariske Engle hoved!

Rose (sætter ham Papiret for Munden og kysser paa det). Ha! ha ha! Fix Du Pæren Zacharias! (løber leende ud.)

Syvende Scene.

Mikkel (ene, spytter og tører sig om Munden.

Ih fy! fy! fy! Det var tørt og smager som bare Papiir! Naa saa kunne jeg ligesaa gjerne være blevet hjemme og have kysset Amtmandskonen som staaer afmalet paa Forstuedøren. ja vel ja! Naa, saa der ligger det forbistrede Papiir som kysede mig. (sparker til det.) Væk med det! Dog nei, det er Synd! (tager det op.) Hendes Kirsebærlæber har dog sat derpaa — men paa hvilken Side? — Jeg vil kysse det paa begge Sider, saa tager jeg ikke Feil. Dersom hun nu stod i en Krog og saae hvor ha jeg elsker det, ja, vel ja! kanske hun da af bare Taknemmelighed kastede sin grædende Person i mine sukkersøde Arme, — nei — det var galt — Sine sukkersøde Arme i min grædende Person — nei — nei — jeg kan slet ikke snakke med mig selv! — og — ah! der kommer min Herre! nu det bedst at jeg spadserer af med samt mit Papiirskys, ja, vel ja!

(han skynder sig bort)

Ottende Scene.

Emma efterfulgt af Lillienorn.

Lillienorn. Naadige Frue! skal min Kjærlighed ikke finde ringeste Gjenklang i deres Hjerte? Følte de blot hvor det larmer i mit beklemte Bryst! o! da —

Emma (afbryder) Jeg beder Dem, Hr. von Lillienorn! forskaan mig for denne Paatrængenhed, som dog nytter til intet. De har jo hørt min faste Beslutning — og, om endogsaa ikke andre Grunde vare imod Dem, saa er Deres sentimentalske Romanfeber, et klippefast Grændseskjæl imellem os.

Lillienorn. Jeg veed vel at mine Drømmerier stedse hilder mig ind i Daarskaber; jeg føler Sværmeriets Seier i mit Hjerte — og kan dog ikke afvæbne det. — Ethvert Menneske har sin Epoke, hvori Fornuftens Støtte, omstyrtes af Galskabens Hvirvelvind. Dette Sandsernes Virvar, indtræder gjerne i Ynglings Alderen, thi da er det at Livets mange skjønne Nuancer udvikler sig for vort Blik. Phantasien bliver levende, Følelserne komme i Bevægelse, og man griber næsten i Blinde efter de blændende Farver som spille for vore Blikke, og faaer da som oftest den meest prælende men uægte; man kaster den, og griber en som ei er bedre, thi man er ei rolig og koldsindig nok til at kunne bedømme dette pragtfulde, men falske Farvespil! I denne Periode er mit Galskab udbrudt. Erfarenhed og Villie til at dæmpe det, har jeg; Evnen vil ogsaa nok indfinde sig, og da vil jeg selv smile over mit Sværmerie!

Emma. De forstaaer at male det Mørke ud med lyse Farver og sætter en ret net Uskyldigheds Ramme om det hele Malerie. Sandelig en Phrase taget ud af en Roman!

Lillienorn. Mine Læber fremstiller kun hvad mit Hjerte føler!

Emma. Men, siden Deres indre Følelser saa uforbeholden fremstilles, hvorfor vil De da saaledes bære et falskt Skind?

Lillienorn. Jeg forstaaer Dem ikke, naadige Frue!

Emma. Jeg mener Deres Sprædebasse-Paaklædning.

Lillienorn. Vane, naadige Frue.

Emma. Bør ikke blive Herredømme.

Lillienorn. Og saa Tidens Aand! Hvo af Ungdommens Sønner ønster ikke gjerne at hæve sig paa Modens Throne?

Emma. Men bør dog ikke bære dens Narrehætte! Som sagt, saalænge De holder ved Deres snurrige Griller er der slet intet Haab for Dem!

Lillienorn. For Guds Skyld! vil De mattre mig! Intet Haab? — Jeg kan ikke leve uden det! Min hele Tilværelse er Haab og Kjærlighed! og, hvad siger ikke Digteren! „Kjærlighed er Naturens Aandedræt.“

Emma. Og Digterinden tilintetgjør ganske hans Sætning: „Kjærlighed,“ siger hun: „er en Rose, der blegner ved det første Kys, taber sine Blade ved det andet, og rykker ved det tredie den Bedragne sine Torne i Hjertet.“

Lillienorn. Min er en af de evigblomstrende Roser i Paradisets Hauge, den vil vedblive sin Glands saalænge dette hede Hjerte slaaer!

Emma. Ere Deres Følelser virkelig saa varme som De siger, saa vil det Offer som jeg fordrer vist ikke falde Dem tungt.

Lillienorn. Det skal heller ikke sætte Skranker for min Lykke. Endnu idag skal De see mig omskabt til en pæn, andægtig, Kjøbstedherre, og naar man saa spørger mig: hvorfra denne pludselige

Forandring kommer saa svarer jeg: det er Skjønhedens Tryllemagt!

Emma. (afsides) Denne hurtige Forandring havde jeg ikke ventet! (grunder). Hvad gjør jeg nu i en Hast? — Bravo! jeg har min Plan! Tag Dem iagt Hr. v. Lillienørn! man opstiller Dem en Snare! (høit.) Nei Lillienørn! jeg vil ikke længere skjule det for Dem, — jeg elsker Dem! elsker Dem med lidenskabeligt Sværmerie! Jeg vilde endnu en Stund have beholdt den ligegyldige Maske for, men Følelserne overvandt mig, jeg maatte gaae til Bekjendelse!

Lillienørn. (henrykt, kysser hendes Haand.) Er det Phantasiespil? eller er det Virkelighed? Bedrage mine Øren mig ikke? Det himmelske Ord: jeg elsker! tonede fra disse deilige Læber! o Salighed! Naadige Frue! gjør min Lykke fuldkommen; tillad mig endnu i Aften hemmelig at føre Dem til Vielsen!

Emma. (afsides) Han gaaer i Fælden.

Lillienørn. De tier? — De siger jo at Deres Onkel aldrig vil fritage Dem fra den skriftlige Eed, som De har gjort Deres afdøde Mand — nu vel — naar De først er givt med mig, lad ham saa beholde Deres Formue — De er mig kjærere end alle Verdens Skatte! Elskværdige Frue! udtal min Lykke! Jeg skal føre Dem til et Arkadien, hvor De kommer til at leve som Amoretterne paa Amors skjønne Blomsterslætte

Emma. De er uforbædrelig! men, hvad skal jeg gjøre —

Lillienørn. Tilgive og bevilge min Bøn!

Emma. Hemmeligt maa vor Forbindelse skee, for min forliebte Onkels Skyld. Velan da, jeg samtykker.

Lillienørn (paa Knæ). Tak! tusind Tak!

Emma. Men kun under den Be-tingelse, at denne Romanstreg De i Aften spiller, maae til Dere Fremtids Held, blive den sidste Deres Liv.

Lillienørn. Det lover jeg Nu iler jeg for at besørge de Fornødne til i Aften. O! i hvil-ken Sneglegang vil Timerne fnig sig den hele Dag. (knæler og kys-ser hendes Haand.) Farvel, skjønn Frue! snart, snart favner je Dem som min Brud! Lad sa Onklen larme og støie, Hans Rø taber sig i vor Elskov, som Echo i Klipperne! Dybt var min Ly-kes Phønix sjunken, dobbelt her-lig hæver den sig nu af sin Aske Farvel himmelske Venus! Amo og Fortuna seirer! (gaaer

Niende Scene.

Emma (smilende.)

Ha! ha! ha! tag Dig iagt Amor er en trædsk, lille Skjælm og Fortuna er en meget va gelsindet Dame. Jeg har de ligesom en Smule Godhed fo ham — tys, det maae jeg ikk selv vide af, endsige tale dero — ja, ja — saa maae vi da t stille. Under alle Omstændighed kan maaskee en alvorlig Cu for bedre ham. Altsaa Haa paa Værket — Hjulene i Bev gelse — og — Frieren løber Pe Gantes Gjenvei! (løber ud.)

Anden Akt.

(Ludvig Halners Værelse.)

Første Scene.

Halner (kommer heftigt ind). Johan.

Halner. Piger! Piger! hvilke letsindige Skabninger I ere! Eders Smiil er falskt som Havskum! Forstillelse er Eders Mesterkunst! Ikke engang jeg, med det trofaste, oprigtige Hjerte, gaae fri for Eders Snarer; men skal være en Bolvt for Eders Lüner! Theresa! Theresa! hvor er det muligt at slige Spirer kan ligge i Din venlige Sjæl?! O, jeg tilbad min Therese som Dyds og Godheds Mønsterbillede — men jeg er bedraget — og det er da ikke første Gang at Kjærlighed har blændet, endog den meest Klartseende. — O, jeg Ulykkelige! — —

Johan (afbryder) Hvad fattes Dem Herre?

Halner (kaster sig i en Stoel.) Oh!

Johan. De er i en stærk Sindsbevægelse.

Halner. Og ikke uden Aarsag.

Johan. De kjender min Hengivenhed for Dem, og De fortier mig dog hvad der er tilstødt Dem.

Halner. Nu vel, Du er ligesaa meget min Ven som min Tjener; Dig vil jeg da sige det: Therese har bedraget mig!

Johan (forundret.) Froken Alsted?!

Halner. Henne paa et Caffehuus hørte jeg to Personer tale om en Bortførelse, et hemmeligt Giftermaal, hvorved de adskillige Gange nævnede Therese Alsted og Frue Wallers Navne. Jeg nærmede mig til Dem for at høre desbedre, men de mærkede det, og gik hurtigt ud af Stuen, jeg fulgte vel ufortøvet efter, men jeg saae Dem ikke mere.

Johan. Og hvad følger da nu af denne Opdagelse?

Halner. Kan Du spørge? — At Theresa har en Kjærlighedsforstaaelse med en Anden end mig, det kan den Dummeste indsee.

Johan. Kan da Frue Waller ikke ligesaa vel —?

Halner. Hun er jo fri og uafhængig, og kan ægte hvem hun vil. Therese derimod, er forlovet med mig, og kan altsaa ikke offentlig vise sig som en Andens Elskede. Naa, ere mine Slutninger endnu ikke mere end tomme Slutninger?

Johan. Herre! Herre! De har en hidsig Jalousis Feber!

Halner. Du understaaer Dig —

Johan. At sige Sandheden uden Falbelader.

Halner. Tie!

Johan. De har en forfærdelig Skinsyge, og en stærk Indbildningskraft, og begge sætte Dem tusinde Skrupler i Hovedet.

Halner. Jeg skinsyg?

Johan. Ih nu, en Smule til Huusbehov er ikke at foragte. Jeg for min Part, giver ikke en Regnepenge for den Elsker, som ikke har lidt Jalousi i sin Character. Den fordriver det evige Et og det Samme i Frierdagene og opfrisker den falmede Kjærlighed i Ægtestanden. Men, Deres Passion bryder ud, ligesom Regn i Tordenveier!

Halner. Anseer Du da mine Opdagelser for Intet?

Johan (bukker.) Saa omtrent.

Halner. Men jeg hørte Dem jo tydelig nævne Thereses Navn.

Johan. De veed jo at Frue Waller er meget munter og overgiven — maaskee har hun et eller andet Puds for, derfor kan Froken Alsteds Navn gjerne uden videre Følge være bleven nævnet af de omtalte Personer.

Halner. Men Du kjender mig,

og ved at Hemmelighedsfuldhed og Intriguer ere min Pest.

Johan. Javist, Herren er den sande Cato fra Uttika.

Halner. Jeg er rigtignok ingen overgiven Galning, som fordriver Dagen med at streife igjennem Byens Gader; ligge op til hvert et Vindue hvor der titter et lille Englehoved frem. Ei heller beriger jeg Restaurationer og Conditorer ved min Ledighed. — Sig mig dog Johan, hvorvidt skal jeg komme paa rette Spor?

Johan. Ih, gaae hen til Frøkenen, lad som om intet er forefaldet, og søg saa at faae nærmere Oplysning, og dersom det da er, hvad jeg troer, en lille Spas af Frue Waller, saa vil hun vistnok selv fortælle Dem det. Og dermed er hele Visen ude.

Halner. Ja, jeg vil gaae derhen og see om jeg faaer noget at vide. — See Du imidlertid at faae fat paa Frue Wallers Kammerpige Rose, og prøv at udforske hende.

Johan. Død og Plage, hende har jeg ganske glemt, og hun er dog mit andet Jeg her i Verden! Førend en halv Time er gaaet, skal vi være indviede i dette Mysterium. Hun er en sand Rose uden Torne! Falskhedens giftige Dæmon boer ikke i hende. Og faaer endelig Fruentimmeret engang imellem Bugt over Oprigtigheden — i parantheses maae jeg anmærke, at med Fruentimmer mener jeg Trædskhed og Egensidighed, som ere alle Evas Søstre egne — saa skal jeg dog nok vide at bringe hende til Raison.

Halner. Ja, (efter at have staaet og grundet). Ja, jeg maae derhen! nu strax! Bange Anelser qvæler mig — Ha! Lys! Lys! maae jeg have i dette Mørke — Kjærlighed og Had strides i mit Hjerte! — Afsted! afsted! ja jeg gaaer! — Bedrager hun mig, da skal jeg være stærk, skal jeg end bukke under for Smerten! — ja jeg skal foragte hende ligesaa høit, som jeg fordum elskede hende — Men kan jeg det? — nei — hendes venlige Billede udslettes aldrig af mit Hjerte! dets ædle skjønne Træk vil staae indprægede i min Hukommelse saalænge, end til jeg synker i Graven!

(gaaer.)

Johan. Tomt Hjernespind uden nogen Aarsag!

(følger efter ham.)

Anden Scene.

(Et smukt Værelse i Frue Wallers Huus. Paa et Bord staaer et Papskabilkenhoved, samt noget Fruentimmertøi.

Emma. Theresa.

Emma. Som sagt, kjære Therese, Elskerens brændende Ønskeler ere bønhørte af den svage Pige; i Aften lader hun sig bortføre af sin triumpherende Tilbeder.

Therese. Hvorledes Du vil —?

Emma. Være saa taabelig! Du har ganske Ret! men man har nu engang givet sit Ord, og det maae holdes.

Therese. Det havde jeg ikke tænkt.

Emma. Jeg ikke heller, men hvem kan stride imod Skjæbnens Villie? Du seer saa mistroisk paa mig, vil Du kanskee have Ord paa hvidt for mine Ord? Det skal Du faae. (tager et Brev frem) Der — læs!

Therese (læser). „Tilbedelsesværdige Emma!

„Med uudsigelig Længsel, ven„ter jeg, at min Lykkes Aftenstjerne „skal smile paa Himmelen, og op„lyse den salige Stund, da Kjærlig„hed og Skjønhed, Troskab og Dyd,

„knytte et uopløseligt Baand! „Da vil Hymens Tempel aabne „sine straalende Porte og tage os i „sin kjærlige Favn. — Alt er istand „til at modtage Dem: Kl 11 er „jeg ved Porten i det lille Stræ„de, med Vognen, og gaaer da „op af Bagtrappen som vil for „mig blive en Himmelstige til „Elysium! Og snart naae vi da „vort Arcadien.

„Deres evig troe ydmyge Tjener
v. Lillienørn."

Therese (taler). Det er kjelent og sværmerisk!

Emma. Jeg har flere af den Calibber, En af vore moderne Roman-Digtere kunde vist ved flere Leiligheder afbenytte Dem.

Therese Maaskee har de allerede gjort Tjeneste. Lillienørn er nok ikke saa uvillig til at sammenbinde sine egne Tanker med Roman-Sætninger. — Men vil Du virkelig lade Dig bortføre af den Nar, eller stikker her et Skjelmstykke under?

Emma. Netop! Kjender Du mig ikke bedre end at troe, at jeg skulde finde bebag i, at lade mig forstøde og forskumple paa en Vogn, ved Nattetider, for at more en forliebt Corridon. Nei, min Plan er ganske anderledes, og skal nok staae sin Prøve.

Therese. Maae jeg ikke blive indviet i den? —

Emma. Jo vist, Du kan endogsaa staae mig bi. Men jeg har ellers en dobbelt Hensigt med min Plan. Hvad mener Du, om vi ved denne samme Leilighed revsede Din Elsker, Monsieur Halner en Smule, for hans urimelige Jalousie?

Therese. Nei, gode Emma! det tør jeg ikke vove.

Emma. Hvorfor ikke? Han fortjener det.

Therese. Jeg elsker ham saa uudsigelig!

Emma. Den man elsker, den revser man!

Therese. Han er saa hidsig, saa opfarende — han ville aldrig tilgive mig det.

Emma. Nu, saa slaaer vi en Streg derover. Men saa maae han heller ikke vide det ringeste af min Intrigue, hans dumme Skruppelfyge vilde maaskee forstyrre alting.

Therese. Det var han nok istand til. — Men, fortæl mig nu. —

Emma. Tys! der kommer Nogen.

Tredie Scene.

De Forrige. Halner (banker paa og træder derpaa ind.)

Halner. Undskyld, naadige Frue, at jeg kommer ind uanmeldt.

Emma. O, en Ven, er stedse velkommen, og min Thereses Elsker, har Tilladelse at komme saa ofte, og paa hvad Tid af Dagen han vil, uden noget Ceremonie.

Halner (kysser hendes Haand). Naadige Frue! De er meget galant! (til Therese) Hvorledes befinder Du Dig, kjære Therese?

Therese. Tak, meget godt, kjære Ludvig! — hvorfor seer man Dig først saa sildig idag? Jeg pleier ellers hver Formiddag, at henspøge et Par Timer i Dit Selskab.

Halner (adspredt). Forretninger, bedste Pige.

Emma. Veed De da ikke, at Kjærlighed byder alle Forretninger Trods! og at Elskerens første Pligt er: ikke at lade sin Pige vente?

Therese (godmodig). Ludvig, kjender mig, og veed at jeg ikke bliver vred derfor. Dine Forretninger gaaer for Alt, der bør de jo, og,

naar de saa ere tilendebragte, da hoster Du Lønnen i mine Arme.

Halner (med tvungen Venlighed). Jeg kan sandeligen ikke nokſom skatte Din Godhed.

Emma. Meget sandt sagt! At paaskjønne denne blide, godmodige Characteer forstaaer De slet ikke. Var jeg i hendes Sted, hu, hvor jeg skulde igjennembegle Dem, for Deres mistænksomme, knarvorne Væsen.

Halner. De vil gjerne drive Spog med den Forlegne.

Emma. Og er De altsaa den Forlegne?

Halner. Naar jeg taler med Dem, taber jeg saare let min Fatning.

Emma. Stor Ære for mig.

Therese (har imidlertid taget Brevet som laae paa Bordet og vil gjemme det). Det forhistede Brev, kunde have fortalt ham alting!

Halner (seer det). Hvad er det for et Brev Du skjuler der?

Emma. Det er mit Brev. (tager det.)

Halner. Deres?

Therese (sagte til Emma). Jeg vilde ikke have at han skulde see det.

Halner (har hørt det). Aha! saa jeg maae ikke see det?

Emma. Brevet er til mig, og for ret at drille Dem, saa vil jeg ganske tilintetgjøre det. (River Brevet itu, og kaster Stykkerne ud af Vinduet, men taber nogle Stykker paa Gulvet, som Halner, naaer hun er gaaet, tager op og gjemmer).

Halner. Naadige Frue! jeg bliver rasende!

Emma. Fordi De ei blev foiet? O, det har ingen Nød! Ondt skal Ondt fordrive.

Halner. Therese! Jeg vil øieblikkelig vide Sandheden! øieblikkelig!

Therese. Vær dog fornuftig —

Halner (meget hidsig). Jeg vil, jeg vil —

Emma (kan neppe skjule sin Latter). Therese har ikke Lov til at give Dem Forklaring over et Brev som tilhører mig. (sagte til Therese) Sig ham for Guds Skyld ikke en Tøddel! (sagte i det hun taaer Skabilkenhovedet og Fruentimmerklæderne). O, Du uskyldige Papklum! gid jeg torde, saa skulde Du ligesaa sikkert curere denne Grillefænger; som jeg haaber Du vil helbrede min Spradebasse! (høit) Tjenerinde! (gaaer.)

Halner (gjemmer Papirstykkerne uden at Therese seer det, sagte). Maaskee disse Lapper kan give nogen Oplysning. (høit) Jeg haaber dog at Du nu siger mig Indholdet af dette hemmelighedsfulde Brev.

Therese. Jeg forsikrer Dig, Brevet vedkommer i ingen Henseende mig.

Halner. Hvorfor gjemte Du det da?

Therese. Fordi jeg vidste, at Emma, ikke ønskede at Nogen, end Forældre Indholdet.

Halner (med Eftertryk). Ellet Du ønskede det ikke!

Therese. Ludvig! Ludvig! Du er forskrækkelig urimelig.

Halner. Altsaa, endnu ingen Forklaring?

Therese. Jeg kan ikke! Men jeg sværger ved alt hvad helligt er! ja, ved min store Kjærlighed til Dig! Brevet er os begge ganske uvedkommende.

Halner (tvungen). Saa maae jeg troe Dig, og beder om Tilgivelse.

Therese (i hans Arme). Alt er tilgivet og forglemt!

Halner (sagte). Kan denne rene, naturlige Elskværdighed være Bedragerie?! O! da er Alt falskt i denne Verden! Hun er saa smuk! og seer saa ærlig, saa inderlig god ud! Nei, hun er uskyldig! — men Brevet, Samtalen, Caffehuset, Bortførelsen? Alt stemmer overens — jeg er — jeg maae være bedraget!

Therese. Hvad fattes Dig nu igjen!

Halner. Intet! Intet! (sagte) Nei, jeg kan ikke forestille mig! Denne kunstlede Nolighed er færdig at qvæle mig! — Jeg maae have Luft! Luft! (høit) Undskyld! kjære Therese! jeg skal et Øieblik bort — jeg kommer snart igjen.

Therese. Medbring saa ikke for mange mørke Skyer paa Din Pande. Jeg kunne ellers let faae i Sinde, at gjøre Dig en lille Sparlagenspræken, for Din evige Skinsyge og Mistanke.

Halner. Jeg forsikkrer Dig —

Therese. Ingen Forsikkringer! Dem troer jeg dog ikke!

Halner. Paa Ære! jeg skal forbedre mig. (sagte) Ha! hvor det syder! hvor det brænder! — og Papirstykkerne! — jeg maae ud! jeg kan ikke tvinge mig længer! bort! bort! (høit) Farvel, til vi sees. (løber ud.)

Therese. Farvel! kjæreste, bedste Ludvig!

(følger efter ham.)

Fjerde Scene.

(Gade udenfor Frue Wallers Huus.)

Johan (kommer ind).

Her er da Fæstningen, som skal udspioneres. Det er sommetider ikke saa let en Sag; thi Ordsproget siger: Man kan have tusinde Øine, ligesom salig Argus og dog ingenting see. — Aa, den hele Hurlumhei er saa ikke andet en Galskab af min Herre! — men der er dog et Notabene ved enhver Ting, og jeg siger ganske grabet tvist med Kotzebue: „Fruentimmerlist overgaaer Tryllerie!“ — Men det er nok bedst at jeg banker paa, og forhører om min Gudinde vil give Audientz.

(banker paa Døren).

Femte Scene.

De Forrige. Rose (kommer ud).

Johan. Goddag! yndige Rosa Provinza!

Rose. Jeg forstaaer ikke Latin! Tael Dansk!

Johan. Det er; stor Skade! Jeg taler ellers saa gjerne Latin, især naar jeg har Conference med Fruentimmer; det giver saadant vist lærd Air!

Rose. Narrefars! hvad vil Du mig?

Johan. For det første: Hilse Dine skjønne Læber med et Kys! (kysser hende).

Rose. Og for det andet? —

Johan. Udspeide en Hemmelighed.

Rose. En Hemmelighed? hvor vil Du udspeide den?

Johan. Hos Dig.

Rose. Hos mig.

Johan. Hvor hun kan forundre sig! Jo, jo, vi ere godt underrettede!

Rose. Hvorom?

Johan. Om Dine og Dit Herskabs utilladelige Planer.

Rose (tager ham til Siden og hvidsker). Monsieur Johan! er Han ved sine fulde Fem?

Johan. Jeg troer det.

Rose. Vi have ingen Planer for, hverken med Dig eller Din Herre.

Johan. Det er just Ulykken! I have dem fore med en vis anden Snusbane.

Rose. Jeg forstaaer Dig ikke.

Johan. Saa hør og begrib: Frue Waller, Frøken Alsted og Du, I have en hemmelig Bortførelse i Gjære.

Rose (sagte) Hvad Pokker er dette for Snak? — Jeg veed af ingenting. —

Johan. Naa, hvad siger Du nu?

Rose. At baade Du og Din Herre, ere to Daarekistelemmer!

Johan. Ah! slap hun derud! Er det Dit hele Svar?

Rose. Ønsker Du et mere forstaaeligt — (hun gjør en Pantomime) — saa er jeg strax beredvillig til at give Dig det, saa at Dine Øren skal blusse op som en Begfakkel.

Johan. Gratias! Men det var dog intet imod det Blus, som Mistankens Svovltraad har antændt i min Herres Hjerte.

Rose. Mistanken?

Johan. Aa, han er i den jammerligste Forfatning. I ere ogsaa ret nogle Slanger og Baseliskker. Saaledes at bedrage ham — men Du er da nok den egentlige Mester for det.

Rose. Jeg siger Dig nu engang for alle, jeg veed Intet og kan Intet sige.

Johan. Saa Du er ganske uvidende i denne Sag. Det maae Fanden troe!

Rose. Det er mig ligegyldigt om saa hverken Du eller Fanden troer det.

Johan. Du taler ligesom min Herre! Han vil ganske ligegyldig see alting an, og i Nødsfald opofre Kjærligheden for Æren.

Rose. Herre Gud! Naar er han bleven saa philosophisk?

Johan. (afsides) Det bliver han aldrig! (høit) Siden at han lærte at kjende Qvinde-Sind!

Rose. Ei, ei!

Johan. Og jeg er ganske af samme Mening.

Rose. Ei, ei!

Johan. For Eftertiden er jeg baade døv og blind for Fruentimmer, og kommer de mig bare tre Skridt nær — raaber jeg som en Besat: Viig fra mig Fule-Aand!

Rose. Ei, ei!

Johan. Med Dit, Ei, ei! Lader Du mig virkelig gaae?

Rose. Saamæn gjør jeg saa. Adieu! (vil gaae.)

Johan. Ja, ja, da. Farvel Jomfrue. (gaaer.)

Rose. Farvel, Monsieur!

Johan. (vender om.) Endnu Et. Med os bliver det jo ved det Gamle? Ikke sandt.

Rose. Naturligviis.

Johan. Du bliver snart mi allerkjæreste Kone!

Rose. Naar Tiden kommer Levvel! (gaaer).

Johan. En listig Pige! Hun har Forstand og Hjerte, og det til et Grand Kjærlighed til mig Oprigtigheden, som jeg prised saa meget, den er rigtignok noge in miniature. Naa, Herre Gud Hvad findes uden Feil i denn Jammerdal?

Femte Scene.

De Forrige. Halner (kommer hæftigt ud af Huset).

Halner. Nu vel, Johan! Ha Du talt med Rose.

Johan. Ja, men hun var dum i det Capittel.

Halner. Da har min Tour været heldigere. Jeg har faaet Troen i Hænderne. Disse Papirstykker ere af et Brev som Therese vilde gjemme da jeg kom ind i Stuen, men som den fiffige Frue Waller sønderrev, da jeg paastod at ville vide Indholdet. Hemmeligen listede jeg et Par Stykker til mig. Da jeg nu kom udenfor; læste jeg paa de tre Stykker, disse frygtelige Ord „Ydmyge Tjener — Bagtrappen — Hymens Tempel!" — paa de andre tre Stykker stod Intet (viser ham Papirerne). Disse er uomstødelige Beviser paa hendes Falskhed! At min Hr. Ydmyge Tjener ad Bagtrappen vil bort snappe min elskede Therese, er let

at combinere ud. Men, jeg skal modtage ham der med hele Helvedes Ildstrømme! Hans stolte Hymens Tempel skal jeg nedbryde Steen for Steen, til det er forvandlet til et Caos! Og den nigange forbandede Ydmyge Tjener skal jeg ydmyge, ja søndertræde! saa han skal krympe sig som en Orm for min Fod!

Johan. Nu troer jeg selv at De er bedraget, og jeg med, thi Rose maae dog vide noget. Veed Herren endnu ikke hvem Forføreren er?

Halner. Nei, men jeg skal, jeg maae opsnuse ham; det koste hvad det vil! Vidste jeg blot naar Bortførelsen skal gaae for sig og tillige Stedet.

Johan. Jeg har indbildt Rose at vi ville tage os den hele Sag ganske ligegyldig. De troer Dem altsaa sikkre for vor Spioneren, og jeg kan frit staae her paa Udkig. Gaae De nu hjem og forhold Dem rolig. Den mindste Opdagelse skal jeg ufortøvet melde Dem.

Halner. Vær aarvaagen, Pas noie paa! Ethvert Sekund indtil jeg faaer Visshed om min Skjæbne er en Evighed. (gaaer).

Johan. Min stakkels Herre! han er ganske Schakmat. Nei, da lover jeg min Kjærlighed, den gaaer mig aldrig saa nær paa Klingen. Jeg er phlegmatisk; vil ikke en Pige elske mig, saa vil nok en anden; finder jeg ingen her i Norden, ihnu, saa findes de vel i Syden. Munterheden taber jeg ikke fordi et Pige-Hjerte er lidt capriciøst. — Tys! der kommer Nogen! — Jeg vil smutte i Skjul. (skjuler sig).

Sjette Scene.

De Forrige. Lillienorn (kommer).

Lillienorn. Jeg kan ikke et Øieblik affee dette venlige Huus; det trækker mig til sig ligesom en Magnet! Naar jeg saa staaer og seer paa det, o, saa fyldes mit Hoved af tusinde Tanker! Tanker som ere de saligste jeg i hele mit Liv har havt!

Johan (sagte) Det er et contra Sidestykke af min Herre! Men ogsaa forelsket op over begge Ører!

Lillienorn. Hvilken Triumph er det ikke for mig, naaer dette Eventyr bliver bekjendt i Byen!

Johan (som før). Johan! Spids Ører.

Lillienorn. Naar Bortførelses Historien bliver fortalt i enhver galant Theecirkel! og jeg, jeg er Helten i Historien.

Johan (som før). Ho! ho! Her har vi crimen læsæ majestatis.

Syvende Scene.

De Forrige. Mikkel (ganske ængstelig).

Mikkel. Aa! Gud være lovet at jeg finder Herren! Jeg troer hele Slagterlauget er mig i Hælerne! Aa! aa!

Lillienorn. Hvad er der paa Færde Mikkel?

Mikkel. Hele Slagterlauget er paa Færde! Ja vel ja! Jeg gik spankolirende i mine egne Tanker nede ved Slagterboderne, og øvede mig i at gjøre Figurer med Ridepidsken, og gaae net paa Benene —

Lillienorn. Hvor er Ridepidsken?

Mikkel. I Slagterkloer Herre. Naa, jeg trippede da nok saa net i alt det Skarn som ligger uden for Boderne, men med et skriger en af de lange Studetrækkere som immer staaer og griner der: „Jh, see den Græshoppe! Ha! ha! hi hi hi!“

Johan (som før). Det var ingen Løgn.

Mikkel. Og saa svarede en Anden: „Ho! ho! ho! Ja, han seer ud som Harlequin paa Nørrebroes Theater!“ Nu blev jeg mallifiøst, gik strunk forbi og stak Næsen i Skye — plump — der stak jeg Benet i en Kallunds Balle, og i det jeg faldt slog jeg en af Grinebiderne i Ansigtet med Pidsken — ja, vel ja! — Nu bleve De splittergale! og skjøndt jeg sagde at det var af Wasservare som Tyrken siger, saa bankede de mig dog alligevel med min egen Pidsk. Aa hvor det sveed — men saa lod jeg tilsidst Pidsken i Stikken og smørte mine Støvler, ja vel ja, det gjorde jeg.

Lillienorn. Og Sporerne, lod Du ogsaa Dem i Stikken?

Mikkel. Nei, nei! Her sidder de, (viser paa Sporerne som sidder i Bæltet). Jeg tog dem af i Morges, ja vel ja, thi jeg faldt hvert Øieblik over mine egne Been.

Johan (som før). Ha! ha! ha!

Lillienorn. Del var ellers vel at Du kom. Du skal besørge nogle Ærinder for mig.

Mikkel. Ja vel, ja!

Lillienorn. Du bestiller en Hyrevogn.

Mikkel. Ja vel, ja! hvad Tid?

Lillienorn. Klokken 11 præcis

Johan (som før). I Aften Klokken 11, godt!

Lillienorn. To raske Heste for Vognen.

Mikkel. Ja vel, ja! De skal blive springske!

Lillienorn. Vognen skal holde udenfor Frue Wallers Haugemuur ved den Bagporten, heromme i det lille Stræde. Glem det nu ikke.

Mikkel. Jeg skal min Santen, nok huske det.

Johan (sagte). Frue Wallers Haugemuur, — Bagporten — det lille Stræde — godt — jeg skal ogsaa huske det.

Lillienorn. Og saa er Du hjemme om en Timestid. Du skal hjælpe mig med mit Toilette — det maae udføres med den allerfineste Delicatesse, saavidt de Klæder jeg er nødsaget til at bære tillader det.

Mikkel. Skal jeg følge min Herren i Aften?

Lillienorn. Nei, jeg skal komme ganske allene, og vente i den store Sal.

Johan (sagte). I den store Sal — godt!

Lillienorn. O, gid Solen snart ville sænke sit Ildhoved i Dybet og Aftenen udbrede sine taagede Vinger over Byen! — Min Længsel er færdig at dræbe mig!

(han gaaer.)

Mikkel. Det var et forbistret Stykke Arbeide, at jeg ikke fik Lov at være med. Hm, hvem veed Peer Poses Lykke! Jeg kunde kanskee have faaet Leilighed til at snappe Rose og føre hende bort bag paa Vognen, mens Herren bortfører sin Dulcinea inde i Vognen, ja vel, ja! — Men — jeg vil dog ikke ganske sige Goddag til min herlige Jøde nei! Naar min Herre er kjørt, saa lister lille Mikkel sig ind i Huset, ja vel, ja! og seer at faae fat paa Rose.

Johan (som før). Aha! ogsaa en Stever i andres Vildbane ligesom hans Herre.

Mikkel. Maaskee hun er bevægeligere ved Nattetider og i Mørke, end ved Dagslys Lys!

Johan (som før). Nag, Du skal ikke døe i Synden! Godkarl!

Mikkel. Det er saamæn en Skam, dersom hun ikke lader sig bevæge, for jeg er dog en net Karl. Og mine nye Klæder er da ogsaa nydelige. Jeg er lige saa brillant som en Officeer, og Officierer blive alle Skjørter saa liebt i.

Johan (som før). Deri kan den Flynder have Ret!

Mikkel (seer op og ned ad sig). Jeg kan ordentlig blive ganske forgabet i mig selv, naar jeg seer alle disse deilige Farver: rødt — blaat — grønt — sort og hvidt og guult! Hi! hi! hi! jeg er ligesaa ispraglet som en malet Kirkerude. Pas kun paa jeg løber af med Rosemoer! ja, vel ja! sjor jeg.

(løber ud.)

Ottende Scene.

Johan (kommer frem),

Rosemoer? jeg skal klappe Din Ryg, saa den skal blive rødere end en Rose og ligesaa brun, guul og grøn, som en Narredragt! Han vil nappe min Kjæreste! — Vil gjøre hende en Kjærligheds-Erklæring i Nat. Vare Du finder den rette Rose min gode Ven? Ha! ha! ha! tag ikke feil! Jeg skal spille Dig et Puds! som nok vil jage Elskovsfeberen ud af Din Krop — ikke fordi jeg er skinsyg paa den Dosmer, men for at straffe hans Næseviished! — Men Død og Plage! jeg glemmer jo ganske min stakkels Herre! Allons! først hjem til Herren! derpaa til Hyrekudsk — Marskandiser — Modehandler og etcetera — for at sammenskrabe det Nødvendige til vort Spil. En panisk Skræk skal overfalde hele Complotten! Hurra! Heisa! nu lever jeg først ret op!

(løber ud.)

Tredie Akt

(Gade; paa den ene Side en Mur med en Port; længere tilbage sees Haugemuren. Det er mørkt; Lygterne brænde.)

Første Scene.

Halner (klædt som Lillienorn). Johan (begge liste sig ind).

Johan (seer sig forsigtigt om). Kom kun Herre! Marken er fri!

Halner (dæmpet) Er der Ingen?

Johan. Nei! ikke en Kjævt! kom kun!

Halner. Forsøg om Porten er aaben.

Johan (gaaer til Porten). Jo, den er aaben.

Halner. Godt, og Vognen kommer dog?

Johan. Ganske vist.

Halner. Jeg er saa besynderlig tilmode.

Johan. For Guds Skyld! Herre! faae ingen Skrupler!

Halner. Men med hvad Ret blander jeg mig i dette Spil?

Johan. Med hvad Ret? Hvilket Spørgsmaal! Hvem bliver bedraget her?

Halner. Jeg.

Johan. Hvem bør da hævne, eller i det mindste forebygge det?

Halner. Jeg.

Johan. Ih nu, saa har De jo den allerretfærdigste Ret, til at blande Dem deri.

Halner. Det er vel Sandhed, men —

Johan. Nu ingen Menner! Tiden nærmer sig.

Halner. Naar det kun lykkes! — Og vil hun da glemme sin brødefulde Tilbøielighed, og igjen skjænke mig sit hele Hjerte? Det er endnu Spørgsmaalet! Det

Spørgsmaal, som enten skjenker mig Liv eller Død! Lykke eller Ulykke!

Johan. Stille Herre! Alt vil endnu blive godt.

Halner. O! dersom hun ikke mere kan elske mig?

Johan. Kommer Tid, kommer Raad! — Tys! jeg hører Fodtrin nærme sig. — Hurtig afveien. (de skjule sig.)

Anden Scene.

Halner og Johan (skjulte). Lillienorn (lister sig ind, han er iklædt en kjøbstedagtig Dragt).

Lillienorn. Her er roligt — ikke et Menneske — øde og stille — mørkt, som i et underjordisk Catacomber, hvor de evigbrændende Lamper kun svagt oplyse den gruefulde Nat! — — Snart svæver Kjærligheden med sine rosenfarvede Vinger over mig, og krandser mit Haab med Glædens Blomster.

Halner (træder lidt frem). Det er ham! Min Medbeiler! Slip mig!

Johan (holder ham tilbage). For Pokker! Herren fordærver jo vor hele Plan! Vær dog fornuftig!

Lillienorn. Slige Eventyr har noget behageligt, noget pikant ved sig. Det forekommer mig i dette Øieblik, som jeg var en af Oldtidens Riddere, der ventede paa sin Elskede uden for et Nonneklosters Porte. — O, venlige Phantasiespil, du skaber den dunkleste Ildsunke til den klareste Flamme!

Halner (sagte). Slip mig.

Johan (ligesaa), Vær dog rolig, Herre!

Lillienorn. Der rører sig Noget. Det er meget beleiligt, at Lygterne brænde saa matte, man opdager ikke saa let hinanden i dette Egyptiske Mørke,

Halner (sagte). Lad os putte ham ind i Vognen, og saa kjøre ham Fanden i Vold!

Johan (sagte). Hvad nytter det til?

Lillienorn (seer paa Uhret). Tre qvarteer til 11, altsaa kun et Qvarteer tilbage. Hvor mit Hjerte banker den forventede Times imøde!

Halner. Nei, nei! jeg kan ikke tvinge mig!

Johan. Stille! stille!

Lillienorn. Hvem mon det er som taler her? — Ah, maaskee nogle af Onklens Snuushaner — jeg har ikke stor Lyst til at falde de Drabanter i Hænderne. Jeg vil liste mig ganske sagte ind i min Elskedes Asyl, inden de opdage mig. (lister sig ind i Huset.)

Halner. Jeg maae efter ham. (løber efter ham).

Tredie Scene.

Johan (alene).

Løber dette Spillop heldigt af, da er det ikke hans Skyld! Lidenskabens Flamme har ganske forbrændt hans Hjerne. — Jeg gad vist hvad han foretager sig — Alting begunstiger os — selv Maanen — som ellers ved enhver natlig Kjærligheds Spas er nærværende, har i Aften indhyllet sig i et taaget Skyeslør. — Lygterne gjøre os heller ikke nogen Skade, thi deres Skin er ligesom Sanct Hans Ormens, det lyser, og lyser, men fører mere vild end veileder. (lytter) Stille! — Hvilken Tummel paa Trapperne! Begge Elskerne ere nok i Haandgemæng — Gud skee Lov! nu kom da endelig Vognen. — Gid Herren bare nu var her — jeg er ganske ængstelig paa hans Vegne.

Fierde Scene.

Johan. Halner.

Halner. Det gaaer fortrefferligt, Johan! Min Hr. Ydmyge-Tjener sidder nu under Laas og Lukke og kukkellurer oppe paa Dueslaget.

Johan. Paa Dueslaget?

Halner. Jeg fulgte i Hælene paa ham op af Trapperne — han blev staaende ved Thereses Dør og lure; men saa har han nok bemærket mig, thi i et Nu var han forsvunden som en Skygge. Strax efter hører jeg ham kravle op af Loftstrappen, med lette Kattetrin klattrede jeg efter ham; endelig slippe vi begge op paa Loftet; og ved Lyset fra den aabne Loftluge skimter jeg ham ifærd med at krybe op af en Stige og smutte ind paa Dueslaget. Jeg springer til, slaaer Skudden for Døren, velter Stigen omkuld og løber herned.

Johan. Bravo! Men hvad vilde han paa Dueslaget?

Halner. Formodentlig skjule sig, da han mærkede at jeg forfulgte ham.

Johan. Vore Sager staae fortrefflige! Vi kan snart som Seierherrer, udhvile os paa vore Laurbær!

(Taarnuhret slaaer 11).

Johan. Nu er det Tid! — Skynd Dem Herre! Vognen holder parat.

Halner. Du veed jo Beskeed; jeg kjører en lille Tour ud igjennem Forstaden, og derpaa hjem til mit Huus. Lad alting være i Orden til at modtage os.

(gaaer ind).

Johan (raaber efter ham). God Lykke, Herre! — Nu har jeg ærlig hjulpet Dem paa Glid efter Deres Pigerøver. Nu maae jeg have en lille Stund til at holde Klappejagt paa min! (løber ud.)

Femte Scene.

(En Sal hos Frue Waller. Lys paa Bordet).

Emma og Therese (ere ifærd med at udpynte Skabilkenhovedet, som er sat opreist mod Stolerygen. NB. Dukken maa være saa smukt udstoppet og paaklædt som muligt.)

Emma (klædt som Kammerpige). Hurtig, kjære Therese! lad os binde disse Lokker faste.

Therese. Nu Hat og Slør.

Emma. Nei, bliv lidt, hun maae først have Halsstrimmelen.

Therese. Og nu Shawlet! Man maa conservere hende — de fine Nærver tage let Skade af Natteluften.

Emma. Taske og Tørklæde i Haanden, og saa er vor skjønne Helene fix og færdig.

Therese. Klokken er slaget 11.

Emma. Javist. Vi kan hvert Øieblik vente den elskovssyge Prinds Paris! — Men see engang ret paa hende; er hun ikke meget indtagende: Smuk Vext, nydelig Holdning, smaae Fødder, — kort: en yndig Gratie-Gestalt, en sand Juno. —

Therese. I Holbergs Ulysses von Ittaka, derimod er intet at indvende.

Sjette Scene.

De Forrige. Rose (kommer).

Rose. Vognen er kommen — og Lillienorn staaer allerede ude paa Trappen og venter.

Emma. Vi ere færdige at modtage ham. Du Rose, maae holde Dig skjult, da jeg presenterer Din Person, min egen har jeg jo laant ud til Skabilkenhovedet.

Rose. Ah, hvor Kammerpige-dragten klæder Dem nydelig.

Therese. De Breve som ligge her paa Bordet, skal de ikke læg-ges i Tasken?

Emma. Jovist, det havde jeg nær glemt. Det er Lillienorns kjelne Breve til mig, og dette her, har jeg skrevet til ham; det indeholder Undskyldninger fordi jeg ikke er fulgt med paa hans romantiske Tour. Ha! ha! ha! han bliver sort af Ærgrelse, naar han læser det.

(Putter Brevene i Tasken. Det banker.)

Therese. Det banker paa Døren!

Rose. Det er ham!

Emma. Gesvindt i Skjul, Rose!

Rose. Mig selv kan jeg nok skjule, kan jeg blot skjule min Latter.

Emma. Paa Post! paa Post! (Emma og Therese leder Dukken ind i Cabinettet, Rose tager Lyset og gaaer efter. Theatret bliver mørkt.)

Syvende Scene.

Halner (aabner Døren sagte).

Her er Ingen — jeg hørte dog Nogen tale herinde! — Hvor denne Stund er skrækkelig! Mit Bryst er koldt som en Isgrube — Blodet fly-der feberagtigt i mine Aarer — O, gid denne Time var forbi! — Er den kommende da mindre marter-fuld? — Naar jeg giver mig til-kjende for hende — naar jeg frem-træder som en hævnende Nemesis for den elskede Synderinde — Tys! Døren aabnes — De komme! Staae mig nu bi, Du, de bedrag-ne Elskeres gode Genius!

Ottende Scene.

Halner. Emma og Therese (le-der Dukken ud imellem dem).

Emma. Er det Dem?

Halner (med dæmpet Røst.) Ja!

Emma. Og Vognen?

Halner. Holder parat! (sagte) Therese er ganske taus, det er Undseelse og Skamfuldhed!

Emma. Lad os nu komme bort — Lev vel, kjæreste Veninde!

Therese. Levvel! (omfavner Duk-ken).

Halner. Ha! troløse Qvinde!

Emma. Hvad siger De, Lil-lienorn?

Halner. Intet — dersom De er færdig — saa (afsides) Jeg kan ikke holde det ud! jeg qvæles! ha!

Emma. Kom da.

(Alle gaae ud af Udgangsdøren).

Niende Scene.

Rose (med Lys, lister sig frem).

Ha! ha! ha! charmant! ha! ha! ha! Lykke paa Reisen, Hr. von Lillienorn! (lytter) Hør! Kjær-ligheds Triumphvogn ruller hen af Gaden — den larmer paa Broe-stenene, som om den vilde døve den bortførte Piges Graad og Sukke! Men hun hverken sukker ellet klager; hun sidder saa stille og andægtig som en Nonne i sin Celle, og lader den smægtende El-sker bade sig i hendes Engle-smiil, som Myggen i Solens Straaler!

Tiende Scene.

Rose. Emma og Therese (leende.)

Begge. Ha! ha! ha! ha!

Rose. Er han lykkelig paa Farten?

Emma. Ja, i fuld Firespring! Han var saa ombyggelig, at Dra-gedukken fik et mageligt Sæde. Jeg frygtede meest for at han skulde mærke at jeg talede for Dragedukken som Emma Waller

og tillige forestillede Kammerpige!

Therese. Det var jo saa mørkt at man ikke kunde skjelne noget fra Skridt fra sig. — Saae Du hvor ærbødig han kyssede den udstoppede Handske?

Emma. Godt var det, at Bomulden ikke røbede os.

Rose. Jeg gad inderlig gjerne siddet i en Krog i Vognen naar Oplysnings Scenen begynder. Han venter før at Himlen skal falde ned, end dette Puds.

Therese. Hvor han vil blive flau og forbauset.

Rose. Bedrøvet og ærgerlig,

Emma. Ha! ha! ha! Det er ubetaleligt!

Therese. Han vil vist erindre Dig denne Streg.

Emma. Oh, han er ikke letfængelig til Vrede. — Havde man først udpillet hans latterlige Nykker, da var han det bedste og muntreste Menneske af Verden. Men saalænge Galskabens Tidsel spirer i Blodet, kan ingen ædle Planter faae fast rodfæste i Sjælen.

Therese. Maaskee denne Elskovsfart, bliver et Arcanum for hans Sygdom.

Emma. Skeer det, saa sender jeg Recepten til Guden Eskulap, og udbeder mig Doctorhatten til Løn for min nye Opdagelse i Lægevidenskaben. —

Therese. Men hvorfor har Halner ikke været her i Aften.

Emma. Maaskee har han faaet Skrupler over Brevet i Dag. — Du skulde have lydt mig og taget ham i Cour tilligemed Lillienørn.

Therese. Nei, det vil jeg aldrig vove paa.

Emma. Han er en Daare og Du ikke meget bedre! Lykken har favouriseret ham, han besidder legemlig Tækkelighed, Hjerte og Aandsdannelse; er riig; har mange Connectioner! kort sagt: Han er hvad man i vor oplyste Tidsalder kalder: „lykkelig," Og dog gjør hans urimelige Skinsyge ham til den kjedsommeligste Skabning Jorden eier! Hans irretable Gemyt bruser op som en Raket og styder sig blindt hen igjennem Fornuftens Himmel, og naar da denne glødende Jetstrøm er udbrændt, falder Asken ganske spagfærdig til Jorden.

Therese. Rakettens Aske bryder ingen sig om, den spredes om for Vinden. Han har derimod det bedste tilbage, et blidt, angerfuldt Hjerte.

Emma. Som i næste Minut er beredt til at bruse op igjen.

Therese. Nævn mig et Menneske uden Luner.

Emma. Fornuften maae qvæle alle Luner.

Therese. For det meste føre de Septeret over hiin. Jeg er ret fornøiet at han ikke veed noget om denne Bortførelse.

Rose. Noget Nys derom har han dog vist.

Therese. Er det mulig?

Emma. Troer Du?

Rose. Jeg har hidindtil intet villet sagt, da jeg frygtede at Frøkenen ved at høre Hr. Halner var paa Spoer, da vilde opdage ham Alt, og han i sin blinde Harme strax forstyrre os hele Intrignen.

Therese. Hvad veed Du da, Rose?

Emma. Fortæl.

Rose. I Eftermiddags havde Johan fat paa mig, og skulde udfritte mig; — dengang var jeg endnu selv uvidende, og spillede altsaa min Rolle med dobbelt Sandhed, og Johan fik — en lang Næse! — Da han ikke kunde faae Noget ud af mig, sagde han: at hans Herre brød sig ikke stort om hele Tingen, da han i enhver Henseende vilde være ganske ligegyldig.

Therese (ængstlig). Ligegyldig? — o, saa har han ikke mere mindste Gnist af Kjærlighed til mig.

Emma (spøgende). Taalmodighed til i Morgen, og Du vil finde den udbrændte Rakets Hylster, som en angerfuld Synder for Dine Fødder! Kom nu, det er sildigt! lad os gaae til Ro! Men inden Søvnen lukker vore Øine, ville vi bede en kjærlig lille Bøn, for begge vore curiøse Tilbedere: at de imorgen maae indfinde Dem karske og glade, uden Feil, Luner og Griller.

Therese. Gud give det!

(de gaae).

Rose. Og jeg vil andagtsfuld bede en net lille Bøn for vort nydelige Skabilkenhoved! Gud veed, hvor langt det nu er paa sin Valfart?

(tager Lyset og gaaer).

Ellevte Scene.

Johan (i Fruentimmerklæder).

Pokker tage baabe skinsøge Herrer og Deres, dem efterabende Tjenere! Fanden og ikke jeg skal oftere udstafere mig som en Nar, for at agere jalour! Nu har jeg trabsket ligefra Badstærkjælder og Hønsehuus til Tørreloftet og har ikke mødt andet end mjavende Katte, med gloende Øine og glindsende Ryg! Havde jeg stærk Aversion for Nattesyner, saa kunde de nok have sat mig i Bestippelse. — Jeg gad ellers vist hvor min skammerede Rival har forputtet sig — eller — maaskee har han foretrukken sin gode, magelige Seng for denne Natte-Strabads; thi en søvnig Elsker uden Hjerte lod han rigtignok til at være. — Naa, jeg faaer vel begynde Rondaren igien, og finder jeg da hverken Bam eller Rose, saa siger jeg alverdens Jalousie, god rolig Nat! og kryber i min varme Køie.

(gaaer ud).

Tolvte Scene.

Mikkel (kommer ind lidt efter).

Aa, du søde Gud! Jeg er en elendig Stakkel! Nu slog de Gadeporten i, og jeg maae blive her til i Morgentidlig! Hu! Her er saa bælmørkt, at Blodet kommer mig til at ryste af Forskrækkelse, Hu! Jeg faaer ganske vist Koldfeber — ja vel, ja! hu, hu, — hu — u — u! — Jeg har nu kiget, og lyttet ved ethvert Nøglehul, men jeg har ikke seet mere til Rosebarnet, end til mig selv. Hi! hi! for jeg kan jo ikke engang see mig selv i dette Hundemørke. Det er allerførste Gang at jeg gaaer paa saadan Spillop. Det smager mig slet ikke! — jeg vil saamæn lægge mig til at sove; man siger jo at Folk kan gaae i Søvne — hvem veed, jeg kan maaskee finde lille Rose bedre sovende end vaagende, ja vel, ja! — (lægger sig ned paa Gulvet). Det er saa haarvt! jeg vil tage mine Støvler og Trøie af og lægge mit Hoved paa. (tager et lille Papiir op af Lommen). Og Dig søde, rare Stykke Papiir, hvorpaa Rosemoers Kys sidder, Dig vil jeg putte ind paa mit bankende Hjerte! o, saa maae jeg vist drømme om bare Kys og Kjærlighed! Ah! — a — ja — vel ja — a — a —.

(han sover ind).

Trettende Scene.

(Egn udenfor Byen; paa Siden et Vertshuus med Skildt, hvorpaa er malet en forgyldt Grüis, i Baggrunden en Aa; det er Nat).

Halner (udenfor).

Hold stille! Hold stille! — For Himlens Skyld! hold dog stille,

Kudsk! — lad mig komme ud af Vognen — Kudsk! er Han døv? — Heida forbandede Karl! — Han skal skee en Ulykke, lader han mig ikke slippe ud —! (nærmere). Naa, endelig slap jeg da ud af det qvalme Lukaf! — Kom nu, bedste Therese! — Endnu livløs — kold og stiv som et Marmorbillede. O, forfærdelige Hændelse, hvad skal jeg gribe til?
(kommer fortvivlet ind med Dragedukken i Armene).

Elskede Therese, vaagn op — kom til Dig selv — nei! hun er død; — der er ingen Tvivl tilbage, hun er død! Mine bittre Bebreidelser ere Skyld deri! — Maaskee der dog endnu er Redning — men hvor skal jeg henvende mig, for at faae Hjelp? — Her er saa mørkt, at man ikke kan see et Skridt frem for sig. — Kunde jeg dog finde et Huus — jeg vil paa Lykke og Fromme søge, og om jeg end skulde gaae til Verdens Ende, denne kjære Byrde nedtrykker mig ikke! (han støder paa Værtshuset). Her er eet! — (ringer og banker med Hæftighed). Heida! — Herop! — Hei — Luk op! Luk op!

Fjortende Scene.

Halner. Jonas (indenfor).

Jonas. Ho, ho, — hvad — hvad er det!?

Halner. (ringer og banker). Luk op! luk op!

Jonas (som før). Hvem er saa desparat at banke og ringe paa vort Huus paa denne Tid?! Vi beværter ikke længere end til borgerlig Tid i den forgyldte Griis! vi ere repecteerlige og reputeerlige Folk!

Halner (utaalmodig). Hvem boer her?

Jonas. Jeppe Morten Supp. Aa, det er] en Mand som er godt bekjendt af alle Sviregasterne i hele Naboelauget.

Halner (ængstelig). Godt, godt! Luk bare op!

Jonas. See om jeg gjør det! nei — vil Han partu fortære noget af vort Huus, saa maae Han tage til takke med Skildtet, hvorpaa er malet en deilig tyk og feed Griis.

Halner (ude af sig selv). Her er ingen Hjelp at vente! — Jeg vil endnu gjøre et Forsøg — Gode Ven! luk endelig op, jeg har en Ulykkelig som trænger til Hjelp!

Jonas. En Ulykkelig? Jemeni nu kommer jeg!

Halner. Lad mig ikke vente for længe.

Jonas. Ja, ja, spændeer lidt Taalmodighed! Der skal Tid til alting. Jeg har endnu det ene Been i Sengen, og for at gaae ned og lukke op bruger jeg dem begge to.

Halner. Hun er endnu uden Liv! O, Gud! jeg er skrækkeligt tilmode!

Jonas (halv paaklædt; med en tændt Lygte). Her er jeg! Hvor er den Ulykkelige?

Halner. Her, her. Skaf mig hurtigt en Draabe Eddike — denne Dame er faldet i Besvimelse.

Jonas. Arme Stakkel! nu løber jeg. (løber ind.)

Halner (tager Lygten, lyser omkring, seer en Bænk og lægger Dukken derpaa). Jeg vil lægge hende her! (lyser Dukken i Ansigtet) Store Gud! hvad seer jeg! Det er ikke Therese, — Det er et Træbillede! — Hvad skal det betyde? — vil man drive Gjæk med mig? holde mig for Nar? — Jeg er som falden ned fra Skyerne! — Dog, takket være Forsynet! som endte al min Angst! Men det var fortjent Straf, fordi jeg mistænkte min elskede Pige! (pludseligen noget opfarende). Det skulde dog ikke vare

en Vornæse man vil paasætte mig? — At medens jeg er flygtet med Trædamen, hun er rommet sin Vei med den udkaarne Ridder? Død og Ulykke! Dersom det er saa —

Jonas (med et Glas). Her er Eddike!

Halner (sagte). Jeg vil lade ham blive i Troen at det er et Fruentimmer. — (høit) Tak min Ven! (sagte) Jeg maae have ham bort igjen! (høit) Nu et Glas Vand saa kommer hun sig nok.

Jonas. Strax! (løber ind.)

Halner. Opdager jeg ham Feiltagelsen, er jeg udsat for hans Latter. — Jeg vil derfor strax bære Dukken ud i Vognen, og saa i Galop kjøre hjem!

(gaaer med Dragedukken. Pause.)

Halner (kommer tilbage med Dukken). Det fattedes kun, for at gjøre min Ulykke fuldkommmen! Vognen er kjørt! — Hvad skal jeg nu gribe til? — Ah! en lykkelig Tanke! Jeg kaster Dukken ned i Aaen, og tager Flugten førend Karlen kommer tilbage! (idet han kaster Dukken i Aaen, kommer Jonas).

Jonas (løbende). Her er Vand, hvad! — hvad er det Han gjør? Hjelp! Hjelp! — Hei!

Halner (forskrækket). Tie for Guds Skyld stille! Jeg skal forklare Ham alting!

Jonas (skriger og retirerer). Bliv Han mig baresten fra Livet! Heida Gevalt! Vægter!

Halner. Er han bindegal? — Hør mig doa først.

Jonas. Høre ham? jo, pyt sagde Peer til Kongen! Ho, ho. han vil nok lade mig spadsere ned i Aaen til Damen. Men der bliver ikke noget af! nei! thi jeg vil raabe og skrige saalænge, indtil den mindste Muus er paa Benene, om jeg saa bliver saa hæs som en fordrukken Skjærslipper! Hei! Gevalt! Vægter!

Halner (vil give ham Penge). Der er min Pengepung, der er ingen liden Summa i. Lad mig bare slippe herfra! Jeg sværger ved min Ære, der var intet Menneske jeg kastede ud i Aaen!

Jonas. Jeg tager ingen Penge Bliv mig bare fra Livet! Hei! Vægter! Gevalt! Vægter!

Halner (sagte). Skrækkelige Forlegenhed! Slipper jeg ikke nu strax bort, saa er jeg i Vægternes Ulvekløer — Det maae nu enten briste eller bære. (han tager Flugten, og river Jonas omkuld, som vil holde ham tilbage).

Jonas (paa Gulvet). Gevalt! Hjelp! Tyve! Mordere! aa — aa Hjelp! jeg ligger allerede i Vandet! aa — Gevalt! aa — Vægter! Vægter!

Femtende Scene.

To Vægtere (pibe udenfor og komme gabende ind).

1ste Vægter. Gid den Onde havde det Svireri! Man har ikke engang Roe til at faae sig en ordentlig Blund!

2den Vægter (gaaende i Søvne). Ja, og saa netop forstyrre os paa den allerbedste Sovetid, da Patruillerne selv gjøre deres Afstikkere.

Jonas (som imidlertid har lagt og vaandet sig). Aa — Hjelp! Vægtere! Hjelp!

1ste Vægter. Der ligger jo Noget som giver sig ret ynkeligt! Kom Broer, lad os kille ham lidt med Rosinstængerne.

Jonas. A — nei, lad være! det er ikke mig I skal have fat paa! — Aa —

2den Vægter. Hvad er der da paa Færde?

Jonas (reiser sig). Afsted med Jer!

1ste Vægter. Jh, er det Dig Jonas! Hvad skriger og brøler Du for?

Jonas. Det var godt I dog endelig fik Sønnen ud af Hinene! Afsted! Grib Gavtyven som rendte der ned af Gaden — hu! han har kastet et besvimet Pigebarn ud i Aaen!

Vægterne. Hvad! — efter ham (depibe) Stop! Kammerader! Stop! (de løbe ud).

Sextende Scene.

(Folk komme ind fra alle Kanter. Nogle sees i Vinduer og Dørre; man hører Vægterpiber udenfor. 2 a 3 Vægtere komme løbende.)

Folk. Hvad er det for en Allarm?

Andre. Er her Type?

En Mand. Hvad er dette for et Oplob?

Vægtere (fra flere Sider). Plads! Plads! Vil I afveien!

Jonas (til et Par Karle). Ud med Baaden, maaskee I kan endnu rædde det stakkels Qvindemenneske som er plumpet i Aaen.

(nogle Folk løbe ud.)

Folk. Hvad siger Han — er der et Fruentimmer druknet? Jh! bevares!

(Vægterpiben høres udenfor).

Vægterne (til hinanden.) Til Hjelp, Kammerater! til Hjelp!

(de løbe ud.)

Folk. Lad os komme med! Afsted! afsted! (de løve alle ud.)

Syttende Scene.

Jonas (ene, efter at have kigget ud i Aaen).

Nei der er vist ingen Redning at tænke paa — De finde hende ikke. — Maatte de dog faae Gavtyven i Karduesen! Tys! det pladsker endnu nede i Aaen! Hu! det farer mig som Is igjennem hvert et Lemmed, naar jeg tænker paa, at jeg selv skulde have gjort hende Selskab dernede. De havde kanskee i dette Minut fisket mig op som om jeg kunde været en Aborre. Ak ja! det havde været en deiligt Plasseer at see mig plumpe tilbunds som en Mollesteen.

Attende Scene.

Jonas. En Retsbetjent (kommer).

Retsb. Er det Ham som saae, at et Fruentimmer blev kastet ud i Aaen?

Jonas. Jo, det er mig.

Retsb. Godt; saa maae Han strax følge med til Byen som Vidne.

Jonas. Herre Je! endnu i Nat?

Retsb. Javist! Man tager nu Liget op, og det skal strax bringes til Byen. Skynd sig nu lidt!

Jonas. Naar det ikke kan være anderledes —

Retsb. Vist ikke. Han maae afsted, enten med det Gode eller med det Onde! Vi gjøre ikke mange Complimenter.

Jonas. Det mærker jeg skv! — Nu vel, jeg skal strax være paa Pletten; jeg maae kun først sætte denne Lygte ind, og saa lukke Gadedøren.

Retsb. Vi venter Ham henne paa Torvet. Bliv ikke for længe borte! (gaaer).

Nittende Scene.

Jonas (ene).

See saa! det har jeg da for mit menneskekjærlige Hjerte! Stang for Dank! det er Verdens Løb! Jeg er saa velvillig at hjelpe til

at holde paa en Morderknægt, ja saagar sat mit eget Smule Liv i Fare. Og til Tak skal jeg nu trodse ind til Byen midt om Natten. Naa, jeg faaer vel lystre Commando (sætter Lygten ind, og smækker Gadedøren i). Husbond, vil grine forbandet ilde, naar han faaer det at vide. Naa, jeg vil da tøsle af, men det siger jeg: om her saa staaer hundrede besvimede Pigeborn uden for vor Gadedør ved Nattetider, saa skal jeg ikke stikke saameget som min Næsetip udenfor Døren, for at tjene Dem. (han løber ud.)

Fierde Akt.

(En Vagtstue; en Lampe hænger under Loftet; Lys paa Bordet).

Første Scene.

Mester Naal (i Uniform). Halner. Retsbetjenter.

Naal. Gjør mig varhaftigt meget ondt, gode Hr. Halner! at jeg er nødsaget at holde Dem fast her i Vagten som min Arrestant, og oven i Kjøbet som criminal Forbryder. Ja, det tynger mig paa Hjertet ligesom mit allerstørste Pressejern laae derpaa. — Hm — hem — hem — hvad jeg vilde sige — som om en 8otyve Pundiger laae derpaa. (sagte) Pak Dig Skræder! eller frygt for Subordinationen.

Halner. Men min kjære Mester Naal! —

Naal. Tillader De —: Endvidermere, som jeg er forvisset om, at De er uskyldig. Jeg skal ogsaa med utrættelig Iver stræbe at skaffe Dem paa fri Fod.

Halner. Vil De lade mig faae et Ord indført?

Naal (vedbliver). Thi hvorfor skulde jeg ikke vise mig erkjendtlig imod min allerprofittableste Kunde? Det var jo baade Spot og Skam! (til Retsbr.) Gaae! (Retsbetjenterne gaae.)

Halner. Men jeg beder Dem Mester Naal —

Naal. Maa varhaftigt underdanigst bede Dem benævne mig ved min Krigs-Tittel, nemlig „Lieutenant." — Jeg ønsker det ikke af Storagtighed, nei Kors bevares, jeg skal ikke glemme Respekten som jeg bør have for saa profitabel en Kunde; der laaer syv saameget imellem Aar og Dag. Der er kun for mine vagthavende Undergivnes Skyld! Etiketten maa man iagtage, hvis man vil prætendere Honneur!

Halner. Det er ikke meer end billigt. Saavel Skræderen som Lieutenanten bør have den Respekt. Altsaa Hr. Lieutenant! hvorfor har De Vagt i Dag?

Naal. Beder underdanigst! — Armeen er ude paa Herbst-Maneuver, og dersaa maae Borgervæbningen besætte Vagterne.

Halner. Ja saa. — Har De hørt hvorfor jeg er blevet hefted?

Naal. Betjenterne vare saa korte og ucomplette i Deres Beretning, at jeg ikke ganske kunde bearbeide en klog Mening derud af. Jeg blev ilige Maade saa betuttet over at see Dem, Hr. Halner, som Arrestant, at mit Hoved i det Øieblik ikke duede til mere end som min Kludekiste hjemme under Skrædderbordet. Hm — hm — (forlegen) Hm! Den forbistrede Skræder vil partout allevegne stikke igjennem!

Halner (smilende). O, hvad skader det? Tænk paa Vessels trøste-

fulde Ord: „Den Skræder som er Helt, er ikke Skræder meer!“

Naal. Hæ! hæ! hæ! Beder underdanigst! — takker — takker! — Har vorhaftigt ikke den Ære at kjende den artige Mand, der saa smukt tager vort værdige Laug i Beskyttelse. Men for at komme til Materien igjen. Jeg forstod kun saameget af Bekjenternes laconiske Snak: Lat De skulle have kastet et Fruentimmer i Vandet og som er druknet.

Halner. Hr. Naal! — Hr. Lieutenant vilde jeg sige, troer De at jeg er skyldig?

Naal. Bevares, nei! De er den Urette man har greben, det kan jeg begribe.

Halner. Nei, jeg er den Rette — jeg har kastet det fordømte Skabilkenhoved ud i Aaen!

Naal. Gud bevares! Har De giort det! ogsaa dertil kalde det stakkels Menneske et Skabilkenhoved! Bevares!

Halner (ærgerlig). Hvad taler De om Menneske? Det var et Skabilkenhoved! et Djævlehoved siger jeg.

Naal. Ja, ja! giv det hvad Øgenavn De vil! Et Menneske bliver det dog alligevel, om det saa var Fanden selv op ad Dage.

Halner (stamper i Gulvet). Jeg maae blive rasende!

Anden Scene.

De Forrige. Politie-Assistenten. Retsbetjenter. Jonas.

Assistenten. Hr. Lieutenant! jeg kommer for at lade Dem vide at den Person som er hæftet, fordi han har druknet et Fruentimmer, er befunden uskyldig; thi det var intet Menneske, men kun et Skabilkenhoved, omviklet med nogle Fruentimmerklæder. Denne Taske var bundet om Dukkens Haandled, vil Hr. Lieutenanten behage at undersøge den i min Nærværelse.

Naal. Strax! (tager en Pakke ud af Posen; læser). „Kjærlighedsbreve fra Lillienørn til Frue Walter.“ (tager et enkelt Brev op) „Et Brev til Hr. von Lillienørn!“

(aabner og læser det.)

„Høistærede Hr. v. Lillienørn!

„Veemodig maae jeg tilmelde Dem „at det er umuligt for mig i „Aften at følge med Dem til det „yndige Arcadien, som De har „indrettet til mig. Men, at De „ikke forgjæves skal have gjort Dem „Uleilighed, saa sender jeg Dem en „elskværdig Veninde, et sand Bil„lede af den underskjønne Venus i „Florentz. Hun er en Fugl-Phø„nix i Fromhed og Dyd. O, jeg „seer allerede Nysgjerrigheden spil„le i Deres Øine, efter at erfare „hvem hun er — Nu vel — lyt „til: Det er mit indtagende Ska„bilkenhoved. — Mine kjær„lige Ønsker ledsage Eder! Gid „Hymens Fakkel oplyse Eders „Vei! Zephyr bære Eder paa „kjølige Vinde! Apollo omsvæve „Eder med milde Harpetoner! „Flora omvikle Eder med duf„tende Blomster-Guirlander. Da „vil vist den lille Cupido ei forsømme „at skyde Elskovspilen i Eders „varme Hjerter! Deres Helbre„delse og Tilgivelse haaber Deres „oprigtige Veninde „Emma Walter.“

Halner (meget glad). Gud skee Lov!

Assistenten. Hvad skal dette betyde?

Naal. Posen er tom!

Halner (henrykt.) O, Glæde! Lykke! Feiltagelsen er opklaret! Herlig vil Solen imorgen hæve sig paa den mørke Horizont, og speile sig i mine glædedrukne Blikke! — Himmelen skee Tak! — Alting har vendt sig til det Bedste.

Assistenten. Vil De behage at forklare Dem.

Halner. Bedste Ven! det er snart forklaret, det er jo allerede soleklart.

Assistenten. Soleklart?

Naal. Da er det som en lukt Bog for mig.

Halner. Det Hele er en uskyldig Spøg. (sagte) Jeg vil nødig nævne mit eget Navn, saa blotter jeg min dumme Skinsyge. Jeg maae bruge en Udvei. (høit) De har jo hørt af Brevet, at man har havt en lille Spas med mig.

Assistenten. De er altsaa Hr. Lillienorn?

Halner. Ja (afsides). En lille Usandhed skader ikke.

Naal. Hvorledes Hr. — De hedder jo —

Halner (afbryder). Lillienorn — Hr. Lieutenant.

Assistenten. Og Aarsagen hvorfor De kastede Dukken i Vandet?

Halner. Da jeg opdagede Pudset man havde spillet mig, var min Vogn kjørt bort, og jeg vidste ikke paa nogen anden Maade at blive af med Dragedukken, end som at kaste den ned i Aaen.

Assistenten. Hvorfor sagde De da ikke strax Sandheden til dem som anholdte Dem.

Halner. Det gjorde jeg; men ingen vilde troe mig. (peger paa Jonas) Denne Patron er egentlig Skyld i hele Hurlumheien; thi han gav Hals som en Halvtosset — jeg kunde ikke faae et Ord indført.

Jonas. Herren sagde først at det var en syg Dame, og hvor kunde jeg da troe at hun i en saadan Haandevending kunde blive forvandlet til et Skabilkenhoved, endskjøndt vist mange syge Damer ere slemme Skabilkenhoveder nok! Jeg har udstaaet en stor Angst siden jeg fik at vide at det ikke var nogen virkelig Dame.

Halner (giver ham Penge). Der er noget som nok kan dæmpe Din Angst.

Jonas. Jeg siger tusind Tak — maa jeg nu gaae?

Assistenten. Ja vist, gaae kun.

Jonas. Gud skee Lov og Tak! at jeg slipper heel og holden hjem igjen til vor forgyldte Grift. Jeg siger Tak! Farvel. (gaaer.)

Tredie Scene.

De Forrige uden Jonas.

Assistenten. Dem Hr. Lillienorn, vil jeg bede ikke oftere kaste slige Dukker i Vandet. Det faaer ikke altid saa heldigt et Udfald. De er en Fusentast; har ofte slige Spillopper for. Tag Dem iagt De kommer engang til kort.

Halner (sagte). Han læser mig Texten for. (høit) For Fremtiden vil det ingen Fare have. Dette Eventyr har ganske helbredet mig.

Assistenten. Det glæder mig. Jeg anbefaler mig. Farvel Hr. Lieutenant.

(han og Retsbetjenterne gaae.)

Fjerde Scene.

Naal. Halner.

Naal. Hr. Halner.

Halner. Hr. Lieutenant.

Naal. Beder underdanigst.

Halner. Hvad vil De?

Naal. Vil varhaftig gjerne spørge —

Halner. Spørg De kun.

Naal. For det første —

Halner. Ei, ei, Hr. Lieutenant: har De saamange Spørgsmaale at gjøre mig, at De maae nummerere dem ligesom Nürnbergerne deres Kramvare.

Naal. Beder underdanigst, et halvt Dusin kunne jeg vel nok skrabe sammen.

Halner. Gjør da Begyndelsen.

Naal. For det første: hvorfor gav De Dem et andet Navn?

Halner. Grille.

Naal. For det andet: hvorfor har De iklædt Dem denne Sprabebasse-Dragt?

Halner. Curiositet.

Naal. For det tredie: hvorfor vilde De bortføre Frue Waller, da De er forlovet med Frøken Alsted?

Halner. Feiltagelse.

Naal. For det fjerde —

Halner. Stop nu, Hr. Lieutenant, nu har jeg sandelig ikke Tid til at besvare flere af Deres Spørgsmaal. (tager Brevene) Disse Breve tager jeg med mig, og giver dem til deres rette Eiermand. Lev vel Hr. Lieutenant og Tak for naadigt Fængsel. (afsides) Nu op til min kjære Pige! og hente mig en Sparlagens-Præken af en bedre Art, en den jeg maatte udholde af Politie-Assistenten. (gaaer.)

Femte Scene.

Naal ene.

Naal. Snurrigt! Curiøst! Virkelig, ualmindelig komisk.

Vagten (uden for). Vagt i Gevær!

(man hører en Trommehvirvel.)

Naal. Aha, det Dages — Reveillen skal slaaes. Nu kommer jeg. (idet han gaaer commanderer han: Givagt! Skulder! ɔc. ɔc. — Derpaa slaaes Reveillen, men kun svagt.)

Sjette Scene.

(Salen hos Frue Waller fra 3die Akt.)

Mikkel. Johan (endnu i Fruentimmerklæder. Begge ligge hver paa sin Side og sove). Rose (træder ind).

Rose. Ah, hvor jeg har længtes efter denne Morgen. Jeg har ikke kunne lukke et Øie for bare Begjærlighed efter at erfare Noget om Lilliehorn og hans Dragedukke. (hun seer de to Sovende.) Jh, Vor Herre bevares! der ligger jo Mikkel — og nok Een — et Fruentimmer! — men, seer jeg ret! det er jo Johan! Aha, Krabaten leger ogsaa Kinsyg! Du skal ikke døe i Synden! Ha! ha! ha! jeg gad nok see Dem vaagne op. (støier med et Bord, og gaaer op i Baggrunden.)

Mikkel (vaagner). Hva — hva — hvad er det? — Hu — hvor jeg fryser! — ih men — jeg ligger jo paa Gulvet! Hille Død? nu husker jeg først, at jeg har været paa Frierie i Nat, ja, vel ja!

Rose. Aa, Du søvnige Elsker.

Johan (i søvne). Har jeg Dig endelig min Hr. Pigerøver! — jeg skal — ganske artigt kanefle Dig!

Rose (sagte). Rigtigt gjættet! Tjeneren har sin Herres Syge.

Mikkel. Hvad behager? — Jh, Død og Pølse! der ligger jo et Qvindemenneske hen af Gulvet, lige saa lang som hun er! Hi! hi! hi! jeg har havt en net lille Sovekammerad. Ja vel, ja!

Johan (endnu i søvne). Bilder Du Dig ind, med Dit Flødeskjæggeansigt at stikke mig ud hos min Kjæreste, saa skal jeg — ganske artigt stikke Dig Øine, Næse og Mund i eet med mine — knytte Næver!

Mikkel. Er det mig hun er vred paa?

Johan (vaagner og seer Mikkel). Aha, der har jeg jo Krabaten lys levende.

Mikkel. Jh, Herre Jemeni! Det er jo et Mandfolk!

Johan. Hvad bestiller Du her?

Mikkel. Jh, det samme som Han — nei Hun — ja, Gud maae vide hvad det er for Een?

Thi naar man seer et Mandfolk med Skjorter og Natkappe paa — saa —

Johan. Vil Du svare?!

Mikkel. Ja vel, ja! Jeg har sovet paa mit grønne Øre.

Johan. Saa? Men Du er kommen herind for andet.

Mikkel. Hi! hi! hi! ja! ja vel ja! Unter uns gesagt: Jeg har trippet grasattes efter lille Rosemoer, hi! hi! hi!

Rose (afsides). Nu er Hundrede og eet ude!

Johan. Kjender hun Dig?

Mikkel. Spørg om det! Jo, jo! hun gav mig jo et Kys, smæk! (kysser) i Formiddags!

Rose. Bedre og bedre!

Johan. Død og Helvede! Din Nøddeknækker! hvor tør Du understaae Dig . . .

Rose (leer højt og træder frem). Ha! ha! ha! ha!

Johan (vender sig om.) Aha! Taffen Rose!

Mikkel (ligeledes). Jh, see see! Rosemoer!

Rose (gaaer med Latter omkring Johan). Ha! ha! ha! Hvilket nydeligt Pigebarn! ha! ha!

Johan (sagte). Forbandede Skjorter! (høit) Rose Du er en sand Djævelinde!

Rose. Saa ligner jeg Dig!

Mikkel (sagte). Ho, ho! Det er Jomfrue Roses Kapelanke! Han er bister som Sennep! Det er klogest at jeg tøfler min Vei.

(han trækker sin Trøie paa.)

Johan. Og Du vil kysse saadant et Melkebrødsansigt! Fy! —

Rose. Kanskee Jomfruen er misundelig? Vær saa god! kys lille Mikkel saameget som Hun gider. Ha! ha! ha!

Johan. Jeg skal give ham et saadant Judas Kys, at baade Smag og Følelse skal forgaae ham! (gaaer ind paa ham). Hvor torde Du understaae Dig at kysse min Kjæreste.

Mikkel (halv grædende). Hevr Gud! Der stod jo ikke skreven paa Hendes Pande at Han er Hendes Kjæreste. Au! lad være! See der har Han da Kysset tilbage igjen, jeg har ingen Skade gjort det! (kaster Papiret til Johan). Fanden lade sig mørbanke for et lumpent Papirskys!

(han smutter ud af Salen).

Syvende Scene.

Rose. Johan.

Rose. Bravo Mikkel! ha! ha! ha!

Johan. Hvad skal jeg med den Lap Papir?

Rose. Paa Knæe med Dig! O Du er endnu større Dosmer end min lille, rare Faaremikkel. (trykker ham ned paa Knæe). Han bad mig i Morges om et Kys, og for at blive ham qvit og tilige af Overgivenhed satte jeg ham et Strykke Papiir paa Munden og kyssede ham. — Hvad? Du slaaer ikke Øinene til Jorden? Strax, skjul som en Hønsetyv. Og det er Dig som gjør Nar af Din Herre, fordi han er Kinsyg? ha! ha! ha! Du er endnu galere selv — gaaer en heel Nat som en Harlequin i Fruentimmerklæder — ha! ha! ha! Gaae, Du har Din Afskeed!

Johan. Kjære, kjære Rose!

Rose. Farvel!

Johan. Nei jeg gaaer ikke! Du skal tilgive!

Rose. Du gaaer ikke? (kalder) Frantz! Wilhelm! kom ind og kast mig denne Maskeradedukke ned af Trapperne!

Johan. Ja, ja, jeg gaaer — men lige hen og knækker Halsen paa den Dosmer, som har sat mig disse Griller i Hovedet — og derpaa vil jeg —

Rose. Drikke Dig en bitter Morgensnaps for Maven! — Det har Du godt af.

Johan. Ja Skedevand eller Opium. (gaaer).

Ottende Scene.

Rose (tager Natkappen, som han i denne Scene i sin Vrede har kastet paa Gulvet, og kaster den ud af Døren efter ham).

Aa, Jomfrue! glem ikke at tage Deres Natkappe med Dem. Ha! ha! ha! Han tumler paa Hovedet ned af Trapperne. Han har faaet nogle ret gode Piller; de vil nok curere ham. Nu maae jeg see om Herskabet er opstaaet og fortælle min Aktaqve med de to Spysovere.

(hun løber ind i Cabinettet.)

Niende Scene.

(Man hører en stærk Banken og Hamren paa en Dør; noget efter kommer Rose ud.)

Rose. Min Gud! Hvilken Allarm! (kalder) Frantz! Frantz!

Frantz (kommer). Hvad vil Du?

Rose. Hvad er det for en forskrækkelig Banken? —

Frantz. Det er oppe paa Loftet. Jeg har sendt en af Tjenerne derop for at see hvad det er. Saa ganske rigtigt er det nok ikke; thi vi have alle hørt en underlig Pudslen og Skraben her i Huset i Nat.

Rose. Nar! Gaae op og skaf Fruen at vide hvad den Banken betyder. (Frantz gaaer.)

Tiende Scene.

Therese og Emma. Rose.

Emma. Det er da en forfærdelig Støi!

Therese. Har Du ikke faaet at vide hvad det er, Rose?

Rose. Det er paa Loftet. Frantz er gaaet derop.

Emma. Jeg har flere Gange i Nat hørt Støi og Spektakkel. Men nu kan jeg tænke det har været Dine to Friere Rose, som have været i Carambolage mod hinanden i Søvne.

Ellevte Scene.

De Forrige. Frantz (kommer).

Frantz. Naadige Frue, Bankningen var paa Duefslaget, hvor vi fandt en ung Herre indelukket.

Alle. En Herre?!

Frantz. Ja, han er meget elegant klædt; han er her ude i Gangen; Wilhelm og Frederik bevogte ham.

Emma. Lad ham komme ind. (Frantz gaaer).

Therese. Hvem kan det vel være?

Rose. Sikkert en Spidsbube.

Tolvte Scene.

De Forrige. Lillienorn (føres ind af tvende Tjenere; hans Klæder ere fulde af Fjer og Halm).

Alle (med høieste Forundring). Lillienorn?

Lillienorn. Ja mine Damer — mig selv! og i den allerynkeligste Forfatning.

Emma (til Tjenerne). Gaae. (Tjenerne gaae.) Hvor i Alverden har jeg faaet en saa stadselig Due paa mit Slag? Jeg tænkte at De allerede byggede og boede i Deres idylliske Arkadien, og saa sidder De som en Turteldue paa mit Slag og kurrer, saa hele Huset bliver angst og bange derved.

Lillienorn. Dersom man kan

kalde Skjelden Smælden Kurren, saa har De Ret. Men, har jeg ikke Aarsag til at bande som en Sauk? jeg har siddet indespærret deroppe siden i Aftes, da jeg kom for at afhente Dem.

Emma. Var det da ikke Dem som bortførte mig i Nat?

Lillienørn. Et underligt Spørgsmaal! Er De da virkelig bleven bortført?

Emma. Ja, det forstaaer sig.

Lillienørn. Ah! Der gaaer et Lys op for mig — Personen som indespærrede mig — han har nok paataget sig min Rolle i Nat.

Therese. Men hvem kan det have været?

Rose (afsides). Jeg troer jeg gjætter det.

Lillienørn. Kl. 11 præcis listede jeg mig op af Trappen og stod paa Luur her ved Salsdøren, jeg hører nogen komme, springer op paa Loftet, for ei at blive opdaget; man fulgte mig i Hælene! jeg kryber ind paa Duesla-get. — Smæk! — Døren staaes i, og der sidder jeg som en Kakadue i et Buur!

Emma. Ha! ha! ha! Tilgiv stakkels Lillienørn! — Det er altfor komisk.

Therese. Kjendte De ikke Personen?

Lillienørn. Nei, det var ganske mørkt.

Therese. Og der har De siddet lige-indtil nu?

Lillienørn. Jeg blev imellemstunder ganske utaalmodig, og begyndte at hamre paa Døren! men Ingen vilde høre mig. Tilsidst slumrede jeg ind. Men da jeg vaagnede i Morges var jeg som mørbanket over alle Lemmer. O, saa om som om jeg havde lagt krum i 24 Timer paa Hovedvagten. Nu begyndte jeg en Generalmarsch paa Døren med begge Hænder, som den berømte Tambour-Major neppe gjøre mig efter paa alle sine 25 Trommer. De hjalp, og jeg slap da frie.

Rose. De seer jo ud som om De havde bivoakeret i en Storkerede. De er ganske overstrøet med Kalk, Fjer og Halm.

(børster paa ham.)

Lillienørn. Det er intet Under. Jeg maatte sidde paa Hug eller ligge paa Knæerne i Skarnet, og Duerne fløi mig om Ørerne og satte sig baade paa Hoved og Arme.

Emma. Men hvem var det da, som spillede Deres Person ved Bortførelsen?

Lillienørn. Er De da virkeligen bleven bortført?

Emma. Det forstaaer sig, troer De mig ikke?

Frantz (kommer). Hr. Halner.

Emma. Han er velkommen.

(Frantz gaaer.)

Therese. Gud skee Lov! at han kommer.

Rose. Nu vil maaskee Knuden løses.

Trettende Scene.

De Forrige. Halner (endnu i sin Forklædning).

Halner (iler hen til Therese). Kjæreste, bedste Therese, jeg kaster mig for Dine Fødder.

Emma. Hvorfor om jeg tør spørge? — De kommer farende ind i Salen, som De var en Forbryder i Italien der søgte Beskyttelse i en Kirke.

Halner. O, jeg er en Forbryder! en Daare! en Vanvittig! Jeg har opført mig som en Nar! men jeg er haardt straffet derfor.

Emma. Ah! nu seer jeg først den totale Forandring ved begge Herrerne. Halner er bleven Lillienørn og Lillienørn Hr. Halner. Ha! ha! ha! Begge vore Elskere

have vandret forklædte omkring ligesom Califferne i Tusind og een Nat.

Halner (seer Lillienorn). Au! Det er jo Herren som jeg indelukkede paa Dueslaget.

Emma. } Har De gjort det?
Therese. }

Lillienorn (vred). Jo, De har behandlet mig meget galant.

Halner. Jeg beder Dem om Tilgivelse — i min forblindede Jalousi —

Lillienorn. Satisfaction min Herre! (afsides) Jeg faaer en Æressag, det vil gjøre Opsigt i Byen. O, det er guddommeligt! (høit) Det er ikke allene for den pinable Nat, jeg har udstaaet; men, De har ogsaa tilintetgjort mit Livs høieste Lykke! Ak, naadige Frue, De veed hvad jeg mener — jeg var Opfyldelsen saa nær — og nu — ligger mit Haabs skjønne Trylleslot i Ruiner!

Halner. Det gjør mig inderlig ondt. Men naar De hører mine Fataliteter i Nat, vil De dog neppe bortbyttet Dueslaget med min Plads i Vognen,

Alle Fruentimmerne. De har altsaa været Dragedukkens Chapau? ha! ha! ha!

Lillienorn. Dragedukke?

Halner. Ja, desværre. Min rasende Skinsyge indbildte mig at det var min Therese, som man vilde fratage mig. Brevet som jeg ikke maatte læse — Nogle Ord jeg tilfældigviis havde hørt paa et Caffehuus — kort! jeg besluttede at spille Bortføreren. Jeg var tidlig paa min Post; saae Hr. Lillienorn smutte ind i Huset, fulgte efter ham lige op paa Loftet, og indelukkede ham der, for at have Marken fri.

Emma. Stakkels Lillienorn.

Halner. Jeg fik lykkelig min formeentlige Therese i Vognen, og rullede ud af Porten. Efter en lille Pause, begyndte jeg at holde en dygtig Straffevræken for hende. Hun forblev stum. Et Stød som Vognen fik paa den ujevne Vei, foraarsagede at hun faldt mig lige i Armene. Hun er besvimet af Skamfuldhed, tænkte jeg; bær hende ud af Vognen, og søger Hjelp i et nærliggende Huus. Imidlertid opdager jeg Bedrageriet ved en Lygte, seer at det ikke er Therese, men et Skabilkenhoved med Fruentimmerklæder paa. Jeg bliver rasende, kaster Dukken paa Hovedet i Vandet, man seer det, antager Dukken for et Menneske, og anholder mig som en Morder. Vægterne slæbe mig i Portvagten. Endeligen blev Sagen oplyst ved et Brev som fandtes i en Taske som var fastbunden om Dukkens Haandleed, og af samme Brev erfarede jeg at en Person ved Navn Lillienorn vilde hemmelig bortføre og ægte Frue Waller og ikke min Therese. Jeg slap paa fri Fod i Morges og ilede strax herhen for at bønfalde min elskede Pige om Tilgivelse.

Emma. Ha! ha! ha! De har ganske artigt været i Knibe! Men det er godt, jeg havde saa bestemt at De skulde have en Cour at udstaae i dette Eventyr, men Therese vilde ikke tillade det.

Lillienorn. De har altsaa dreven Gjæk med mig, naadige Frue?

Emma. Saa omtrent! Men dog ikke af Overgivenhed, kun for at prøve paa Deres Helbredelse.

Lillienorn. De elsker mig ikke, vil aldrig elske mig?

Emma. Det vil Fremtiden vise!

Lillienorn. De giver mig atter Haab! — Tør jeg troe det? De har hidindtil kun dreven Spøg med mine ømmeste Følelser — og om De endogsaa giver mig Deres Hjerte — vil da Deres Onkel —

Emma. Jeg har ingen Onkel. Det var kun Opdigtelse for at

forjage Dem, forend jeg endnu følte nogen Kjerlighed til Dem.

Lillienorn. Jeg hører nu min Lykke af Deres egen Mund! O, lad fra nu af mine Dage vorde Jubeldage! Jeg er den Overvundne, jeg lægger og ydmyg Fredens hvide Fahne for Deres Fødder.

Emma. Men jeg, som den seierrige Overvinder, foreskriver Betingelser ved Fredslutningen.

Lillienorn (spøgende). Skjønhed er hos Dem forenet med Haardhed, som Rosen med Tornen!

Halner. Elskede Therese! Jeg tilsværger Dig ved Gud og min Kjærlighed, at Skinsygens Furie ikke oftere skal beseire mit Hjerte.

Fjortende Scene.

De Forrige. Mikkel. Johan (i Tjenerdragt).

Mikkel (stikker Hovedet ind af Døren). Naadige Herre! maae jeg komme ind?

Lillienorn. O min stakkels Mikkel! Du har nok forgjæves siddet og ventet paa mig den hele Nat.

Rose (afsides). Ja i dyb Snorken her i Salen!

Mikkel. Aa nei, det kan jeg ikke klage over — men jeg og Kammeraden her staaer, vi have løbet som Sporhunde, ja vel ja! for at finde vore Herrer.

Johan (til Halner). Ja, kjære Herre! jeg var i stor Angst for Dem.

Halner. O, Johan! Alting har vendt sig til det Bedste.

Lillienorn. Hr. Halner, lad os give hinanden Haand paa gjensidig Venskab og Forsoning. Vi have begge laboreret af en Smule Galskab. Kom lader os Haand i Haand knæle for vore Elskede og bønfalde om Tilgivelse.

Halner. Ja, det ville vi.

Halner og Lillienorn (knæle). Tilgivelse.

Johan (falder paa Knæe for Rose). Allerkjæreste Rose.

Mikkel (ligeledes, falder Næsegrnus). Sukkersøde Rosemoer.

Therese. Staae op kjære Halner, jeg tilgiver.

Emma. Velan Lillienorn, jeg tilgiver ogsaa, men kun paa Betingelser.

Lillienorn. Og de ere —

Emma. De skal i et Aar holde Dem fra alt, hvad man kalder Sværmerie, Intriguer og andre phantastiske Streger. Naar De da efter denne Tids Forløb, ganske har aflagt deres sværmeriske Vaner, da slutte vi en Fredstraktat, og give hinanden Haand paa en troe og kjærlig Fremtid.

Lillienorn. Denne Prøvetid bringer mig i Graven!

Emma. Det bliver derved.

Mikkel. Du vil nok ikke have mig? Hvad?

Rose. Nei, hellere vor store Lænkehund.

Mikkel. Det var en deilig Sammenligning, ja vel, ja!

Lillienorn. Velan, skjønne Frue, jeg indgaaer Betingelsen. Men jeg haaber at mine Bønner skal seire over Deres steenhaarde Beslutning, og forkorte den evig lange Prøvetid. O, den sidste Prøvedag vil stedse straale som en glimrende Nimbus for mine længselsfulde Blikke.

Emma. Men vogt Dem! den mindste Overtrædelse straffes med en dobbelt saa lang Prøvetid.

Lillienorn. Skjønne Frue! Min Omvendelse er sikker; thi Skjønhedens Tryllestav er almægtig.

Johan (til Rose). Du tager mig vel uden Prøvetid?

Rose. Nei, nei, jeg sætter Dig paa Prøve Din hele Levetid.

Mikkel. Men Herre Je! hvad faaer jeg da? Ingenting?

Rose. Jo, en lang Næse!

Mikkel. Ja vel, ja! Deri har Du saamæn Ret.

Emma (til Therese og Halner). I to, drømme Eder allerede ind i Ægtestandens Blomsterhimmel! Eder tør jeg ingen Forskrivter give; endskjøndt Din Hr. Halner gjerne kunde trænge til en lille Ponitenstid.

Halner. Therese er saa inderlig god! Hun kan ei modstaae mine Bønner.

Therese. Hvem kan det, naar Angeren er oprigtig?

Lillienørn. Hører De, skjønne Frue! Hun kan ei modstaae, og De —

Emma (smilende). Kan det med et meget let Hjerte. Bær taalmodig Prøvetidens Byrde; thi nu at tilgive Dem, var kun at gyde meer Olie i Ilden. — Troe De mig! —: Om Aar og Dag, ville De Begge velsigne det snurrige Eventyr, der helbredede Dem, (til Lillienørn) for Deres Sværmerie, og Dem (til Halner) for Deres Skinsyge!

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Hofboghandler L. Beeken.
Trykt i B. J. Bendixens Bogtrykkerie.
1829.

Indbydelseskortet,

eller:

o. A. f. d.

Lystspil i 1 Act.

Efter det Tydske.

Personerne:

Fierling, Amtsforvalter.	Ferdinand, hans Søn.
Amalie, hans Datter.	Christopher, Lieutenantens Tjener.
Svane, Lieutenant.	En Opvarter.
Blase, Doctor.	

(En Stue i et Vertshuus).

Første Scene.

Lieut. Svane og Ferdinand (sidde ved et Bord og drikke Viin).

Ferdinand. Leve Verten i den røde Høne! hans Viin er god. — Men, saa drik dog!

Svane. Nei, det er mig desuden varmt nok.

Ferdinand. Du stakkels Djevel! havde jeg vidst det, paa min Sjel havde jeg da ikke pisnt Jøderne i Jena fire Uger tidligere, og skulde nok været kommen til rette Tid, for at redde Dig.

Svane. Du hører jo, at Amalie allerede for tre Aar siden er lovet til Din Fader.

Ferdinand. Derom har Amtsforvalteren, den gamle Nathue, ikke sagt mig et Ord. — Han maatte vel føle, at som Stifmoder vilde hun ikke være den tyveaarige Herre velkommen.

Svane. Lykkelige Menneske! Du vil daglig faae hende at see.

Ferdinand. Bare jeg ikke forelsker mig i hende.

Svane. Det kan ikke feile, thi ellers var Du et følesløs Menneske.

Ferdinand. Men det er sandt, jeg har allerede et Par allerkjæreste Piger, og Du kan ikke troe, med hvilken Troskab jeg hænger ved dem begge. — Imidlertid har Du Ret, man maa afværge Faren, thi jeg føler mig saag nok til, endnu at forelske mig i en tredie. Det er derfor bedst, at Du gifter Dig selv med Amalie.

Svane. Utidig Spøg!

Ferdinand. Tvivler Du maaskee, at jeg heller gjør hende til Din Kone, end til min Stifmoder? Hør Broder! vi ere opvorne sammen, jeg mener det ærligt med Dig.

Svane. Hvad kan det hjelpe mig?

Ferdinand. Ikke hjelpe? For Djevlen! det pirrer min Ærgjerrighed. — Jea har paa Universitetet bragt ganske anderledes Sager i Stand. — Alle Professorerne og alle Stadens smukke Koner, har saamæn vidst at tale om mig.

Svane. Men her strander Dine Kunster. — For sildigt! for sildigt!

Ferdinand. Hvorfor for sildigt? — En Brud er endnu ikke en Kone, men er dog bestandig res nullius, cedit primo occupanti, som vi Jurister pleier at sige. — For alting sig mig dog,

hvor er Du bleven bekjendt med den Pige? — Hun boer jo fire Mil herfra og kommer aldrig til Staden.

Svane. Jeg har lagt 6 Maaneder i Qvarteer hos hendes Fader.

Ferdinand. 6 Maaneder? — Det er 6 Gange mere Tid, end der behoves til at bibringe en Landsbye-Pige Kjerlighed.

Svane. Aa, vi forelskede os jo allerede i de tre første Dage.

Ferdinand. Ja, saaledes maa det være!

Svane. Hendes Fader var mig ogsaa ret god; thi jeg spillede daglig Trictrac med ham.

Ferdinand (leer). Men Datteren vilde han ikke sætte paa et Terningekast?

Svane. Han havde vist givet mig hende, dersom hans Løvte ikke havde bundet ham. — Din Fader er hans gamle Universitets-Ven.

Ferdinand. Ja, de har i Fællesskab slaaet Professorernes Vinduer ind. — Men hvad kommer det Datteren ved?

Svane. Din Fader har for nogle Aar siden helbredet ham for en svær Sygdom, paa samme Tid som Din Moder døde. — Amalie var dengang 14 Aar, og af overdreven Taknemmelighed lovede han den gamle Enkemand, Amalie til Kone.

Ferdinand. Nu er hun 17 Aar, og skulde smukt for have anmodet Papa om en Forandring i den gjorte Bestemmelse.

Svane. Som om vi ikke daglig havde bestormet ham derom.

Ferdinand. Altsaa kunde Bølgerne af Eders Taare ikke overskylle disse Hindringer.

Svane. Nei, han spottede os kun.

Ferdinand. Det skal gjengjeldes ham!

Svane. Endnu Aftenen for min Afreise, troede jeg, at skulde fanget ham. — Han elsker Viin og havde drukket sig en lille Perial; af dette Øieblik benyttede jeg mig. — I sin Glædesruus sagde han til mig: De skal have Pigen, dog under een Betingelse.

Ferdinand. Hurtig! hvilken?

Svane. Saa purgte jeg og, men jeg maatte give ham mit Æres-Ord paa, at jeg ikke vilde forlange mere af ham. Jeg følede mig saa let — ved at opfylde enhver Betingelse, og jeg svor.

Ferdinand. Hvad sagde han da?

Svane. Han sagde: "Byd De alle Kunster og Ænker op for at staae Deres Kjerlighed bie; thi kan De bringe det saavidt, at jeg selv fører min Amalie ved Nattetider og i Mørke ind i Deres Huus, og desuden at jeg i Forveien offentlig erklærer, at jeg vil give Dem min Amalie til Kone. — See, saa er hun Deres!" — Forgjeves overbeviste jeg ham om, at han fordrede Umuligheder. — Han meente at for Kjerlighed var ingen Ting umuligt, den har forhen udrettet saa mange større Mirakler.

Ferdinand. Det er en upaatvivlig Sandhed. — Tænk Dig Achrisius og Danae.

Svane. Kort, han blev derved, erindrede mig om mit givne Æres-Ord, og ønskede mig en lykkelig Reise.

Ferdinand. Nu? — Hvad for Forsøg har Du siden den Tid gjort?

Svane. Ingen! Man vilde dog kun have leet mig ud.

Ferdinand. Ulykkelige Coridon! Saa hurtigt har Du rømt Pladsen? — Hvad den gamle Ræv har forlangt af Dig er meget, men dog ikke umuligt.

Svane. Snak, hvad var derved at gjøre?

Ferdinand. Det veed jeg ikke endnu, jeg tænker blot, at den første Hindring er alt hævet.

Svane. Hvilken?

Ferdinand. At lokke ham fra Landet ind i Staden, var vistnok det sværeste, og see, nu kommer han jo af sig selv i Dag, og han vover at stige af i dette Vertshuus,

vidende om, at han betræder vor egen Skueplads.

Svane. Ja, for at bringe sin Datter i Morgen til Din Fader, for derved at befries fra sit Løfte.

Ferdinand. I Morgen? Ja, dersom vi vilde blive til i Morgen, saa var det forbi. — Men i Dag, Broder! — I denne Aften, i Nat og Mulm og Mørke. — Naar vi endnu i Dag kunde udføre saadant et Mesterstykke. Hvad siger Du saa?

Svane. Ja, naar, naar — naar vi kunde hexe.

Ferdinand. Er Du forliebt og troer ikke paa Hexerie i Kjærlighed —? Lad ham kun komme! men komme maa han. — Pokker veed, hvor han bliver af! — Han har skrevet til min Fader, at han alt i Middags vilde være her.

Svane. Saasnart jeg erfarede det af Dig, ilede jeg herhen i den røde Høne, for endnu engang at see min Amalie.

Ferdinand. Og her har Du nu siddet siden i Middags ved een eneste Flaske Viin! — Det er ynkeligt!

Svane. Klokken gaaer alt til 10, Natten er mørk, blot at der ingen Ulykker er tilstødt ham.

Ferdinand. Ham! Derom bekymre vi os ikke meget. — Men Amalie!

Svane. Jeg kan tænke mig Din lykkelige Faders Urolighed.

Ferdinand. Nu er han rolig, men i Middags var han færdig at fortvivle; thi han havde angrebet sig, og foranstaltet et kostbart Middags-Maaltid, det første siden den Dag, paa hvilken jeg havde den Ære, at blive døbt. — Gjerne havde han sendt Afbud, men Gjesterne vare nu engang samlede, — allerede 3 Dage i Forveien ved zirlige Indbydelses-Kort indbudne, og saa blev Alt fortæret, uden at den smukke Brud fik de skjønne Vers at læse, som vare omviklede med Bonbon.

Svane. Indbydelses-Kortet til Amtsforvalteren har Opvarteren endnu hos sig.

Ferdinand (betænker sig). Der falder mig Noget ind, skulde vi ikke kunde afbenytte dette Indbydelses-Kort?

Svane. Hvorledes?

Ferdinand. Det vil finde sig. Vi maae først see det. (gaaer til Døren.) Heida! Opvarter!

Anden Scene.

En Opvarter. De Forrige.

Opvarteren. Hvad befaler?

Ferdinand. Ere Værelserne for Amtsforvalter Fierling i Beredskab?

Opvarteren. Ja, allerede siden i Morges.

Ferdinand. Har Dr. Blase ikke skikket et Indbydelses-Kort herhen?

Opvarteren. Jo, i Gaar.

Ferdinand. Lad os see det. — (Opvarteren leverer ham det).

Ferdinand (læser). "Hr. Amtsforvalter Fierling, tilligemed Demoiselle Datter bliver ærbødigst indbuden den 24de September at spise til Middag hos Doctor Blase."

Svane (sagte). Naa? hvad nytter det os til?

Ferdinand (sagte). Ikke meget, som det lader. (efter at have betænkt sig). Hvad mener Du, om vi raderede Middag ud, og skrev Aften istedet?

Svane. Hvad vinde vi derved?

Ferdinand. Alt! forudsat, at han ikke bliver meget længe borte. — Vi bilde ham ind, at min Fader har længselsfuld ventet ham, og fører ham lige ind i Dit Huus.

Svane. Vi! vi! — Mig kjender han jo. —

Ferdinand. Du skal ikke lade Dig see af ham.

Svane. Og Dig, en Fremmed, vil han vel troe Dig?

Ferdinand. Det er min Sag. Han har med mig at gjøre. Og i ethvert Tilfælde: in magnis voluisse sat est. (til Opvarteren

— visende ham en Ducat). Gode Ven! kjender han denne lille Person?

Opvarteren. Javel! det er jo en Ducat.

Ferdinand. Vil han fortjene den?

Opvarteren. Ja, hvorfor ikke?

Ferdinand. Saa laan mig gesvint hans Jakke og Forklæde.

Opvarteren. Meget gjerne, men først i Morgen; thi nu vente vi hvert Øieblik Amtsforvalteren, og ham skal jeg opvarte.

Ferdinand. Det vil jeg gjøre i hans Sted. — Vi har en Spas for.

Opvarteren. I Guds Navn. (giver Ferdinand Jakken og Forklædet).

Ferdinand (giver ham sin Frakke). Gjem han nu min Frakke imidlertid.

Opvarteren. Men Indbydelses-Kortet —?

Ferdinand. Det skal jeg selv besørge. Hent han mig nu hurtig en Penneknив. (til Svane) At radere forstaae jeg mig mesterlig paa.

Opvarteren. Strax! (vil gaae, man hører et Posthorn udenfor.) Nu kommer de Fremmede.

Ferdinand. For en Ulykke! Saa er der ingen Tid at spilde. (til Svane.) Afsted! skynd Dig bort igjennem Bagdøren, til hjem til dit Huus og vent mig der.

Svane. Men hvorledes bliver det med Indbydelses-Kortet?

Ferdinand. Det maa Gud vide: Audaces fortuna juvat! (tager Lyset fra Bordet og gaaer ud af den midterste Dør).

Svane. Skaf mig ud af Huset uden at de Fremmede møde mig.

Opvarteren. Dersom Hr. Lieutenanten vil gaae igjennem Kjøkkenet?

Svane. Ligemeget!

Opvarteren. Saa behag at følge med.

(begge gaar ud af Sidedøren).

Tredie Scene.

Amtsforvalteren. Amalie, og Ferdinand, (som lyser dem ind).

Amtsforvalteren. Gud skee Tak! endelig ere vi her da!

Ferdinand. Vi har ventet Hr. Amtsforvalteren til Middag.

Amtsforv. Ja, vi vare ogsaa komne til rette Tid, naar de forbandede Landeveie ikke havde været saa slette! — en Miil herfra gik det ene Hjul paa Vognen itu, og vi maatte smukt opholde os i samtfulde fem Timer i en elendig Landsbykro. — Formodentlig har Dr. Blase ventet os?

Ferdinand. Han sendte allerede igaar Morges dette Indbydelses-Kort, for at leveres Dem strax ved Deres Ankomst.

Amtsforv. (tager Indbydelses-Kortet). Hvortil det? — Det behøvedes ikke —

Ferdinand. Det er nu saa Skik og Brug!

Amtsforv. (læser). "Bliver ærbødigst indbudet, at spise til Middag —" ja, det er jo for sildig.

Ferdinand. O aldeles ikke!

Amtsforv. Indbydelsen lyder jo til Middag.

Ferdinand. Man gaaer her meget sildig til Taffels, og Hr. Doctoren har ladet sige, at Hr. Amtsforvalteren var til enhver Tid velkommen.

Amtsforv. Hvad betyder disse fire Bogstaver her nedenunder — o. A. f. d?

Ferdinand. (forlegen.) Det betyder — (sagte.) For Fanden! hvad betyde de nu i en Hast? — (høit.) Ah! nu erindrer jeg det — Det skal være: om — Aftenen — skal — danses. —

Amtsforv. Aha! et Bal! (til Amalie): uden Tvivl til Ære for Dig.

Ferdinand. Ganske rigtigt! Frokenen til Ære. — Hr. Doctoren lader Dem indstændig bede, at paa hvilken Tid De end kom, De ikke

paa nogen Maade maatte forsømme Ballet.

Amtsforv. Ih nu, jeg er jo rask endnu, og gjør gierne en Dands med. — Hvad mener Du, Malle?

Amalie. Kjære Fader! jeg er meget træt af Reisen.

Amtsforv. For Din Skyld har Doctoren, som Din Kjæreste, foranstaltet Alt! Det skulde Du dog betænke. —

Amalie. Jeg er jo desuden slet ikke klædt til Bal.

Amtsforv. Javist! deri har Du Ret, men jeg ikke heller. — Mine Støvler —

Ferdinand. Det har intet at betyde. — Man er nu tildags glad, naar Herrene vil dandse — om det endog er i Støvler. —

Amtsforv. Men min Datter er i Reiseklæder.

Ferdinand. Frøkenen er alligevel velkommen!

Amalie. Jeg beder Dem, kjære Fader!

Amtsforv. Naa, naa! tvinge Dig vil jeg ikke.

Ferdinand (sagte og gesvint til Amalie). For Guds Skyld, sig ja! Hr. Lieutnant Svane venter Dem.

Amtsforv. Saa lad os spise og gaae til Sengs.

Amalie. Javist! kjære Fader! men naar jeg ret betænker mig — Doctoren kunde tage det ilde op. — Det er dog vel det bedste, at vi kjører derhen.

Amtsforv. Det er Ret, mit Barn! (til Ferdinand.) er det langt herfra?

Ferdinand. Temmeligt langt.

Amtsforv. Saa bestil os en Hyrevogn.

Ferdinand. I Gaarden holder en, som er forspændt.

Amtsforv. Naa, saa kom.

Ferdinand. Tillader De' først en lille Formalitet. Deres Ankomst maae meldes for Politiet.

Amtsforv. I Guds Navn, for mig gierne.

Ferdinand. Den nyeste Forordning befaler, at enhver Fremmed selv egenhændigen skal antegne, hvad der er nødvendigt for Politiet at vide.

Amtsforv. Ogsaa det. — Men hurtigt!

Ferdinand. Her er Papiir, Pen og Blæk.

Amtsforv. (skriver). Amtsforvalter Fierling med sin Datter.

Ferdinand. I hvilke Forretninger?

Amtsforv. (vil skrive). I mine egne Forretninger.

Ferdinand. Tillader De, det er neppe Politiet nok. — Man vil vide, hvori Deres egne Forretninger bestaaer?

Amtsforv. Velan! — Det er ingen Hemmelighed. (vil skrive.) Jeg gifter min Datter med Doctor Blase.

Ferdinand. Brudgommens Navn behøver Hr. Amtsforvalteren ikke at anføre; — kun ganske kort: for at gifte min Datter bort!

Amtsforv. (skriver). Naa, der staaer det.

Ferdinand. Endvidere, Gadens Navn og Husets Nummer.

Amtsforv. Min Ven! jeg har i ti Aar ikke været i Hovedstaden, hvor skulde jeg da vel kunde vide, hvilket Nummer den røde Hone har, eller i hvilken Gade den ligger.

Ferdinand. Gaden hedder Mollegaden, og Husets Nummer er 76.

Amtsforv. (skriver). Mollegaden Nr. 76. — Er det nu godt?

Ferdinand. Fuldkommen! (tager Papiret.) Vognen skal strax kjøre frem. (gaaer.)

Fierde Scene.

Amtsforvalteren. Amalia.

Amtsforv. Naa, Malle! hvorledes staaer Dit Hjerte vel?

Amalie. O! langtfra som jeg ønskede!

Amtsforv. Du forestiller Dig vel Doctoren som en gammel hæslig Person? — Jeg har rigtignok

ikke selv seet ham i tre Aar, men han skriver mig til, at han er en rask og stærk Mand!

Amalie. Og om han endog var saa smuk som en Antinius, — elske ham kan jeg dog ikke.

Amtsforv. Det skal Du ikke heller! Du skal kun have ham til Mand, for derved at betale en gammel Gjæld for mig, og løse mig fra mit givne Ord.

Amalie. Et Giftermaal uden Kjerlighed —?

Amtsforv. Det er efter Reglerne. — Et Giftermaal med Kjerlighed er og bliver som oftest ikke lykkeligt.

Amalie. Kjere Fader! De veed at mit Hjerte tilhører den unge Lieutenant Svane, som jo ogsaa har fundet Deres Bifald.

Amtsforv. Ja, ja, Lieutenant Svane har ret behaget mig, det nægter jeg ikke, — og dersom Du havde forelsket Dig i ham et Par Aar før, saa —

Amalie. Jeg kjendte ham jo ikke før. —

Amtsforv. Ha! ha! ha! det er ikke min Skyld. — Du var endnu et Barn da en Zigeunerinde spaaede Dig, at Du skulde blive givt med en gammel Mand. — Naa, nu kan Du selv spørge Sorgespil-Forfatterne, om saadan en Skjæbne lader sig afværge?

Amalie. Kjere Fader! De spotter mig.

Amtsforv. Nei, mit Barn, vist ikke! jeg vil kun, at Du med et let Sind skal føie Dig i det, som nu engang ikke kan være anderledes. — For tre Aar siden erindrer Du nok, at jeg uden Doctor Blase havde nu forlænge siden været hensmulret. — Altsaa nu til Ballet! — Naar Du hører Tonerne af Violinerne, saa faaer Du nok andre Tanker!

Amalie (med Eftertryk). Ja, maaske!

(begge gage.)

Femte Scene.

(Lieutenant Svanes Værelse).

Svane (allene). Jeg var en Daare, at jeg gik hjem; hvad kan vel den Pralhals hjelpe mig? — Nu faaer jeg ikke engang min kjære Amalie at see. — Jeg maa da liste mig ind i Kirken, naar hun bliver viet; maa staae og see dem veksle Ringe — og siden kan jeg skyde mig en Kugle for Panden, — naar hun gaaer hjem!

Sjette Scene.

Svane. Ferdinand (i sine egne Klæder).

Ferdinand. De vil strax være her!

Svane. Hvem?

Ferdinand. Du spørger endnu?

Svane. Amalie?!

Ferdinand. For at faae Forspring har jeg indstrueret Kudsken, at han skal kjøre den Gamle lidt omkring.

Svane. Hvorledes? — Hvad har Du da besluttet?

Ferdinand. Nu har jeg ingen Tid at fortælle Dig mine Geniestræger. — Men, min Gud! hvordan seer her ud —? Du har jo slet ingen Anstalter gjort.

Svane. Hvortil?

Ferdinand. Der er jo Bal hos Dig!

Svane. Bal? — Er Du gal?

Ferdinand. Som jeg siger Dig. — Til Din Lykke har jeg undervejs hertil stødt paa en Trup Musikanter; dem har jeg bragt med, og opstildt dem i vort Brændekammer.

Svane. Hvem skal da danse?

Ferdinand (leer). Amtsforvalteren! — efter vor Pibe. — Men, hurtigt! Lys! — mange Lys!

Svane. Jeg har ikke flere end dette ene.

Ferdinand. Flere Stole!

Svane. Jeg har ikke flere end disse to!

Ferdinand. Et brillant Theeservise!

Svane. Jeg har kun et eneste Par Kopper.

Ferdinand. Ha! ha! ha! Broder! — Du er paa min Sjel en ægte Lieutenant. — Naa vi maa hjelpe os som vi kan. — Gaae op til Din Tante; underret hende om Din Amalies Ankomst. Jeg skal bringe Dig hende op, og saa vil nok Decorum blive iagttaget. — For Alting, beed den Gamle, at hun vil spendere en Flaske af den bedste Vin hun har i sin Kjelder, — thi i Din Kjelder seer det vel ud, som i Din Stue.

Svane. Vinen skal Du faae.

Ferdinand. Dette Værelse med de to Stole og det ene Lys skal imidlertid tjene som Forgemak.

Svane. Naar jeg bare kunde begribe —?

Ferdinand. Jeg har ogsaa alt sendt Bud efter min Fader.

Svane. For Fanden! hvad skal han her?

Ferdinand. Han skal besøge en Syg.

Svane. Men han vil jo fordærve os Alting —

Ferdinand. Men betænk dog, dersom Amtsforvalteren ikke træffer ham her, saa mærker han at være kommet i et fremmet Huus. — Og uden min Fader, vår Comedien jo ikke fuldkommen!

Svane. Saa blive de jo underrettede om —

Ferdinand (afbryder ham). For sildig! for sildig med den Snak, min Ven! — jeg synes at høre en Vogn komme — (han kalder.) Heida! Christopher!

Christopher (kommer). Hvad befaler?

Ferdinand. Hurtigt! — giv mig Dit Livree!

Christopher. Mit Livree?

Ferdinand. Javist! betænk Dig ikke længe.

Christopher (seer paa sin Herre). Skal jeg!

Svane. Adlyd! — (til Ferdinand) men — hvortil?

Ferdinand (faaer Livreekjolen af Christopher). Hvortil? jeg skal dog modtage Gjæsterne! Afsted! afsted! — Du gaaer til høire op til Tanten, jeg til venstre ned af Trappen. — Glem for Alting ikke Vinen. (han tager Lyset, som staaer paa Bordet, og løber ud).

Christopher. Den unge Herre lader os staae i Mørke!

Svane. Følg med op til min Tante, hun vil give Dig Kjelderneglen. — Hent en Flaske af den bedste Johannesberger.

Christopher. O, jeg veed godt hvor den staaer.

(gaae begge ud af Sidedøren).

Syvende Scene.

Amtsforvalteren. Amalie. Ferdinand (klædt som Tjener, lyser dem ind).

Amtsforv. Hvem er han, min Ven?

Ferdinand. Hr. Doctor Blases Tjener, til Deres underdanigste Opvartning.

Amtsforv. Jeg vilde have bandet paa, at han var Opvarteren i den røde Høne.

Ferdinand. Det er min Broder, og vi ligne hinanden ogsaa meget.

Amtsforv. Vistnok, endog Talen er eens!

Ferdinand. Det kommer af, at vi har lært at snakke af en og samme Moder.

Amtsforv. (seer sig om). Men for Pokker! her seer jo slet ikke balmessigt ud?

Ferdinand. Jeg beder tusinde Gange om Forladelse; men dette er kun et Forgemak. — Hr. Doctoren har befalet mig, at jeg ved Deres Ankomst skulde føre Dem herind, da han ønskede, uden Vidner, at nyde den første Omarmelse af sin gamle Ven!

Amtsforv. Hvor er da Doctoren?

Ferdinand. Han er endnu beskjeftiget med Tilberedelserne til Ballet.

Amtsforv. Saa sildigt?

Ferdinand. Et Bal her i Hovedstaden pleier aldrig at begynde før Kl. 11.

Amtsforv. Altsaa er der ingen Gjæster kommen endnu?

Ferdinand. O jo! der er allerede kommen endeel Damer. (til Amalie.) Maaskee Frøkenen vilde have den Godhed, at spadsere ind i Dandsesalen. — Jeg har Ordre, at bringe imidlertid Hr. Amtsforvalteren en Flaske af vor bedste Johannesberger.

Amtsforv. Det skal være mig kjært. — Nu vel, mit Barn, gaae kun ind i Dandsesalen.

Amalie. Allene? imellem Fremmede? — Jeg vil blive meget forlegen.

Ferdinand. O! vidste De kun, hvor inderlig vel modtaget De vil blive!

Amtsforv. Gaae, mit Barn, og lad ingen mærke, at Du er kommen fra Landet; man kunde letteligen anse Dig for en Landsbypige.

Ferdinand. Følg mig kun, naadigste Frøken! (sagte.) Amor vinker!

Amalie. Naar min Fader befaler det.

Amtsforv. Ja, ja, da. — Jeg befaler det! —

Amalie. Saa maa jeg adlyde. (afsides.) Og jeg gjør det gjerne.

(Amalie og Ferdinand gaae).

Amtsforv. (raaber efter Ferdinand). Han maa ikke lade mig vente for længe efter Vinen, for jeg er forbandet tørstig.

Ottende Scene.

Amtsforv. (allene.) Er Vinen god, og den ikke farer mig ned i Benene, saa gad jeg nok gjøre et lille Springom med i Dandsesalen. (man hører Musik bag Scenen.) Hilledød! nu gaaer det allerede løs. Det lader som de blot havde ventet paa min Datter, som Ball-Dronning. — Saadant et Spectakkel maa koste mange Penge, — det kunde Doctoren have sparet. — Men han er en snedig Krabat, han veed, at man ikke lettere bestikker unge Piger, end med Dands og Musik.

Niende Scene.

Ferdinand (med Vin). Amtsforvalteren.

Ferdinand. Her er Vinen, men jeg maa bede om Forladelse —

Amtsforv. At Vinen ikke duer, det tilgiver jeg aldrig.

Ferdinand. O, den er delicat! — det er Johannersbergs-Cometviin. — Men jeg har i Hastværk taget et Ølglas istedetfor et Vinglas.

Amtsforv. Na, det skader ikke, — egentlig skulde det have været en Pokal! (han skjænker.) Død og Pine! den dufter. — Næsen maa altider først have Raport. (drikker) For Djevlen! nu leer alle Nærverne i hele mit syndige Legeme.

Ferdinand. Ikke sandt? det er en Vin!

Amtsforv. (skjænker igjen). Cometerne skal leve! (drikker.)

Ferdinand. Og Johannesbergerne, som levere os den!

Amtsforv. (skjænker atter.) Ret, min Søn! han synes at være et ret fornuftigt veltænkende Menneske! — Nu da, Hobannesbergerne skal leve! (drikker.)

Ferdinand. (sagte). Naar nu blot min Fader vilde komme, for at udføre Handlingen!

Amtsforv. Har hans Herre endnu Meget af denne Vin? —

Ferdinand. Ja, men han bruger den egentlig kun til de Syge.

Amtsforv. Det skulde han paa min Sjel lade være. — De Syge maae døe, men de Friske maa drikke. (han drikker.) Hvor bliver ellers Doctoren af?

Ferdinand (seer ud Døren). Jeg synes jeg hører ham komme. —

Ja, ja, der er han med sin Hoste. (sagte.) nu maa de selv see til, hvorledes de kan blive færdige med hinanden. (gaaer til Døren.)

Amtsforv. (tjænker den sidste Vin i Glasset). Med den sidste Draabe vil jeg byde ham Velkommen.

Tiende Scene.

Doctoren. De Forrige.

Doctoren (i det han kommer ind). Her er jeg! her er jeg! hvor er den Syge?

(Ferdinand gaaer uden at blive seet.)

Doctoren. Det Menneske kommer mig saa bekjendt for. — Deres Tjener, min Herre! — hvad feiler Dem?

Amtsforv. Nei, det er ikke Doctoren. — Men dog — Hr. Broder! — er det virkelig Dig?

Doctoren. Hr. Broder? — jeg troer, at Manden er i Delirio.

Amtsforv. For Djevlen! — kjender Du mig da ikke mere?

Doctoren. Tillader De, min Herre, at jeg maa føle Deres Puls?

Amtsforv. Jeg er jo Amtsforvalter Fierling.

Doctoren. Fierling?. Svigerpapa! Ah, hvor er Du bleven saa tyk?

Amtsforv. Aa, hvor er Du bleven saa mager?

Doctoren (omfavner ham). Velkommen! velkommen!

Amtsforv. Hr. Broder, naar jeg ret betragter Dig, da synes jeg dog, Du er alt for gammel for min Amalie.

Doctoren. Betænk Dig dog! jeg er jo tre Aar yngere end Du.

Amtsforv. Og om Du end var tre Aar ældre, var Du blot saadan en rask Mand som jeg. — Men tag mig det ikke ilde op: siden den Tid vi saaes sidst, er Du bleven en Art Momie in vino veritas.

Doctoren. Det er sandt, Gigten har rigtignok forandret mig en Smule; — men om 4 Uger er jeg igjen som en Yngling.

Amtsforv. Ja, min Hebe skal vel curere Dig, gamle David!

Doctoren. Aa nei! kjender Du ikke Ginseng-Roden?

Amtsforv. Hvad veed jeg af Dine Apothekersager!

Doctoren. Den voxer i Tatariet, og er den allerkraftigste Qvinde-Esents. — Saasnart jeg havde bestemt den christelige Handling, at ægte Din Datter, forskrev jeg mig strax Ginseng-Roden. — En heel Kiste fuld er allerede underveis.

Amtsforv. Hr. Broder! en Brudgom, som maa forskrive Rødder, recommanderer sig kun slet hos en ung og rask Brud. — Derfor væk med Tatarie! og Qvinde-Esents! Dine Kræfter kan Du faae meget nærmere. — Den ægte Ginseng ligger i Din Kjelder. — Du opvarter med et herligt Glas Vin.

Doctoren. Ja, den skal Du faae at smage.

Amtsforv. Jeg har allerede smagt den. Lad os i en Hast faae endnu en Flaske af samme Sort herop.

Doctoren. Her i Huset har jeg intet at befale.

Amtsforv. Ikke? — I Dit eget Huus?

Doctoren. Dette Huus er ikke mit Huus.

Amtsforv. Har Du da solgt det?

Doctoren. Det har aldrig været mit.

Amtsforv. Du skrev mig dog til, at Du havde Dit eget Huus?

Doctoren. Det har jeg ogsaa!

Amtsforv. Hvorfor boer Du da til Leie?

Doctoren. Jeg boer jo ikke her. — Jeg er bleven hentet til en Syg.

Amtsforv. Er jeg da ikke hos Dig?

Doctoren. Nei!

Amtsforv. Hvor er jeg da?

Doctoren. Det veed jeg ikke.

Amtsforv. Til hvem er Du da blevet kaldet?

Doctoren. Det veed jeg heller ikke. Man har blot nævnt mig Huset Nr. 76 i Mollergaden.

Amtsforv. Men Du har jo ladet mig invitere til et Bal her?

Doctoren. Jeg? til et Bal? Jeg har saamæn ikke dandset i 40 Aar.

Amtsforv. (viser ham Kortet). Er dette Indbydelses-Kort ikke fra Dig?

Doctoren. Jo det er. — Men hvorfor kom Du ikke til Middag?

Amtsforv. Fordi et Hjul blev brukket paa vores Vogn. Men her staaer det jo udtrykkelig o. A. s. d.: om Aftenen skal dandses.

Doctoren. Ha! ha! ha! Du gamle Abekat! Det hedder: og Amtsforvalteren svarer derpaa.

Amtsforv. Du er selv en gammel Abekat! hvortil behøvedes den Paaskrift?

Doctoren. Saaledes pleier man nu at skrive paa alle Indbydelses-Kort; det er paa sin Fransk!

Amtsforv. Opvarteren i den røde Hane udlagte mig det saaledes, som jeg læste det for Dig.

Doctoren. Saa har Opvarteren i den røde Hane været en Æsel!

Amtsforv. Alverdens Død og Ulykke! Da vi nu ikke er hos Dig, hvor er da min Datter?

Doctoren. Ja, det veed jeg ikke.

Amtsforv. (springer omkring). Heida! hvor er min Datter? Jeg stikker det hele Huus ibrand! heida!

Ellevte Scene.

De Forrige. Amalie, Lieut. Svane. Ferdinand, (som bliver staaende i Baggrunden).

Amalie. Vær Du rolig, min kjære Fader! der er intet Ondt vederfaret mig, jeg var hos en elskværdig gammel Dame, en Tante til denne Herre.

Amtsforv. Til denne Herre? Død og Plage! Det er jo Lieut. Svane?

Svane. Som glæder sig inderlig, at have den Ære at beværte Dem i sit eget Huus!

Amtsforv. Hvad! er jeg i Deres Huus?

Svane. Ja, og hos Deres Svigerson!

Amtsforv. Jo, Prosit die Mahlzeit!

Svane. De har selv havt den Godhed, at opfylde alle deres gjorte Betingelser.

Amtsforv. Hold: hold! — Rigtignok har jeg drukket et godt Glas Viin, men jeg har endnu mine fem Sandser samlede, og min Hukommelse med.

Svane. Erindrer De Betingelserne?

Amtsforv. Jo, — at dersom jeg selv førte min Datter til Dem.

Svane. Det har De gjort.

Amtsforv. — I Nat og Mørke —

Svane. Det er snart Midnat.

Amtsforv. Og naar jeg forud offentlig havde bekjendtgjort det.

Svane. Det har De ogsaa gjort.

Amtsforv. Aldrig! aldrig!

Svane. (viser ham Seddelen). Vil De nægte Deres egen Haand?

Amtsforv. Hvad skal den Lap til?

Svane. Denne Lap er mig meget kjærere end en Bestaldning som Capitain, for den indeholder en Angivelse til Politiedirecteuren, at De vil gifte Deres Datter i Mollegaden Nr. 76.

Amtsforv. Jeg meente Værtshuset den røde Hane.

Svane. Ja, men det ligger paa Torvet.

Amtsforv. Det er et skammeligt Bedragerie!

Svane. De har udtrykkelig lovet, at jeg maatte benytte mig af al mulig List.

Amtsforv. (til Doctoren). Alt dette er Dit forbandede Indbydelses-Kort Skyld i!

Doctoren. Hr. Broder! hvorfor ærgrer Du Dig? tag Din Datter under Armen og følg med mig til mit Huus, saa er Sagen afgjort.

Svane. De feiler, Hr. Doctor! denne Herre er en Mand af Ære og Ord! Amalie har desuden erklæret hos min Tante, ved Vidner, at hun elsker mig.

Ferdinand (træder frem i sine egne Klæder). Ja, det er Sandhed — jeg er Vione!

Doctoren. See, see! min Hr. Søn! hvor har Fanden ført Dig herhen?

Amtsforv. Er han der Din Søn?

Doctoren. Ja, dessværre! den Døgenigt!

Ferdinand. Hr. Amtsforvalteren skal være mit Vidne, at jeg i det Mindste som Opvarter og Tjener har viist mig duelig.

Amtsforv. Rigtig! thi det er netop den Patron, som indbildte mig, at Bogstaverne o. A. s. d. skulde betyde: om Aftenen skal dandses!

Ferdinand. Den Udtydning var falsk. — De skal sige: og Amor seirede dog.

Amalie. Kjære Fader! betænk mit Rygte! De har selv i Nat og i Mørke bragt mig ind i min Elskers Huus, anmeldt det for Politiet, og følgelig for hele Byen.

Amtsforv. Fordømte Hændelse!

Svane. Jeg holder mig til Deres givne Ord.

Amalie. Og jeg elsker ham!

Ferdinand. Og jeg raader Dem at udfylde Bogstaverne o. A. s. d. paa følgende Maade: og Amen siges dertil.

Amtsforv. Hvad mener Du derom, Broder Doctor!

Doctoren. Jeg mener, at det skulde hedde: og aldrig skeer det.

Amtsforv. Hr. Broder! slaae det af Dine Tanker! — Dersom jeg havde fundet Dig saaledes, som jeg forestillede mig, jeg havde paa min Sjel holdt Ord, trods alle Bogstaverne i hele Alphabetet. — Men nu — tael selv, Du gamle Ginsengrod! skulde jeg begrave denne blomstrende Pige i et levende Apothek?

Doctoren. Broder! Du veed, hvad jeg har forskrevet fra Tatariet!

Amtsforv. Tag mig det ikke ilde op; men gaae Du Fanden i Vold med Dit Tatarie!

Svane. Og — Amen — siges — dertil.

Amtsforv. (som lægger Svanes og Amalies Hænder sammen). Amen! i Guds Navn!

Amalie og Svane. Tak! kjære, bedste Fader!

Doctoren. Men, Hr. Broder! hvad bliver der da af mig?

Amtsforv. Du bliver indbudet til Brylluppet ved et Indbydelses-Kort, hvorpaa staaer skrevet med store Bogstaver: om Aftenen skal dandses!

Doctoren. Dands for mig i hede Helvede! (løber ud.)

Ferdinand. (til Amtsforv.) Det er Skade, at De ikke har en Datter endnu.

Amtsforv. O! jeg har endnu Een!

Ferdinand. Giv mig hende til Kone! — o. A. s. d.: og Amtsforvalteren svarer derpaa!

Amtsforv. Nei, nei, unge Herre! — Denne Gang hedder det: om Aftenen sovES der! — I Morgen celebrere vi Trolovelsen!

Svane. Og lader Bogstaverne: o. A. s. d. udhugge i Marmor.

Amtsforv. Om 500 Aar vil de Lærde bryde deres Pande dermed —

Ferdinand. Og endeligen udtyde: om Alderdommen svævede Daarskaber! —

POINT D'HONNEUR

eller:

Kjerlighed og Ære.

Skuespil i tre Acter.

Personerne:

S^t. Franck, Ritmester.
Valcourt, Lieutenant.
Durimel.
Steinberg.
Første Officier.
Anden Officier.
Jenger, Steinbergs Tjener.
Mad. Milfort.
Emma, hendes Datter.
En Tjener.
Officierer, Soldater, Tjenere.

Handlingen foregaaer i en tydsk Grændsestad.

Første Act.

(Et Værelse hos Mad. Milfort med tvende Døre og en Alkove).

Første Scene.

Mad. Milfort og Steinberg (mødes).

Steinberg. Jo, det er smukt, fortræffeligt! Gud bedre os! Er det ikke forbandede Tider vi leve i! er det ikke ligesom dengang Græshopperne overstrømmede Ægypten? Hele Regimenter Infanterie, Husarer, Dragoner, Bosniaker, Artilleri, med Kanoner og Krudtvogne, og — og — Fanden veed, hvad det Altsammen kaldes, vælter her ind paa os, og opsluger den Smule, som Bonden i sit Ansigts Sveed har indhøstet. Men jeg forudsaae det Altsammen; ja, ja, jeg forudsaae det. Husker De, Madame, hvad jeg spaaede? — lad mig see: igaar var det netop to Aar siden, da jeg læste Avisen fra 6 Marts, husker De, hvad jeg dengang sagde? Jo, jo! jeg forudsaae, at her vilde blive Krigens Skueplads, at Fjenden her vilde søge et Fristed, et Skjul. Jeg kjendte Planen meget bedre end Regimentschefen, og, Gud bedre os! nu tvivler jeg slet ikke paa, at jo Fjenden vil tvinge os til, at vise vor Glæde for deres lykkelige Ankomst hertil Byen med Illuminationer og Fyrværkerier, og saadant Noget.

Mad. Milfort. Men er det ikke langt bedre, end at vore Gader bleve oversvømmede af Blod, og vor lille Bye fortæret af Luerne.

Steinberg. Hvad? lade Fjenden løbe lige ind uden Modstand? Jeg elsker mit Fædreland. Jeg er en varm Patriot, er jeg; forstaaer De mig, Madam? hæ?

Mad. Milfort. I Sandhed, nei! min Herre; dersom jeg tør bede om nøiere Forklaring.

Steinberg. Seer De, den Protection De skjenker, og de benefacta, hvormed De overøser den unge Franskmand, som De paa en Maade har indlemmet i Deres Familie, overtyder Enhver om Deres Partieaand, nemlig: for hans Nation. Dette Menneskes Stolthed holder Skridt med Deres —

Mad. Milfort. Min Herre! det Menneske, hvorom De taler, besidder udmærkede Fortjenester. Han har Talenter, Kundskaber og Erfarenhed. Ingen kunde bedre end han bringe mine forvirrede

Handelsaffairer i Orden. Desuden var han jo ulykkelig, og dette allene var nok til at fordre min Beskyttelse.

Steinberg. Vel, jeg tier; men De veed ikke Halvparten af de Rygter, som gaaer om Dem. Deres Venner hader Dem; man spotter —

Mad. Milfort (smilende). Rygter? og hvad fortæller disse Rygter?

Steinberg. Ak! Gud bedre os! man taler endogsaa om et Giftermaal imellem ham og Deres Datter, og De veed vel at —

Mad. Milfort. — At slige Rygter nære kun Bagtalelse, og for paa engang at gjøre en Ende derpaa, skal Emma i Morgen blive Durimels Kone.

Steinberg. Hvad! — Emma! — Durimel! — Kone! — hvad bevæger Dem til —?!

Mad. Milfort. Rygterne, som De nys talte om. Rygter, veed De nok, Hr. Steinberg, ere meget farlige.

Steinberg (ivrig). Nei, Gud bedre os! det er for meget. Er det den Tak jeg faaer, jeg, som ædelmodigen tilbød at befrie Dem fra en Enkes Sorger? — Om De endogsaa ikke finder mig god nok til Deres Mand, saa synes mig dog, at jeg kunde være meget capable til Deres Svigersøn.

Mad. Milfort. Jeg troer for sikkert, min Herre, at De mere end engang har hørt mig sige, at jeg ikke anseer noget Offer for stort, for min Datters Lykke. Jeg vil nu vise det. Forestil Dem blot hvor stor min Tilfredshed maae være, naar jeg istedet for at opvække Rodmen paa min Datters Kinder, ved at see sin Moders Bryllup, fremtræder med Ære ved Høitideligholdelsen af hendes.

Steinberg. Saa er jeg fuldkommen skuffet i alle mine Forventninger. Jeg, som aldrig —

Mad. Milfort. Man kan jo ikke forudsee Alting i Verden, og den, som saa godt forstaaer at spaae Europas Skjebne, blot ved at læse en Avis, læser ofte meget slet i en ung Piges Øine; — men der kommer hun; jeg vil underrette hende om, hvad her er foregaaet, og er De saa heldig at vinde hendes Hjerte, saa skal jeg paa ingen Maade modsætte mig hendes Ønske.

Anden Scene.

Emma. De Forrige.

Mad. Milfort. Du kommer som Du var kaldt, Emma. Hr. Steinberg anmoder mig om Din Haand. Vil Du have ham til Din Mand?

Emma. Hvad? — til min Mand! — Himlen bevare mig!

Mad. Milfort. Og hvorfor ikke? Hr. Steinberg vil vide Aarsagen.

Emma. O! De veed mine Grunde saavel som jeg. Dem betroer jeg jo mine hemmeligste Tanker. Jeg har allerede valgt —

Mad. Milfort. Videre!

Emma. Hvorledes? hans Navn? — o! De kjender ham meget vel.

Steinberg (ivrig). Hvad for Noget, Jomfru? Hvad tænker De paa? En Karl, som kommer daraussen fra! Ingen veed hvorfra; saadan en Lykkeridder, en Steensliber, ham kan De foretrække for mig? Veed De hvad, Madam, en fornuftig Moder burde aldrig tillade sine Børn, at begaae slige Fadaiser.

Mad. Milfort. Du hører Hr. Steinbergs Mening, svar for Dig selv, Emma.

Steinberg. Tænk, min dyrebareste Jomfrue, tænk hvor skrækkeligt det maa være, see alle sine Forventninger, alle de skjønne, herlige Udsigter paa engang sønderknuste! Jeg, som i samfulde 7 Aar har levet i Haabet —

Emma. Haab stedse, saa bliver De stedse lykkelig. Opfyldelsen af Deres Ønsker vil ikke gjøre Dem saa lykkelig, som den blotte Tanke

derom. Vor Alder, vor Tænkemaade og vore Følelser harmonere ikke. Tael derfor ikke mere til mig om Kjerlighed; — gjensidigt Venskab skal da skabe os langt flere og — større Glæder.

Steinberg (sukker). Ak, dyrebareste Jomfrue! Naar jeg blot tænker paa Deres Barndom, da jeg med Henrykkelse betragtede Deres Yndigheders Udvikling, da jeg med en Faders Ømhed vaagede ved Deres Vugge. Og nu foragtes jeg, tilsidesættes! — Jeg, som — som —

Emma. Men er det ikke heel rimeligt, at jeg ønsker en Ægtefælle, som nogenlunde sympathiserer med min Alder?

Steinberg. Javist! ja! og saa vælger De en Tigger, en — en — ja, naar jeg ikke elskede Dem saa høit som jeg gjør, saa skulde jeg sige Dem Alting. Men nu vil jeg ikke; jeg har nu lært at kjende Verden. Ah! Utak..emmelighed...

Mad. Milfort. Intet Uvenskab! min Datter har gjort Dem bekjendt med hendes Følelser; men bebreide hende maae De ikke; thi —

Steinberg (yderst opbragt). Tie stille! tie! jeg vil ikke høre Noget. Der existerer Intet uden Utaknemmelighed paa Jordens Overflade. Hvor Verden er forandret! reent forkeert! — Havde Deres salig Mand levet, han havde ikke behandlet mig saaledes. Det var en Mand med Forstand, med Indsigter. Ah! det er kun alt for beklageligt, at han ikke er mere, Fordærvelige, falske Verden! intet uden Utaknemmelighed, Had og Bedragerie. (gaaer henimod Døren; men da han mærker, man taler om ham, vender han om og lurer, dog uden at blive bemærket af de Andre.)

Mad. Milfort. Hans Sladder kjeder mig. Dog, jeg tilgiver ham, thi jeg kan ikke hade Nogen, som troer sig ulykkelig, ei engang dem, der ringeagter Andres Følelser.

Steinberg (afsides). Det er om mig de tale. Jeg kunde have Lyst til at høre, hvad de sige om mig. Lureren hører sin egen Skam, siger man. Jeg vil prøve Sandheden heraf.

(han gaaer ind i Alkoven.)

Emma. Hvilken Forskjel mellem ham og Durimel! o, Moder! De skaber min, og vistnok ogsaa hans Lykke, og Durimel fortjener det. Hans ædle Tænkemaade, hans usvømtede Oprigtighed vel fortjener Alles Agtelse. De yndede ham stedse; men midt i mine glade Forventninger opsteeg dog Frygt for en Forandring i Deres Beslutninger.

Mad. Milfort. Lad Din Frygt fare, han er Din Kjerlighed fuldkommen værdig, og hvor overeensstemmende med mine Ønsker er det ikke, at jeg ved at skabe Eders fælleds Lykke, kan afbetale den Taknemmeligheds-Gjeld han hos mig har at fordre. Vær sagtmodig, venlig og følelig, men uforanderlig. Søg at adskille den mindste Sky, som truer med at fordunkle Eders Lykkes Sol. Vort Kjøn blev ikke meddeelt noget Vaaben. Vort Forsvar er Blidhed og kjerlig Deeltagelse. Vogt Dig for Kuner, de ere den Klippe hvorpaa vor Lykke ofte strander. Ubetydeligheder, som man neppe værdiger sin Opmærksomhed, skjuler i Ægtestanden ikke sjelden Kilden i sig til farlig Tvistighed. Vælg derfor stedse mig til Din Fortrolige, paa det at min Erfarenhed maa hjelpe Dig at forekomme ethvert truende Uveir.

Emma. Jeg seer ingen Sky, og frygter intet Uveir. Min Glædes Sol skinner klart, og oplyser den skjønneste Fremtid.

Mad. Milfort. Du er nu paa det Point, da Du skal tiltræde Pligter, de herligste, men ogsaa de vigtigste. Fat Mod, i Morgen bliver Du Durimels Kone.

Emma. Med hvilken Omhu, med hvilken Ømhed De vaager over mit Held.

Mad. Milfort. Han kommer. Vi ville ret gjøre ham lykkelig. Naar Glæden kun ikke berøver ham Forstanden.

Emma. Han kommer, jeg kan ikke — jeg har ikke Mod — o! — tilgiv mig, min Moder!

(Hun løber ud.)

Mad. Milfort. Emma! Emma! borte er hun.

Tredie Scene.

Mad. Milfort. Durimel. Steinberg (skjult).

Mad. Milfort. Hvorfor holdt De hende ikke?

Durimel. Min Nærværelse foraarsagede maaskee hendes Flugt. I saa Fald var det uhyfligt at hindre hende. Jeg frygter for at være kommen til Uleilighed.

Mad. Milfort. Aldeles ikke. Inden kort Tid vil hun ikke mere flye dem. (smilende.) Det er snart Tid at belønne Deres Fortjenester, Deres Hengivenhed og en Følelse som jeg med Glæde har bemærket, med den Løn De venter. Men — hvad fattes Dem? — hvorfor saa tankefuld? Har De nogle ubehagelige Nyhedr at meddele mig? Nogen Forhaling i vor Correspondeur? eller Mangel i Regnskabet?

Durimel. Ingen af Delene; Deres Affairer ere i bedre Forfatning end nogensinde før. Bøgerne som jeg leverede i Gaar, maae overbevise Dem derom.

Mad. Milfort. Hvad betyder da dette mørke, melancholske Udseende, nu da Lykken smiler rundt om Dem. Sig mig: aabner Deres Hjerte intet om en nær forestaaende Glæde

Durimel Jeg kan ikke nære den skuffende Tanke, at der gives nogen Glæde for mig.

Mad. Milfort. Durimel! jeg er ikke ubekjendt med Deres Kjerlighed. De har fortjent min Høiagtelse. Tag min Datter, og jeg vil i Morgen med den største Selvtilfredshed feire Deres Bryllup.

Durimel. O! hvor uvidende er De ikke om min Sjels Forfatning. Jeg tilstaaer, at jeg i Lønndom har vovet at nære dette søde Haab! — Jeg elsker, jeg tilbeder Emma, og besværger Dem ved alt hvad helligt er, sig: tør jeg vente at finde en ligesaa oprigtig Gjenkjerlighed? Afgjør denne Tvivl som raser her (lægger Haanden paa Hjertet.) Min Skjebne beroer derpaa.

Mad. Milfort. Og hvis jeg siger det, vil De da være meer fornuftig, og mindre mørk? De har meget forandret Dem. Ja, kjære Durimel! min Datters Hjerte er ganske Deres.

Durimel. O, saa foragter jeg Dig, haardnakkede Skjebne! hun elsker mig! hvilken Salighed, i Morgen at kalde hende Hustrue! Skal jeg da flye hende for at ende mine Dage i Kummer og Fortvivlelse! Nei, jeg vil blive, skjøndt jeg med Livet kjøber dette himmelske Øieblik. Jeg døer tilfreds. —

Mad. Milfort. Døe? — De forskrækker mig. Skulde De være ulykkelig. —

Durimel. (afbryder.) Ulykkelig? hvorledes kunde jeg være ulykkelig naar Emma er min? Har det aldrig faldet Dem ind, at en vilkaarlig Landflygtighed aldrig ganske kunde udslette Mindet om barnlige Scener? Maaskee et eneste Ord vil ganske bortdrage det Slør som hidtil dækkede min Adfærd og vise mig som en Afskyelig. Maaskee Emma vil ringeagte, ja rødme over at have elsket mig.

Mad. Milfort. Ringeagte Dem? nei Durimel; mine Øine kan ikke saaledes bedrage mig At jeg ikke søgte at udforske Deres Hemmeligheder, var fordi en Overbevisning holdt mig tilbage, at intet Lov kunde boe her hvor saamange Dyder blomstre. Af hvad De er, sluttet jeg mig til hvad De har været og vil blive. Emmas Mand bliver min Søn. Derfor skjul for

evig Deres Hemmelighed eller lad en om Moder dele den.

Durimel. Gud, jeg kan ikke længer! jeg vilde flye men jeg maa blive. De maa høre min Historie; men fat Mod til at høre den. Opdraget langt fra mine Forældre, lod Hændelsen mig kun omfavne dem i mit 16 Aar. Opmuntret ved min Faders Exempel betraadte jeg Krigens Bane. Mod til mine Pligters Udøvelse manglede mig aldrig; men Leiligheden udeblev. Jeg maatte tjene under det haardeste, ubarmhjertigste Menneske. Fem Aar randt hen i hvilke jeg taalmodig bukkede under Aaget, da jeg — å, skrækkelige Øieblik! — uretfærdig mishandlet, skjelvende af Harme, svarede knubbet og fik et Slag; — skjendige Slag, som nu bedækker mig med Skam.

Mad. Milfort. Jeg beder Dem, lidt mere koldsindig, De forfærder mig.

Durimel. Jeg var ude af mig selv. Uvilkaarlig greb jeg til Sværdet, og da jeg troede at kunde hævne min Beskjæmmelse, blev jeg en Slave. Belagt med Lænker nedkastede man mig i et underjordisk Fængsel. Jeg bestak Vagten, og forsøgte ved Flugten at undgaae den Vanære, at bede den om Pardon, som havde fornærmet mig. Man savnede mig, jeg blev forfulgt, erklæret for en Deserteur, og dømt til Døden.

Mad. Milfort. Til Døden? o, Himmel!

Durimel. Jeg naaede denne Grændse. Lykken syntes atter at smile til mig, da den tilbød mig et Tilflugtssted under Deres gjæstfrie Tag, hvor syv Aar ere hensvundne i Rolighed. Men i mit Livs lykkeligste, saa længe ønskede, Øieblik, fører Krigen det Regiment herhen, som bringer min Døds om med sig. Den er fældet, og dens Executorer staae udenfor Deres Dør.

Mad. Milfort. At flye vilde være farligt.

Durimel. Flye! og forglemme den jeg elsker? Fortjente jeg da Livet? nei, jeg vil leve og dee hos Emma.

Mad. Milfort. Skjul Dem da her i Huset. Disse Regimenter maae snart give andre Plads, og jeg har et Skjul for Dem, som har Fortrinnet for ethvert andet. Kom! hurtig!

Durimel. Men Emma —

Mad. Milfort. De maae være Tausheden selv. Det mindste Ord vilde opvække Mistanke, og hendes Frygt vil røbe os. Først naar Faren er forbi skal hun vide det. Vær forsigtig og lad Deres Mod ...

Georg (kommer). Madame! Regimenterne ere marscherede ind i Byen, og to Officierer ere indqvarterede her; her er Ordren.

(leverer den.)

Mad. Milfort. Godt. Lad de to grønne Værelser være i Orden til at modtage dem, og lad Intet mangle. (Georg gaaer.)

Durimel. Hvilke Ubehageligheder jeg forvolder Dem. Hvorfor yder De ikke en Lykkeligere Deres Ømhed.

Mad. Milfort. Skulde da blot den Lykkelige elskes og beskyttes? Det første fortjener han maaskee ikke, det sidste behøver han ikke. De fortjener alt. Nu hurtig. De maae forføie Dem til det lille Kammer paa den anden Side i Forstuen. Berolige Dem og stoel paa mig, som sikkert skal vogte Dem for Alles Øine. (de gaae.)

Steinberg (kommer ud af Alkoven). Undtagen mine. Jeg har hørt mere end jeg forlangte; men Altsammen skjønt, fortræffeligt. Gratulerer, min unge Franskmand, gratulerer; maaskee jeg bliver ligesaa kjephøi som Du inden Aften, og om jeg endogsaa ingen Kone faaer, saa faaer jeg dog en sød, en deilig Hevn. Altsaa — Haand paa Værket.

(han gaaer).

Fjerde Scene.

(En Sal).

St. Franck og Valcourt.

Valcourt. Nu, Hr. Major, maae vi ikke prise os som de lykkeligste Mennesker under Solen, at blive indqvarteret hos en ung, deilig Enke, hvis Datter er en Engel. De attaqverer Enken og jeg Jomfruen. O, jeg seer Dem allerede i en behagelig tete à tete, hvor De fortæller de mærkværdigste Hændelser i Deres Liv. Det skal være en fortryllende Kone, og paa min Ære, var Datteren ikke efter Beskrivelsen langt mere efter min Smag, saa beholdt jeg den Lækkerbidsken for min egen Mund.

St. Franck Valcourt! i Forsnielsen at kunne triumphere over Damerne, glemmer De, at Fjenden endnu er uovervunden.

Valcourt. Langtfra, min kjere Hr. Major! Kjerlighed ene skaber Helte. Den opflammer, den opmuntrer Hjertet. Jeg maa altid være beskjeftiget, og hvor finder mit virksomme Genie nogen skjønnere Beskjeftigelse, indtil Trompeten kalder os videre fort? — Naar først denne Guddommelige er erobret, saa erobrer jeg hele Helvede

St Franck. Og kan De saa koldt overveie —

Valcourt. Koldt, siger De? mit Hjerte er i lys Lye.

St. Franck. Saaledes har det flammet i hver Bye. De har et høist besynderligt Hjerte, som, efter saa mange Gange at være antændt, endnu ikke er opbrændt.

Valcourt. Ah, Hr. Major, det har mange Gange været opbrændt, men det reiser sig som Phønix af sin Aske med tifold Styrke.

St. Franck. Men betænk, Valcourt, vi ere under en ærbar Enkes Tag, hvis Datter er en elskværdig, dydig Pige. Hvor ulykkelige Følger kunde Deres vilde, utæmmelige Lidenskaber ikke have.

Valcourt. Ulykkelige? Ha ha! ha!

St. Franck. Ja endog for Dem selv. Kan De saa ligegyldig bringe en ung Pige i Elendighed, hvis elskværdige Blidhed indgyder Kjerlighed, Agtelse og Fortrolighed i ethvert Bryst. Troer De, at Samvittighedsnag, bittrere end Taarerne, som den udpresser, vil ophøre at pine det Hjerte, som for et Øieblik sølesløse Glæde glemte, at Dyd og Uskyld er Qvindens kostbareste Ædelsteen? o! da tager De mærkeligen Feil. Unge Mand! glem Dem for Himlens Skyld ikke saameget! En Enkes Raab til den fortørnede Guddom om Hævn, vil falde centnervægtig paa den Skurk, som skjendig overtraadte Gjestfrihedens Love, og nedbrød hendes Alderdoms Trøst og Støtte.

Valcourt. Ha! ha! ha! Bravo, Herr Major! Bravo! paa min Ære, Feldtpæsten præker ikke halv saa godt.

St. Franck (mørk). Om De behager, saa ville vi forandre Samtalen.

Valcourt. Bryd Dem om Intet; thi uagtet al min Letsindighed, uagtet alt mit Galskab, finder jeg dog, at De har Ret.

St. Franck. Veed De, at man er meget opbragt over de sidste Desertioner.

Valcourt. Og sikkert ikke uden Grund; i 3 Dage 27 fra et Compagnie. Jeg frygter for et grædseligt Exempel vil statueres, for at forhindre videre Fremgang i dette Onde.

St Franck. Og, hvor nødvendigt et Exempel endog maatte synes, er det dog ikke skrækkeligt at vende Vaabnene mod deres Bryst, som seierrige have baaret dem? Jeg gyser ved disse blodige Optrin. Naar jeg hører en Deserteur nævnes, ryster mit Inderste. Og mig er det overdraget, at give Signalet til deres Død! — At see deres

halvbrustne Øie hæftede paa mig, endnu i det sidste Øieblik, haabende Pardon — det er rædsomt. Deres Dommere burde, ligesom jeg, have hævet sig fra de laveste Klasser, ligesom jeg have prøvet Soldatens Moisommeligheder, da vilde Manges Liv blive sparede, for endnu at stride for Fædrenelandet, og anraabe om Himlens Velsignelse over dem, som skjenkede dem Naade.

Valcourt. Hvorfor lader man ikke Agerdyrkerens Børn blive hjemme i vore fredelige Dale, for at pløie Markerne, og overlade os Faren og Laurbærene? Freidig vilde Krigerne da styrte sig i Kampen, og falde i Hobe paa Valpladsen; men aldrig vige. — Aha! der kommer vor charmante Veninde. Nu, Hr. Cavallerist, jeg vil introducere Dem.

Femte Scene.

Mad. Milfort. De Forrige.

Valcourt (gaaer hende imøde)* Ah! min elskværdigste Madame' jeg maa virkelig tilstaae, at Lykken har været os mere føielig end Forstanden, og vi ere i Sandhed i Fru Fortunas Gjeld, fordi hun lod vort Skib strande paa en saa fortryllet Bred, Gratiernes sande Opholdssted. Men hun vidste, at vi havde Øine til at see med, og Hjerter til at skattere Skjønhedens Værd.

Mad. Milfort. Jeg veed ikke, hvor jeg skal finde Svar paa alle disse Complimenter. Deres Værelser ere færdige, og hvis De ønsker det, vil jeg ledsage Dem derhen.

Valcourt. Naar kun De, min Guddommelige, bliver min Nabo, saa er Værelsernes Beliggenhed mig ganske ligegyldig. Jeg er en stor Hader af Ensomhed, og I Tydskere vil saa gjerne give os Logie nede i Enden af Milelange Corridorer. Mangen Gang har jeg i saadan en melancholsk Rapstus, som altid kommer over mig naar jeg er allene, troet mig selv at være en ulykkelig Desert-ur. — (Mad. Milfort bliver forskrækket, men fatter sig.) Lidt Munterhed, saa er jeg føielig som et Lam, men derimod en Løve, naar man tirrer mig med hypocondrisk Tale. — Apropos, Madam! hvor er Deres elskværdige Datter, hvis Roes mødte os en heel Miil fra Byen, hvis Yndigheder fængsler alle Hjerter?

St. Franck (utaalmodig). Hvilken Daarskab! hvilken Snak!

Valcourt. Ah! De veed ikke, hvad han mener med disse utaalmodige Skuldertræk. Beskrivelsen over Deres Datter har aldeles forhexet ham. Hvorfor kommer hun ikke? Jeg haaber dog, at De ikke har befalet hende, at blive borte, thi saa bliver han rasende. See blot hvor urolig han er. De maa aldrig tænke paa at skjule hende for ham; hans Hidsighed er uden Grændser, og bliver han opbragt gaaer han fra sine Sandser.

St. Franck. Man skulde næsten troe, at Sandserne var gaaet fra Dem for længe siden. Jeg smigrer mig imidlertid med, Madam! at De ingen Aarsag skal faae til at klage over os i den Tid vi forblive her.

Mad. Milfort. Uden Tvivl skulle vi skilles ad som Venner, og for at vise Dem, at jeg intet frygter paa min Datters Side, vil jeg strax lade hende komme. (ringer, en Tjener kommer ind.) Siig min Datter, jeg ønsker at tale med hende. (Tjeneren gaaer.) Men jeg maa forsikre Dem, hun er meget beskjæftiget i denne Tid, og at jeg nødig forstyrrer hende; thi i Morgen er det hendes Bryllupsdag.

Valcourt. I Morgen? hvad tænker De paa! det er meget for tidlig. Tidsnok med Giftermaalet naar vi ere borte.

St. Franck. De kan aldrig være for iilsom med at stadfæste Deres Datters Lykke. Gjenstanden

for hendes Valg og deres Bifald er hende sikkert værdig.

Valcourt. O, nei, nei, Madam! vær forsigtig, ikke saa hastig. Jeg vædder Hundrede mod een, hun elsker ham ikke oprigtig.

Mad. Milfort. Jeg beder om Forladelse, jeg troer hun elsker ham overordentlig.

Valcourt. Paa min Ære: nei! Hun troer maaskee selv at hun elsker ham, men det er ikke saa i sig selv. — En Mand kan hun altetider faae! Hendes Kjærlighed kan intet være imod den, som saamange fortryllende Piger har skjenket mig! Det var Afguderie, det var Raserie, kort: jeg veed ikke selv hvad det var.

Mad. Milfort. Og naar Deres Troloshed atter skjenkede hine sin Forstand, faldte de vist bittre Taarer over deres Daarskab, ikke sandt?

Valcourt. Ja — see — hvad det angaaer —

Sjette Scene.

De Forrige. Emma.

Valcourt. Men sikkert er dette Deres Jomfru Datter. Hvilken blomstrende Skjønhed! See, Herr Major, hvilken elskværdig Rødme der bedækker dette guddommelige Ansigt! Hvilken nydelig lille Haand.

Emma. Min Herre! jeg beder Dem, spar disse Complimenter til en Anden.

St. Franck. Valcourt! for Himlens Skyld, betænk —

Valcourt. Tys, stille, Hr. Major!

St. Franck. Lad os besee vore Værelser, vi have intet Øieblik at tabe.

Valcourt. De har Ret, vi have intet Øieblik at tabe. I Morgen er jeg maaskee hovedløs, derfor vil jeg afgjøre Alt i Dag. Min Engel! jeg hører, at De i Morgen skal have Bryllup; men om De sætter noget Værd paa mine Raad, saa opsat —

St. Franck. Jeg har Forretninger, hvert Minut er kostbart.

(tager Valcourt med sig.)

Valcourt. Om De saa har Forretninger — — Hun kjender ikke sit halve Værd! Hr Major! har De seet noget skjønnere? hvilken Dannelse! hvilke Øine! hvilken Hals! hvilken Anstand! o, hun er skabt for en Officier. Og saa give hende en —

St. Franck. Følg mig, eller jeg taber Taalmodigheden.

Valcourt. Jeg kommer, Herr Major, jeg kommer, kun lidt Medynk med mine Been. I Sandhed, en Skabning for en Officier!

St. Franck. Valcourt! Valcourt!

Syvende Scene.

Mad. Milfort og Emma.

Mad. Milfort. Kom, Emma! lad os søge at undgaae hans Uforskammenhed.

Emma. Hvad kunne vi vente os af den gemene Soldat, naar deres Øverste forglemme Sædeligheden, og forbryder sig mod Qvindens Delicatesse; forstyrrer værgeløse Familiers Ro, og fornærmer dem, der have Ret til at fordre deres Beskyttelse?

Ottende Scene.

De Forrige. Durimel.

Durimel. De ere borte, og jeg tør atter lade mig tilsyne. Hvor utaalmodig jeg ventede dette Øieblik.

Mad. Milfort. Uforsigtige! torde De vove — om De blev opdaget —

Emma. Hvad siger De, min Moder?

Mad Milfort. Intet.

Emma. Men De vilde sige noget, og De synes urolig Durimel. O! jeg er ikke mere lykkelig! De har Hemmelighed for mig. Hvorfor vilde De ikke tale med disse to Officierer, Deres Landsmænd?

Hvorfor krøb De i Skjul? Deres Nærværelse havde maaskee hindret Fornærmelser, — som —

Durimel. Fornærmelser? Gud! har de vovet —

Mad. Milfort. Bryd Dig ikke om hans Hemmeligheder. Lad det være Dig nok, at jeg veed dem. Din Lykke er min hele Omsorg, hvortil da denne Spørgen?

Emma. Jeg tier, og skal ikke mere efterforske Dem.

Mad. Milfort. Giv mig Eders Hænder. O! dersom I kjendte den Salighed jeg nu nyder. Maatte enhver Time i Eders Liv frembringe lignende Glæder.

Durimel (knæler og kysser Emmas Haand). O, Emma! De er min —

Niende Scene.

De Forrige. Valcourt.

Valcourt. Herren være lovet, jeg slap fra den gamle Moralist. (da han seer den knælende Durimel iler han til og slaaer ham paa Skulderen.) Bravo, min unge Herre! Bravo!

Durimel (springer op). Min Herre!

Mad. Milfort. Himmel! om han kjender ham!

Valcourt. Ei, ei, mine Damer! saa var det for saadan at lege Kispus, at De indqvarterede mig imellem Antipoderne. Jeg er Deres ydmyge Tjener, men grusomt var det dog, at sende mig til Verdens Ende, da De veed, hvor gjerne jeg vilde være Deres Nabo. Dette er formodentlig den udkaarede Person — hm! han seer mig dog ikke saa tydsk ud, som jeg havde troet. Paa min Ære, den Karl kan være farlig nok. Hør, min Ven! har De virkelig Lyst at staae for en Kugle? (Durimel vender ham Ryggen med et foragteligt Smil.)

Mad. Milfort. De bliver uhøflig, min Herre! Deres Værelser ere i Orden, og jeg maa bede Dem, at forfoie Dem derhen.

Valcourt. Nei! kun i denne Huldes Hjerte vil jeg have Qvarteer. Guddommelige! see for Deres Fødder — (knæler og vil gribe hendes Haand, men Durimel træder imellem.) Hvad godt, min Herre?

Durimel. Begjær intet Svar!

Valcourt. Hvad? De er impertinent?

Durimel. Jeg veed ikke af nogen Impertinence at sige, men Deres Raadhed burde straffes, trods den Uniform som De vanærer.

Valcourt. Ærerørige Fornærmelser! jeg tør bande paa, at De er ingen Tydsker.

Durimel. Skrækkelige Tausched! jeg koger!

Mad. Milfort. For Himlens Skyld, gaae!

Emma. Hvis De elsker mig, kom!

Durimel. Lad min Lydighed vise det; men tænk ikke paa, at undgaae Straffen. De skal komme til at angre Deres Uforskammenhed.

(Emma og Durimel gaae.)

Valcourt (løber efter dem). Nei, min lille Krigsfange, saaledes slipper De ikke.

Mad. Milfort (griber ham i Armen). Hvad gjør De? hvilken Autoritet berettiger Dem til, at behandle os saaledes? jeg agter Dem ikke længer for en Mand med Ærefølelse, og vær vis paa, at Deres Opførsel ikke skal blive ubekjendt.

Valcourt (tager sig til Armen). Paa Officier-Parol, Madam, De har et dygtigt Haandgreb. Jeg synes, De gjør for megen Allarm over denne Bagatelle. Naar De allerede nu begynder at udbasune min Character, h' vil det da blive i Fremtiden!

Mad. Milfort. At svare vilde være Taabelighed. Vid, at kun den yderste Nødvendighed tillader Dem, at blive under vort Tag.

(gaaer.)

Tiende Scene.

Valcourt (allene). Ha! ha! ha! vor ærværdige Vertinde er vreed; og, alvorlig talt, kan jeg ikke undres derover. Jeg er for hidsig. Men, hvad skal man foretage sig paa et Sted som dette, naar man ikke søger at insinuere sig hos Damerne? Men har jeg gjort det? — Nei, langtfra! hun er bleven saa bange for mig, som jeg er for en Abbed. Det er en besynderlig Brudgom. Skyde ham vil jeg ikke; dog, — jeg maa forfølge Eventyret, deels for at straffe den stormundede Knægt, deels for at fordrive Tiden. Thi en Bondeby, som savner Forlystelser og vrimler af Soldater, er værre end Ørkenen Sahra, og naar mit Hjerte ikke svæver mellem Damerne og Ären, dør jeg inden otte Dage af Hypochondrie. (gaaer.)

Anden Act.

(Værelse hos Mad. Milfort).

Mad. Milfort og St. Franck (siddende).

St. Franck. Jeg beder tusinde Gange om Forladelse for min unge Vens Fremfusenhed. Hans overspændte Genie overrumpler stundom hans Fornuft, men aldrig troer jeg, hans Ære vilde tillade ham at handle nedrigt. Dersom De derfor vilde glemme det Forbigangne, saa lover jeg for Fremtiden —

Mad. Milfort. Det er allerede glemt for længe siden. De Ubehageligheder, som hans Opførsel har foraarsaget os, har Deres galante og fine Tænkemaade fuldkommen godtgjort. Ah! hvis alle Deres Kammerader lignede Dem, vilde vi med langt større Standhaftighed bære Krigens Byrder.

St. Franck. Ungdom kan allene undskylde den Ubesindighed, der, som et blot Tidsfordriv betragter Handlinger i sig selv saa alvorlige; ved hvis heldige Udførsel vi endog havde Aarsag til at fælde Taarer. Er det ikke nok, at maatte adlyde den græsselige Nødvendighed, som byder os, at lukke Øret for Naturens Røst. Endog udenfor Kampen nødes vi at saare deres Hjerter, som gjestfrie tilbød os Husly. Hvor tunge ere ikke Krigens Pligter for mig! hvor gjerne opfylder jeg ikke Fredens! jeg kan da tilfredsstille mit Hjertes ivrigste Ønsker, og, om ei ganske, dog for en Deel, oprette de Ulykker, til hvis Iværksættelse jeg har været et blindt og rædsomt Værktøi, ved at uddele hufvalende Trøst iblandt de Lidende.

Mad. Milfort. Hvor mange Saar maae De ikke have lægt! hvor mange Taarer maae De ikke have aftørret! med saa ædel en Tænkemaade maae De være lykkelig.

St. Franck. De Lykkelige ere kun faa. Skjebnen tvang mig til at blive Krigér, og stedse bar jeg Uniformen som en tung Byrde. Jeg er stegen flere Trin over min Fødsel, og dog er jeg langt fra Lykken endnu.

Mad. Milfort. Men Deres Rang medfører sikkert Fordele som mange maatte attraae.

St. Franck. Ja, Madame! De fleste anseer min Rang som en høi Belønning for en lang Tjeneste. Hvor vel tilfreds maa jeg da ikke være, som har hævet mig fra Armeens laveste Klasser. Forflyttet fra det Regiment, hvor jeg som Yngling lærte Krigens Rædsler, og væsten den Eneste, som undgik dens Segel, der nedmeiede mine Kammerader, blev det mit Lod at høste Laurbær, omkring hvilke Misundelsens Slanger flokkedes, og som forskaffede mig Fjender, langt farligere end dem, som i Striden hævede Sværder over mit Hoved. Tro mig, Madame, endog de, hvis Navn forskaffede dem en Æresposte, skamme sig ved at staae ved min Side. Ja, jeg har ofte hørt dem sige: "Hm! han er kun blevet hvad han er ved et Lykketræf."

Forsagte, ufølsomme Sjele! de see kun efter mit Stammetræ, ikke efter de Aar, hvormed mit Bryst er bedækket.

Mad. Milfort. Hvorledes? kjender Krigeren ogsaa Misundelse? — Krigeren, som tilsammen betræde denne ærefulde Bane? som tilsammen tjene en Moder? umuligt!

St. Franck. Ah! det er desværre altfor sandt. — Men det foraarsager mig kun liden Grædmelse. Fornuften hæver mig langt over disse Elendige, og lærer mig at foragte deres Svagheder. Hemmeligere Smerter nager mit Hjerte, ikke Ærgjerrighedens, men Naturens. — Tilgiv mig — i Deres Nærværelse burde jeg ikke klage, eller forstyrre Deres Sjels Roligheb. De synes at være lykkelig. De har en Datter, sin Modres Trøst og Glæde. Hun skal giftes —

Mad. Milfort. Den Yngling, jeg valgte til hendes Ægtefælle, besidder de høieste Fuldkommenheder. Hans Formue er kun liden, men hans Dyder hæver ham langt herover.

St. Franck. Saa maae De sikkert være lykkelig.

Mgd. Milfort. Min Herre! vore klareste Udsigter ere ofte kun en Drøm. Vi have Alle vore Sorger, og at dølge dem er kun at forøge dem. Dog, — der gives Omstændigheder som forbyde en Fortrolighed, der kunde — (St. Franck tørrer Øinene.) Om Forladelse, min Herre, jeg har foruroliget Dem.

St. Franck. Jeg føler altfor vel, at De har Ret. Jeg føler, at man ofte savner en trofast Ven, i hvis Barm man kunde udøse sine Tanker, og hvis overeensstemmende Ømhed kunde lette Livets Byrder. Mine Ungdoms Venner ere nedsænkede i Graven før mig, og nu, naar jeg snart skal følge dem, skulde jeg da knytte nye Venskabsbaand, for strax at see dem brydes? Jeg er omgiven af ærgjerrige Rivaler, og unge Mennesker, hvis Sind er opfyldt med Daarligheder. Kan jeg fatte Fortrolighed til disse? — Madame! De er Moder, Deres Hjerte maae ligne mit. Jeg vil opdage, — dog, hvorfor skulde jeg gjøre Dem bekjendt med Ulykker, som De kun kan beklage, men ikke hjelpe.

Mad. Milfort. At meddele Andre sin Ulykke er allerede en sød Lindring, og Medynks blide Smiil —

St. Franck. Ja, jeg fortjener i Sandhed Medynk. Hvad ere for mig de Æresbevisninger jeg nyder? Hvad ere Livets Glæder? Jeg havde en Søn, — en Søn, som jeg elskede over Alt i Verden. Kun Naturen hilsede ham, da han traadte ind i Livet; thi Taarer var det eneste, jeg dengang kunde yde ham. Og nu, naar Lykken smiler ad mig, nu, da jeg ogsaa kunde gjøre ham lykkelig, er han ingen Steds at finde. Jeg kan ingen Efterretninger faae fra ham. Nei, han er borte; tabt paa en Maade, som kunde opvække det Ønske hos mig, aldrig mere at see ham.

Anden Scene.

De Forrige. Emma (styrter ind).

Emma (kaster sig i Moderens Arme). Hjelp! hjelp! o Moder! red ham!

Mad. Milfort. Hvad er der, Barn?

St. Franck. Tael, for Himlens Skyld!

Emma. De grebe Durimel, og bortslæbte ham som en Forbryder.

Mad. Milfort. O, min Herre! bliv De hans Befrier. Deres Authoritet er det eneste, som maaskee kunde redde ham.

St. Franck. Jeg skal gjøre Alt. Men sig mig, hvorfor han er arresteret.

Mad. Milfort. Emma! lad os være allene et Øieblik; i Din Nærværelse tør jeg Intet aabenbare. Gaae bort, og stoel paa mig.

Emma. Endnu saa hemmelighedsfuld? Hvortil denne Tavshed? Ah! jeg holder den ikke længe ud. (gaaer.)

Tredie Scene.

Mad. Milfort og St. Franck.

Mad. Milfort (knæler). De er min eneste Tilflugt. Man har opdaget hans Skjul, uagtet al min Forsigtighed. Paa Dem og Himmelen stoler jeg ganske. Frels ham, om det er muligt; det er en Deserteur fra Deres Regiment.

St. Franck. Barmhjertige Gud! hvor er mit Inderste rystet! mit Hjerte bløder heftigere end Deres. Hvor ofte gjøs jeg ikke for at finde min Søn i en saadan Ulykkelig. Almægtige! Du kjender mit Ønske, men ogsaa min Angest for at gjenfee ham. Skulde det være ham — kjære, frygtelige Haab! Denne Tvivl er utaalelig. Jeg iler for at ende den. (styrter ud.)

Mad. Milfort. Hvilken Strid i min Barm! — at dølge denne Skræk! — o Himmel, giv mig Styrke! — Steinberg! hvad vil han her?

Fjerde Scene.

Mad. Milfort, Emma og Steinberg.

Emma. Her er min Moder. Nu? hvad veed De om Durimel?

Steinberg. Hilledød! hvor De har Hastværk! Dersom jeg skulde skydes var De mere koldsindig. Sagde jeg ikke nok, at han havde Fanden i Kommen. Gud bedre os! dengang vilde De ikke høre mig, nu kan De tage Skade for Hjemgjeld. Jeg formoder at De allerede veed, at han i Vagten strax blev gjenkjendt af en gammel Sergeant?

Mad. Milfort. Kom Emma, han søger kun at krænke os. Lad os forlade ham.

(søger at bortføre Emma.)

Emma. Nei jeg vil, jeg maae blive; thi intet er pinligere end denne Uvished.

Mad. Milfort. O, min Datter, søg ingen Oplysning; Du vil altfor snart erholde den. Fat Mod! Din ulykkelige Durimel — (standser.)

Emma. Nu?

(Mad. Milfort vil tale, men Steinberg snapper Ordet.)

Steinberg. Veed hun da ikke at han er en Deserteur?

Emma. En Deserteur! gode Gud! (synker i en Stol.)

Steinberg. Ja, det var den unge Officeer som er indqvateret her, der angav ham. Nu er han for Krigsretten for at dømmes; han kan umulig undvige og i Morgen paa Paraden skal han. —

Mad. Milfort. Forfvi Dem paa Øieblikket bort, og kom aldrig mere for mine Øine! usle, hevngjerrige Menneske, som triumpherer i vor Undergang. Gaae, og overlad os til vor Skjebne.

Steinberg. Er det min Skyld, at han er en Deserteur? Kan jeg gjøre for, at han skal skydes? hæ?

Mad. Milfort. Intet Svar! jeg vil adlydes!

Steinberg Godt, jeg gaaer. Bevare's! hvad De har travelt. Den ene med at trække mig ind, den anden med at puffe mig ud igjen. Nu er jeg dog ligesaa god som min smukke Rival, skulde jeg mene. Jeg skal lære ham, at mine Fjender ikke ustraffet skal gaae paa mine Enemærker.

(gaaer med ondskabsfuld Latter.)

Fjerde Scene.

Mad. Milfort, og Emma.

Emma. Den mørke Hemmelighed er endeligen oplyst, og Durimel er en Deserteur. O, grusomme Dommere! kunne mine Taarer ikke bevæge Eder?

Mad. Milfort. Fat Dig, Emma, Omstændighederne ere langtfra ikke saa slette som Du forestiller Dig

dem. Ritmesteren har lovet at antage sig hans Sag. Jeg venter ham hvert Øieblik. Vær rolig, og lad ikke Sorgen dræbe Dig.

Emma. (grublende.) Durimel! Durimel! hvad tænker Du nu paa? erindrer Du endnu Din Emma? Jeg gyser for atter at see Dig. Følelser som jeg aldrig kjendte før, opfylder min Sjel med Fortvivlelse og Skræk.

Sjette Scene.

De Forrige. Valcourt.

Mad. Milfort. Hvad seer jeg? kom lad os flye!

Valcourt. De seer en Mand nedtrykt af Sorg og Forundring.

Emma. Ekendige! vi forbande det Øieblik da De betraadte vor Dørtærskel.

Mad. Milfort. Hvorledes kunde De være saa nedrig at forraade en ulykkelig Yngling, som De burde være stolt af at kunne beskytte.

Valcourt. Hvordan? jeg forraade? For Himlens Skyld, bliv; De kjender mig ikke, og det er min egen Feil, jeg har maaskee ikke vist mig fra den fordeelagtigste Side, men jeg sværger Dem til at jeg var uvidende om hans Arrest, indtil jeg saae ham i Retten. O, havde De kun betroet mig denne Hemmelighed lidt før, jeg kunde, jeg vilde have reddet ham.

Emma. De var altsaa ikke hans Anklager?

Valcourt. Jeg beder Dem: tiltroe mig ikke saa slet en Tænkemaade. Var Magten i mine Hænder, ingen af disse Ulykkelige skulde omkomme. Men Tiden forløber mig! Obersten som han tjente under er min egen Fader; fortvivl ikke, jeg kaster mig for hans Fødder, omfavner hans Knæ og erholder hans Pardon. Jeg vil ingen Rolighed nyde førend Deres Tilbeder er frie, og atter trykker Dem til sit Bryst. Det er saaledes jeg vil hevne mig fordi De miskjendte mig, og nøde Dem til at tilstaae, at Letsindighed ligesaa lidt er ubekjendt med ædlere Følelser, som Coquetterie med Dyden.

Syvende Scene.

Mad. Milfort. Emma.

Emma. Tør vi haabe, kjære Moder?

Mad. Milfort. Hans Skjebne er endnu usikker.

Emma. Lad os ile til ham, han savner os vist. Hvilke Qvaler rase i min Barm, jeg forestiller mig hans Følelser efter mine egne. Skal han døe, da Himmel! tilintetgjør mig først og end mit ulykkelige Liv. (De gaae.)

Ottende Scene.

(Et mindre Cabinet.)

St. Franck. (allene.) Det skrækkelige Slag som jeg frygtede, har knuust det sidste Glimt af Haab. Uudforskelige Forsyn! hvor mørk, hvor sørgelig har Du bestemt min Banes Ende. At finde ham, var det eneste Haab som nærede Livets svagt brændende Lampe. Men at see ham saaledes —— da min Haand ledede ham i hans Barndom, hvor langt var min Tanke da ikke fra, at den samme Haand skulde tilvinke ham Døden. Gud! hvorfor tog Du ham ikke fra mig i Vuggen, da han, syg og vansmægtende lod mig bestorme Himlen med Bønner for hans Liv? Ah! jeg vidste ikke hvorom jeg bad! at jeg tiggede den Almægtige om Smerter, som snart bringe mig i Graven.

Niende Scene.

St. Franck. Mad. Milfort.

Mad. Milfort. Nu vel, min Herre?

St. Franck. O, Madame! lad mig være fri for at forklare mine Følelser. Jeg saae ham, ja — det var min Søn.

Mad. Milfort. Gode Gud!

St. Franck. Tungere Aag kan Skjebnen ikke paalægge mig; jeg vil derfor bære det med Standhaftighed. Jeg skal snart lære at kjende min Søn; har han Sjeleadel, saa vil han vide at døe, og min Forretning skal ikke falde mig besværlig.

Mad. Milfort. Er De ikke en af hans Dommere? er De ikke hans Fader? Deres Rang, de Tjenester De har gjort Deres Fædreneland kan sikkerligen —

St. Franck. Kan intet virke. Retfærdigheden er blind og taber sin Glands, naar den faaer sit Syn igjen.

Mad. Milfort. Oberſten som han tjente under —

St. Franck. Er min dødeligste Fiende, og døv for mine Bønner. Fasthed understøtter hans ufølsomme Gjel. Nei, aldrig mere skal dette graa Hoved bøies for ham, eller mine Bønner forhaanes. Med ondskabsfuld Latter vilde han kun spotte min Elendighed og triumpherende paaskynde min Søns Død. Mange reddede jeg; kun dig stakkels Theodor, kan jeg ikke redde.

Mad. Milfort. Kjendte han Dem i Krigsraadet?

St. Franck. Nei; han har ikke seet mig siden hans Barndom, og tænkte ligesaa lidt paa at finde mig i min nuværende Stilling, som de Omstaaende tænkte at see min Søn. Det var et prøvende Øieblik, og dog nød jeg en Art af Glæde, som hans Mod skjenkede mig. Med Fatning, uden Frækhed, men ogsaa uden Frygt svarede han sine Dommere. Jeg saae ham dømt uden at vise en bedrøvelig Mine, medens jeg selv maatte udholde en frygtelig Kamp med Faderkjerligheds Følelse.

Mad. Milfort. Hvorledes kunde De modstaae den Glæde at kaste Dem i Deres Søns Arme? en saadan Scene maatte visselig igjen have bevæget hans haardhjertede Dommere.

St. Franck. De kjender ikke disse Mennesker. Alt hvad jeg kunde udvirke for ham, var Tilladelse at han maatte besøge Dem endnu engang; med Nød og neppe erholdt jeg den ved selv at gaae i Caution for ham. Havde jeg fundet en Søn som var mig uværdig, skulde han aldrig have kjendt sin Fader. Men hvorfor tøver han?

Mad. Milfort. Jeg faaer ham endnu engang at see?

St. Franck. Jeg ønskede gjerne at være allene med ham naar han kommer, og beder derfor at ingen maae forstyrre os; og fremfor alting maae De holde Deres Datter borte indtil vor Samtale er endt. — Tys! Jeg hører nogen komme. Det er han; o! forlad mig et Øieblik, Madame.

(Mad. Milfort gaaer)

Tiende Scene.

St. Franck (siden) Durimel.

St. Franck. Rolig Hjerte! rolig, blot et Øieblik.

Durimel (kommer.) Mit forskrækkede Øie søger forgjeves Emma. Jeg frygter for at møde hende, og kan dog ikke døe uden at have seet hende. Hun allene kan skaffe mig Trøst; Men hun flyer for mig. (til St. Franck.) Min Herre, det er Dem jeg har at takke for den Frihed jeg nu nyder, ved endnu engang at skue disse dyrebare Steder, hvor saamange lykkelige Timer svandt. Jeg henvender mig med nok en Bøn til Dem, som jeg haaber De ikke vil afslaae. De synes at være den af mine Dommere, som tog meest Deel i min Skjebne, og den er haard, meget haard. (vender sig og tørrer Øinene.) De seer Taarer, som De ikke burde see, men de flyde ikke for mig selv. O, ulykkelige Fader, hvad vil der blive af Dig, hvis Himmelen har forlænget dine Dage? Dit arme Hjerte vil briste naar Du hører mit elendige Endeligt. (tager et Brev frem.) De Følelser som ere

udtrykte i dette Brev vil formilde hans Sorg. Han vil finde at jeg trolig fulgte de Lærdomme han indprændte i min Sjel, og til det sidste Øieblik nærede ikkun Dyd, Ære og Religion.

St. Franck. (afsides.) Hvad maae jeg lide!

Durimel. Den eneste Veiviser jeg kan give Dem er min Faders Navn. Han staaer ved et Regiment som, efterat at have lidt et stort Nederlag blev forenet med et andet, hvis Navn jeg ikke veed. Forsøm ikke at spørge efter ham! Hvis De har en Søn, saa besværger jeg Dem — —

St. Franck (med Udtryk). Ja, jeg har en Søn.

Durimel. Ved den Kjerlighed De bærer til ham, anraaber jeg Dem ikke at forglemme dette Brev, og —

St. Franck. Flye mig det! (han læser Brevet under heftige Sindsbevægelser. Durimel seer stivt paa ham. St. Franck taber Brevet, udstrækker Armene imod Durimel og raaber.) Theodor! o, min Theodor!

Durimel. Er det muligt — —

St Franck. Hvordan? Du tvivler? I mange Aar savnede jeg dig i mine Arme. Kom, kom til min Barm. (De styrte i hinandens Arme. Pause.)

Durimel. Min Fader! i et saadant Øieblik! Gode Gud, jeg takker Dig. (knæler og omfavner St. Francks Knæ).

St. Franck. Glemmer Du den tilkommende Time? Theodor! vil Du bevare dette Mod til det Yderste?

Durimel. Jeg har besluttet det. Dog, om noget skulde bringe mig til at vakle i min Beslutning, da venter jeg et Blik fra Dem, som skal atter opvække mit Mod og lære mig at døe.

St. Franck. Veed Du at det er mig som skal give Tegnet til Din Død? Mange Ulykkelige fandt i mig en Fader. I enhver troede jeg at omfavne min Søn. Skulde jeg da nu tabe Frugten for alle mine Lidelser? Nei; det vil koste mit Liv, thi alt hvad der skulde give Livet værd for mig mister jeg. Jeg skal velsigne den Haand som gjør en Ende paa mine Qvaler.

Durimel. Jeg vilde rolig have seet Døden under Øinene. Men Kjerligheden til Livet vækkes atter i mit Bryst, og al min Fasthed rokkes. — Jeg har fundet en Fader! Neppe har jeg Tid til at bade hans Haand i Glædestaarer, saa bliver jeg atter bortrevet fra hans Hjerte for at føres til Retterstedet.

St. Franck. Jeg føler alt hvad Du maae lide; men vi maae tilsammen lære at overvinde vor Skjebne. Knur ikke; Forsynets Villie —

Durimel. Vil jeg underkaste mig, og døe uden at sukke. Men uden et Suk at frasige mig de Glæder som ventede mig, mine Tankers kjereste Gjenstand, det overgaaer mine Kræfter. Giv mig hende — lad mig blot kalde hende, Kone, og da —

St. Franck. Nu vel; det skal Du. Eders Bryllup skal i al Stilhed helligholdes. Himlen forbyder os ikke at haabe. Haabet er den Ulykkeliges eneste Skat; thi hvem vilde vel berøve ham det? — Men, min Søn, hvad Offer har Du bragt Gud? Det er ikke nok at vi underkaste os med Lydighed hvad vi ikke kan undgaae; et andet frivilligt Offer er nødvendigt. Han har Ret til Din sidste Time, og Du skjenker en anden den?

Durimel. O, min Fader, kunne vi fornærme den Algode ved en Forening, som han selv har velsignet? Vi ville tilsammen takke ham fordi han tillod os at blive forenede, før vor evige Skilsmisse. Tro ikke at det ene er Kjerlighed som indgyder dette Ønske. Nei, Aarsagen er mere agtværdig. Naar jeg ikke mere er til, hvilken Ven vil da aftørre min Emmas Taarer, eller forsøde min Faders øv-

rige Dage. Er hun først min Hustrue, saa finder hun i Dem en Fader, De i hende et kjerligt Barn, og jeg vil rolig underkaste mig min Skjebne.

St. Franck. Men om Du i dette Øieblik blev bortkaldet? om Du aldrig mere skulde see Din Emma? Vilde Du da med faste, mandige Skridt gaae Din Død imøde?

Durimel. Dersom min Fader befaler det, saa — —

St. Franck. Nu?

Durimel. Et Suk vilde sikkert bryde frem, men, jeg vilde dog adlyde.

St. Franck. Saa følg mig da; endnu i denne Time maae Du døe.

Durimel (farer tilbage). Døe?

St. Franck. Lad os uden Larm forlade dette Huus. Undgaae disse Uskyldiges Taarer, Skrig og vilde Fortvivelse, og gaae uden Skilsmissens Smerter.

Durimel. Gud! mit Hjerte brister!

St. Franck. Følger Du, Theodor?

Durimel. Et Øieblik kjære Fader, kun et Øieblik.

St. Franck. Du skjelver; Dit Mod vakler, og Dit Løfte overstreeg Dine Kræfter.

Durimel. Jeg tilstaaer det (efter en indbyrdes Kamp). Dog, — jeg vil holde det. Tilgiv mig Himmel! — Arme Emma! Elskede! — hvad vil der blive af Dig? Vi skulde været forenede — o! skrækkelige Skilsmisse! — men om Du end ikke hører mit sidste Farvel, vil jeg dog stedse være hos Dig. Døden har intet Herredømme over Sjelen. Den skal stedse omsvæve Dig. — Nu, min Fader, nu er jeg færdig. Kom, følg mig til Stedet.

St. Franck. Holdt Theodor! det er nok; Offeret er gjort — mere fordrer Himmelen ikke. Du skal atter see Din Emma, og kalde hende Kone. Nyd Din Lykke og glem den Time som venter os, indtil Klokken slaaer.

Durimel. Hvad hører jeg? Jeg skal igjen skue hende? trykke hende til mit Bryst? Vel, saa frygt ikke for at give Signalet. Naar Trommen forkynder Minuttet, skal jeg være færdig til at underkaste mig Alfaderens Villie, og døe uden et Suk, uden at vanære Dem. (De gaae).

Tredie Act.

(Værelse hos Steinberg).

Første Scene.

Steinberg (kommer hurtig ind i Slaaprok og Tøfler, med et Brev i Haanden. Zenger følger ham.)

Steinberg. Godt, godt! Du skal strax faae Svar. (Zenger gaaer) Hvad betyder dette? jeg haaber, han har ikke hørt om den upassende Maade jeg har brugt hans Navn paa. Har han det saa er jeg, Gud bedre mig! reent forloren. Lad mig engang see. (læser)

Herre!

Hvis De ikke strax og ufortøvet sender en satisficerende og ydmyg Bøn om Tilgivelse for Deres Fornærmelse, saa skal jeg sende saadanne Folk som nok skal yde Dem den Løn, Deres Uforskammenhed fortjener. Jeg vilde personlig have udført min Hævn, men Deres Opførsel er saa lav, at jeg kun vilde beskjemme mig selv derved.

Valcour.

Himmel! tag mig i Din Varetægt. Jeg er forloren, reent forloren. Gud bedre mig; hvad skal jeg gribe til? Om jeg sender ham en Bøn om Tilgivelse, saa ruinerer jeg derved al min Credit. Om jeg paa den anden Side ikke sender den, saa kommer her to Grenaderer saa høie som Hellebarder og skjære Halsen over paa mig. Hvordan vender i ig mig i denne Nød? Jeg troer jeg vil retirere. Nicolai!

Zenger! De Efterretninger som jeg har givet Armeen der forlod Byen, angaaende dem som nu ere her, lader mig vente en venskabelig Modtagelse. Heida, Zenger! Zenger!

Anden Scene.

Steinberg. Zenger.

Zenger. Bevares! hvad feiler Dem, Herre? hvor forstrækket De seer ud! De er ganske bleg. Hvad feiler Dem?

Steinberg. Hvad der feiler mig? Kan man ikke nok blive bleg naar man saadan bliver jaget ud af Sengen i sin bedste Søvn. Forstrækket? Karl! har Du nogensinde seet mig forstrækket?

Zenger. Ah! nu ligner De Dem selv igjen. — Men har Herren skrevet Svar paa det Brev jeg leverede Dem? Tjeneren som bragte det er meget utaalmodig, og siger at hans Herre myrder ham om han venter for længe.

Steinberg. En kold Sveed trænger ud af hele mit Legeme.

Zenger. Himmel og Jord! hvor De skifter Farve. Nu er De igjen saa hvid som et Liig.

Steinberg. Er jeg? hvor besynderligt! mine Kinder brænde som Ild.

Zenger. Hvad Bescheed skal jeg give Tjeneren? — han tør ikke vente; Lieutnanten skal være meget hidsig.

Steinberg (afsides.) Det glæder mig. Jeg faaer Tid til at undflye (høit.) Siig ham at han behøver ikke at vente. Jeg skal sende Svar saasnart jeg er færdig. — Og hør: skynd Dig at pakke alting ind, thi jeg vil forlade Byen endnu i denne Dag (Zenger gaaer). Gud bedre os! hvor disse Soldater altid har Hastværk (det banker.) Ak Du gode Gud! hvad er nu det? Skulde han allerede have sendt sine Soldater!

Tredie Scene.

Steinberg. Zenger (viser tvende Officerer ind).

Zenger. Denne Vei, mine Herrer! der er han (gaaer).

Steinberg. Soldater! o jeg er Dødsens!

Første Of. Vi kommer til Dem i Anledning af et Brev —

Steinberg. Et Brev: jeg veed det, jeg veed det. (afsides) Gud hjelpe min syndige Sjel! (høit). Jeg overveiede just —

Første Of. Her er intet at overveie. Et hurtigt Svar er alt hvad vi forlange.

Steinberg (afsides.) Jeg kunde ligesaa gjerne have bedet om Forladelse strax, saa kunde jeg dog flygtet i heelt Skind (høit.) Vel, mine Herrer, jeg skal gjøre alt hvad De forlange. Jeg vil strax sætte mig ned og skrive —

Første Officeer. Behøves ikke. Vi forlange intet uden et mundtligt Svar paa et simpelt Spørgsmaal. (viser et Brev.) Bedgaaer De at have skrevet dette? er ikke Deres Navn: Mads Mikkel Augustus Steinberg?

Steinberg. Jo, Mads Mikkel Augustus er mit Navn. (sagte, i det han tørrer Sveden af Panden.) Oho! der har jeg taget dygtig Feil. Ganske det modsatte. Formodentligt et eller andet Skrift fra Armeen.

Anden Officeer. De tilstaaer altsaa at det er Deres Haand.

Steinberg. Positiv! Positiv! Ingen skriver sine Mr. og Ar. som jeg.

Første Officeer. Det er nok; De ville behage at følge os i Krigsraadet som venter Dem.

Steinberg (afsides.) Ja det er sikkert nogle vigtige Affairer som man vil bruge mig til (høit.) Mine Herrer, De gjør mig altfor megen Ære. Men jeg er saa ganske en negligé; jeg vil klæde mig lidt paa.

Første Officeer. Gjør Dem ingen Uleilighed, stigt vil man ikke lægge Mærke til. Alle Dørrene maae forsegles.

Steinberg. Mine Døre forsegles? hvorfor?

Første Officeer. Det er Brug blandt os Militaire, naar vi formode at Nogen corresponderer med Fienden.

Steinberg. Jeg haaber De har ikke mig mistænkt for stigt?

Anden Officeer. Vi mistænke Dem ikke — vi have Beviser.

Steinberg. Beviser? o! hvor Verden er fuld af Ondskab! Mine Herrer, om De blot vil give mig lidt Tid skal De see hvor reen jeg skal gjøre mig, og bedække mine Fjender med Skam.

Første Officeer. Skjøndt Soldaterne ere strenge, saa ere de dog retfærdige. Leilighed til at retfærdiggjøre Dem vil ikke manquere. Men Deres Forsvar maae være af et meget sjeldent Slags, dersom det skal kunne giendrive hvad der staaer i dette Brev, som De har vedgaaet var Deres Haand.

Steinberg. Jeg tog Feil. — Jeg vil gjøre min Eed paa at det ikke er min Skrivt.

Første Officeer. Nei det er umueligt at De kan feile. Ingen skriver sine M og A saadan som De.

Anden Officeer. Bort.

Steinberg. Jeg Ulykkelige! hvorfor lærte jeg nogensinde at skrive.

Første Officeer. Afsted! afsted!

(De gaae.)

Fjerde Scene.

(Et Fængsel. Lyset er nær ved at gaae ud. Det dages.) Emma (sidder sovende paa en Stol). Mad. Milfort (ved Siden, ganske udmattet af Vaagen.) Durimel (knæler paa den anden Side).

Durimel (reiser sig, gaaer frem paa Skuepladsen med Øinene stivt heftede paa Emma). Endelig har hun maattet bukket under for Naturens Fordringer. Hun sover. Hviil sødt Engel! glem din Qval, og drøm om Lyksalighed! — Hun rører sig; nei, — stille som Døden. Jeg frygter hun skal vaagne. Kunde jeg blot undflye nu. (Tromme høres langt borte). Hør! Trommen kalder mine Kammerader sammen til Executionen. Hvor hurtig Tiden løber. Den synes at misunde mig de faa Øieblikke jeg endnu har tilbage, og med Kjempeskridt iler Dødstimen mig imøde. Emma, — det eneste som jeg endnu har tilbage er Afskeden; men den er svær — den er skrækkelig. Nei, jeg vil flye og befrie os begge fra flere Piinsler (vil gaae).

Emma (sovende). Durimel! Durimel!

Durimel (vender om). Elskte! Det var kun en Drøm. Hun smiler; ha! smiil ikke, eller al min Standhaftighed forsager mig. Himmel! har jeg fortjent dette! Et Minut er det kun, og dog nok til at gjøre mig forsagt. Gode Gud! til Dig sætter jeg nu alt mit Haab. Styrk Du mig. Du veed, det er ikke Glimmer eller den tankelose Verdens daarlige Glæder, som jeg attraaer, men Venskab, Ømhed og Kjerlighed, — de Følelser, hvormed Naturen udrustede os, ere de Ydigheder, som binde mig til Jorden, og gjør Kalken saa bitter at smage.

Emma (som før). Du er hans Konge, en Gud! Du raader for hans Liv! Min Ægtemage! Pardon — Pardon! — eller jeg dør for Dine Fødder. (hun gjør en Bevægelse og falder ned fra Stolen. Durimel griber hende i sine Arme.)

Mad. Milfort. Mit Barn!

Durimel. Min Emma!

Emma. Hvor er jeg? O! jeg syntes jeg var for Din Konges Fødder; den Konge, som Du ofte beskrev mig saa velgjørende, saa naadig. Jeg bad om Din Pardon.

og fik den. Ah! det var kun en Drøm. Dog vil jeg anseе det som et lykkeligt Varsel for Din Sikkerhed. Nei, Du skal ikke døe! Himlen vil det ikke! Du skal leve for mig.

Durimel. Er dette da min sidste Kamp? — Vær rolig, Elskede. Døden har ikke mere Rædsler for mig. Kun for Dig frygter jeg. Dine Lidelser saare mit Hjerte. Emma! min Fader vil snart være her. Med ham maa jeg træde frem for mine Dommere. Han ønsker at være allene med mig.

Emma. Allene? skal jeg da forlade Dig?

Durimel. Kun kort. Han lod mig forstaae, at han havde Noget at sige mig, som maaskee vilde formilde mine Dommere. Forlad mig, Emma! Thi naar Du er nærværende, ere mine Tanker ganske henvendte paa Dig. O, græd ikke!

Emma. Kan jeg lade det være? Er Din Skjebne ikke min?

(St. Franck lader sig tilsyne, men da han seer Emma, trækker han sig tilbage).

Durimel. Madame! adskil os, jeg beder.

Emma. Skrækkeligt!

Durimel. Emma, min Emma, forlad mig!

Emma. Jeg gaaer; men Durimel, narer Du endnu Haab?

Durimel. Ja! (spændt) Glem ikke at bede for mig. Din Dyd kan maaskee afvæbne Vredens Aand, som svinger Sværdet over mit Hoved.

Mad. Milfort. Kom, min Datter, lad os gaae og bede Himlen om hans Liv.

Emma. Ja, der vil vore inderlige Bønner ikke blive foragtede; thi der kan Uskyldigheden faae Opreisning, naar Menneskene her har traadt den under Fødder.

(de gaae.)

Femte Scene.

Durimel. St. Franck.

Durimel. Det er forbi. Jeg troer, min Fader var her; men han gik strax. Nu, min Sjel, vær stærk! Tiden er for Haanden. Hvad de har seet er kun en Skygge; det de skal see, vil opfylde dem med Gysen og Skræk. (St. Franck kommer.) De var her før, min Fader?

St. Franck. Ja, jeg ventede kun Din Kones Bortgang. Giv mig Din Haand — godt! den skjelver ikke. Du veed formodentlig jeg kommer for at hente Dig.

Durimel. Jeg har længe ventet Dem. — Er alle Ting beredte.

St. Franck. Regimentet er paa Paraden, og et Detachement venter udenfor, for at ledsage Dig did.

Durimel. Jeg besværger Dem, undgaae det græselige Syn, jeg frygter for Dem.

St. Franck. Berolige Dig. Overordentlige Smerter frembringer overordentligt Mod.

Durimel. Havde det kun behaget Forsynet, at spare mit Liv, for at være Deres sidste Dages Glæde — De græder; — o min Fader! velsign for sidste Gang Deres ulykkelige Søn. (knæler.)

St. Franck. Du har min Velsignelse. Og maatte Naadens Fader aabne sine Arme og trykke Dig til sit Bryst, saaledes som jeg nu.

Durimel (reiser sig). Saa døer jeg glad. Kom min Fader.

St. Franck. Min Søn, jeg følger.

Sjette Scene.

De Forrige. Valcourt.

Valcourt. Holdt, mine kjære Venner, der er endnu Haab. Skjønt min Fader har nægtet mig Opsættelse endog af nogle faa Timer, skjønt han afslaaer mine Bønner og er ubevægelig, vil jeg

dog, om St. Franck samtykker det, redde ham.

St. Franck. Redde ham? hvorledes?

Valcourt. Om De har Mod til at antage mit Forslag. Detachementet, som skulde føre Dem til Paraden, venter ved Fængslets store Port; men naar De kommer ud af denne Hvælving, fører en smal Gang Dem til en hemmelig Udgang til Landeveien; to paalidelige Tjenere venter der med en Vogn. Dette Document, undertegnet af mig, vil tjene Dem til Pas. Der, Ritmester, tag det gesvindt og lad ham skynde sig.

St. Franck. Hvad tilbyder De? har De ingen andre Midler? Valcourt, De skulde blive i Stikken —

Valcourt. Spild ikke Tiden paa intetsigende Betænkeligheder. Dette Menneskes Skjebne interesserer mig, og jeg har besluttet, at ville redde ham. Troer De, jeg kunde see ham omkomme i sin bedste Ungdom, paa Lyksaligheds Bredde, naar en elsket, om Hustrue udstrækker Armene, for at omfavne ham? Man har falskeligen bebyrdet mig for hans Angiver; jeg skylder mig selv Oprejsning. Lad mig sønderrive hans Lænker, og vise, at skjønt jeg letsindigen har foraarsaget Jammmerscener, saa har jeg dog et Hjerte, der aldrig ophører at martre mig, indtil jeg har gjort min Daarskab god igjen.

St. Franck. Min Ven! min dyrebare Ven! Jeg beundrer Dit sjeldne Mod og skal aldrig glemme det.

Valcourt. Hvorfor benytter De Dem ikke deraf? min Sabel, dette Pas, mine Betjenter, alt lover en sikker Flugt. Hvorfor tøve I da?

St. Franck. Min Ven skal en Dag lære at kjende dette taknemelige Hjerte, og de Offere det er i Stand til. — Din Vogn venter? saa lad os være ene for at fatte en Beslutning. Gaae, man savner Dig maaskee. Jeg kommer snart — allene eller med min —

Valcourt. Hvortil alle disse Omsvøb? Hvert Aandedræt betales ei meb Dynger Guld. Der — (leverer St. Franck Passet og en Pung.) Tag dette. Ingen Taksigelser; før ham ud af denne Skrækkens Bolig. Himlen beskytte ham!

(gaaer.)

Syvende Scene.

St. Franck. Durimel.

St. Franck (efter en Pause, udstrækker Pungen til Durimel.) Nu, Theodor?

Durimel. Min Skjebne er i Deres Haand. Deres Ønske er min Lov.

St. Franck. Tael!

Durimel. Ah! jeg tør ikke.

St. Franck. Theodor! vidste Du hvor kostbart Dit Liv er for mig!

Durimel. Hvor meget vigtigere er Deres Ære for mig. De gik i Caution for mig. Lovede De ikke at indestaae for min Person?

St. Franck. O Himmel! jo.

Durimel. Ærens Offer er ikke i vor Magt.

St. Franck. Hvor gjerne gav jeg ikke Livet for at redde Dig!

Durimel. De gav Deres Ære Ord, De maae ikke svigte det.

St. Franck (omfavner ham). Min Søn, min Theodor! — Du er Helten, og jeg — jeg er kun det svage Menneske. — Men jeg vil være Helten, og offre Æren, og redde Dig. Hurtig! Følg mig!

Durimel. Aldrig! De har gjort et helligt Løfte, det maae ikke brydes. Nei! jeg vilde hellere udstaae Dødskampen tusinde Gange, end see min Fader bestjemmet.

St. Franck. Dit Liv er nu min eneste Tanke. Flye, jeg besværger Dig, flye, og lad ikke Din Fader høre Dine Dødssuk.

Durimel. Troer De da, at Deres Lærdomme ikke har prentet sig dybere i min Sjel? Troer De jeg kunde kjøbe Livet med Deres Skjend-

sel? Mod! min Fader! jeg er beredt. Lad os gaae og smile ad Døden, gaae den med den Bevidsthed imøde, som kun ledsager den Ædle.
(fører St. Franck mod Udgangen.)

Ottende Scene.

De Forrige. Emma.

Emma. Hvorhen? hvor vilde De føre ham hen? troer I at kunne bedrage mig? jeg veed hvad der venter ham. Mine Kræfter har jeg faaet tilbage. Jeg kommer for at befrie ham. — Hvor vil Du hen? I Dødens kolde Arme? Og Du, unaturlige Fader! Du fører ham derhen?

Durimel (trykker hende til sit Bryst). Hold inde, Emma! Dine Klager ere frugtesløse; fat Mod, vi maae skilles.

Emma. Skilles? nei, o nei! (omfavner ham heftig.) Her, skjul Dig ved min Barm, der kunne De ikke finde Dig. Og om De finde Dig, saa tør De dog ikke rive Dig ud af disse Arme. Min Fortvivlelse skal røre Deres Steenhjerter, mine stormende Bønner skal ryste Deres Sjele; om disse ikke kunne frugte, skal mine skingrende Raab naae Retfærdighedens Trone, og nedslynge Hævnens lynild mod Naturens og Kjærlighedens Bødler.

Durimel. Fader, tael —

St. Franck. Min Datter —

Emma. Hvad er Verden for mig, naar min Theodor er borte? (med qvalt, rystende Stemme.) Styrke besidder jeg ikke, min Svaghed var min eneste Dyd. Ogsaa De, min Fader, behøver Mod; det har De, og det foruroliger mig. Ha! umuligt! De kan ikke elske ham saa høit, som jeg.

St. Franck. Er jeg da ikke hans Fader? — Hvilken Kjærlighed kan overgaae min? Naar jeg udmattet af Alder og Sorg, er stærk, maae ogsaa Du seire over Dine Følelser.

Durimel. Emma, kjære Emma! Dine Udraab ere Dolke i min Faders Bryst.

Emma (hvis ene Haand i hele denne Scene har hvilet i Durimels, trækker den hurtig til sig, da hun vaagner som af en dyb Grublen og knæler). O, tilgiv mig, tilgiv en Ulykkelig, som ikke selv veed, hvad hun siger! som endog vover at fordømme Himmelen! (springer op.) Men hvad har De der? Et Papiir? Er det hans Frikjendelse? Undgaaer han Døden?

St. Franck. Maaskee; men hvordan det end gaaer, saa maa Du nu bort. (vil føre hende bort) Mit Barn, min kjære Datter! lad ikke en gammel Mands Taarer forgjæves flyde. Gaae, og lad ham opfylde Ærens hellige Pligter. Det er det prøvende Øieblik. Gaae, jeg skal snart forene Dig —

Emma. Med Durimel, min Fader?

Durimel (efter en indvortes Kamp). Nu, nu — Emma! — Elskte! — Kone! — Farvel!
(styrter ud.)

Emma. Han gaaer! bort! slip mig! For Barmhjertigheds Skyld lad mig end engang see ham. — Jeg vil døe med ham! (mat.) Han er borte — jeg seer ham aldrig — aldrig mere. — Af Veien! skjænk mig Luft — mit Hjerte knuses — Theodor! — Durimel! — o Elskede!
(synker om i Stolen.)

St. Franck. Er ingen der? Hjelp! hjelp!

Niende Scene.

Emma (besvimet). St. Franck. Mad. Milfort. 2 Tjenere.

St. Franck. Gud! hun dør i mine Arme.

Mad. Milfort. Min arme, ulykkelige Datter! slaae Øinene op, og see Din Moder.

St. Franck. Madame! jeg overlader hende til Deres Ømhed; min Søn venter mig.
(gaaer.)

Mad. Milfort. Kom, Kom og hjelper mig! Bær hende ud i Vognen, og lad os ile hjem. (Tjenerne bære Stolen bort med Emma. Mad. Milfort gaaer sørgende ved Siden.)

Tiende Scene.

(Paraden. Soldater i Geledder — hvilende sig paa Bøssemundingerne. I Baggrunden en Forhøining, hvorpaa Durimel sidder i dybe Tanker, med Haanden under Kinden. Pause og Tableau. Endelig hæver Durimel Hovedet).

Durimel. Saa er det da besluttet. Mit Lys skal ikke mere brænde. Paa Retterstedet skal det for alle Menneskers Øine slukkes, for aldrig mere at vorde tændt. Skrækkeligt! — Dog, Alfader, Du vil det! — Vel! Din Villie skee. Takket være mine Dommere, som lod mig Tid til at aflægge Regnskab for mine svundne Dage! jeg har forsonet mig med Gud, trykket det allersidste Kys paa Emmas Læber, og omfavnet min Fader for sidste Gang. Jeg har tilgivet mine Fjender — algode Forsyn, tilgiv Du ogsaa mig. Menneskene tvang mig, til enten at svigte Æren eller dem. Jeg valgte det sidste og det er derfor de nu udøser al sin Harme over mig. — Ha! lad dem det, lad dem tage Livet, Æren beholder dog jeg. ((Trommen røres. Almindelig Honneur.)

Ellevte Scene.

St. Franck. Valcourt og flere Officierer komme).

Valcourt (afsides). O Himmel! saa er han ikke flygtet.

(St. Franck kaster sig i Durimels Arme. Pause).

Første Officier. Hvad skal det sige? hvorfor al denne Interresse for en Fremmed?

Valcourt. Menneskekjerlig og ædelmodig var han stedse. Dog maa jeg tilstaae, at denne Ømhed falder mig forunderlig. (Trommen røres atter. Officiererne trække sig tilbage, undtagen Valcourt. St. Franck styrter frem.)

St. Franck. Nu, Furier! raas kun om dette Hjerte, martre det kun; men hold mig blot nogle Minutter opret. — Venner! Vaabenbrødre! Lovene byde, at den som forlader sin Fane skal arquebuseres. — Det arme Offer, som I see for Eder, ærbødig ventende paa sin Skjebne, har, ligegyldig for Loven og dens Giver, vovet at forlade den, og derfor — (standser pludselig, tier og udbryder endeligen, overvældet af sin Smerte.) Barmhjertige! skal jeg da myrde Naturen! skal jeg da qvæle Stemmen, som taler i mit Bryst? Fornægte de Følelser, Du nedlagde i mit Bryst og afsige Dommen over min egen Søn? — Ha! rædselfuldt!

Valcourt. St. Franck! min Ven! hvad betyder denne Bleghed, dette matte halvbrustne Øie? Lad ikke Deres Ædelmod styrte Dem i Graven med den Ulykkelige, som De ikke kan redde.

St. Franck. O, at jeg kunde. Gjerne vilde jeg aabne disse Aarer, lade den røde Strøm vælde frem, og for at skjenke ham Tilværelse udtømme Kilden, hvorfra den havde sit Udspring.

Valcourt. Hvilken forvirret Tale.

St. Franck (efter en Pause, hvori han har stirret vildt imod Jorden). Ja, ja! saaledes maa og skal det være.

Valcourt. Fat Dem, jeg beder.

St. Franck (knæler). Miskundelige Himmel, jeg takker Dig! Du har sendt mig min bedre Engel! det er ham, som gav mig Tanken. Din Aand styrke mig! (Durimel laae allerede paa Knæ paa Forhøiningen, da St. Franck talte derom. Man har nu tilbundet hans Øine. En kort Hvirvel med Trommen. St. Franck retter sig.)

St. Franck. Der er Signalet, saa ville vi skynde os. Fremad! I Retfærdighedens Tjenere, som lænke Tid og Skræk uadskilleligen sammen. Fremad! Læg an! Fyr! (Sex Soldater træde frem, knæle og sigte paa Durimel. St. Franck kaster sig ved det sidste Ord henimod Durimel, for at omarme ham, men synker om ved Forhøiningen. Saasnart Valcourt taler reise Soldaterne sig, skuldre og træde tilbage.)

Valcourt. Hold inde! hvad er dette?

Durimel (har afrevet Bindet fra Øinene, iler til og omfavner sin Fader). Min Fader dør! hjelp! ved hans Liv! (Officiererne omringe St. Franck.)

Valcourt. Himmel! hans Fader! hvorfor bulgte man dette for mig? Søg at bringe ham til sig selv igjen, og tøv med Executionen til jeg kommer igjen. Der er sikkert endnu Redning. (han iler ud. Tableau. Durimel knæler ved Siden af Forhøiningen med sin Fader i Armene. Soldaterne og Officiererne danne en Gruppe om dem. Pause.)

Tolvte Scene.

(Mad. Milforts Værelse.)

Mad. Milfort. Emma.

Emma. Har De ogsaa sammensvoret Dem imod mig? Hvor er Han? Tael, o tael!

Mad. Milfort. Emma, o Barn, tænk paa Din Moder.

Emma. Ah! vil Ingen see med Medynk paa mine Lidelser? Min Moder vil ikke høre mig, ikke trøste mig! Hvor er jeg? En tyk Taage indhyller Alt for mine Øine. O, Moder! Moder! (hun synker i en Stol. Trommernes Lyd langt borte jager hende forskrækket op.) Hvad var det? Hørte De den grædselige Lyd? Skulde det være — ja, visseligen! — o, skynd mig, lad mig ile, og trænge igjennem Rækkerne, lad mig see ham, kun engang endnu, han maa høre mit sidste Farvel!

Mad. Milfort. Ak, det er for sildig!

Emma. For sildig? Gud! er der inter Haab?

Mad. Milfort. Intet uden i Himmelen.

Emma. Er han forvisst, eller skal han døe? Hvorfor maa jeg ikke gaae? (Trommen høres igjen.) Atter? Ah! det ruller som Torden for mine Øren. Frygtelige Time! nu er det atter stille, stille som i Graven. (Adskillige Skud høres. Emma raaber: "Durimel!" og besvimer. Trommen høres igjen.)

Mad. Milfort. Mit Barn, mit Haab! ogsaa Du forlader mig, Du min Alders eneste Trøst!

Trettende Scene.

De Forrige. Valcourt.

Mad. Milfort. Hjelp mig, min Herre, at tilbagekalde hende fra de Døde.

Valcourt. Sagte, hun faaer Liv. — Slaae Øinene op, Skjønne, og see Glædens Sendebud.

Emma (vaagner). Hvor er han? Hvor? Hvor?

Fjortende Scene.

De Forrige. St. Franck med Durimel.

St. Franck (fører ham i hendes Arme). Her, her! gjengivet Dig og Friheden.

Mad. Milfort. Algode Forsyn!

Emma. Glæden har ganske overvældet mig. Men hvorledes, hvem reddede Dig?

Durimel (leder Valcourt frem.) See her min Skytsengel. Hans ædelmodige Medlidenhed befriede mig. Ham skylde vi begge Livet.

Valcourt. Nei! ikke mig, denne ædle Olding skylder De Livet. Ham maae I yde Eders Tak. Hans

Sjels Storhed var det, som fremlokkede Medlidenhedstaarer paa min Faders Kinder, og skjenkede en elsket, lykkelig Ægtemand tilbage til en sørgende Kones Arme.

Emma. Var Lyden af Geværeer da kun et Phantasiespil?

Durimel. Skuddene, som Du hørte, var en Honneur for min Fader. Saaledes bleve de Vaabe som vare bestemte til at tilinte gjøre Din Mand, kun brugte Glædeskyttelse for hans Befriel

St. Franck. Retfærdighed har bortlagt sit Jernscepter, lader Himmelens Naade ene herst som udspreder Glæde og Lyksali hed overalt.

Epigrammet.

Lystspil i 4 Akter, af Kotzebue.

Personerne:

Cancellie-Præsident Løve.
Frue Løve, hans Kone.
Caroline, hans Datter af første Ægteskab.
Eduard, hans Søn af andet Ægteskab.
Frue Warning.
Frederikke, hendes Datter.
Doctor Buff.
Captain Klinker.
Kammerraad Hippeldanz.
Corporal Møller.
Luise, hans Datter.
Jacob, Tjener i Løves Huus.
En Tjener.

Første Akt.

(En Sal i Cancellie-Præsidentens Huus.)

Første Scene.

Løve (sidder og læser nogle Akter. Efter en lille Pause, kommer hans Kone hastig ind).

Fruen. Hr. Cancellie-Præsident!

Løve (uden at see op). Hvad godt?

Fruen. Her er kommet en Fremmed til Byen.

Løve. Det kommer ikke mig ved.

Fruen. En Dienoperateur.

Løve. Det er godt.

Fruen. Hører De ikke hvad jeg siger: en Dienoperateur!

Løve. Jo vist min Engel; men hvad kommer det mig ved? jeg er jo ikke blind.

Fruen. Men Eduard, vor eneste Søn.

Løve. Ja saa, han er blind; deri har De Ret.

Fruen. Den Fremmede skal være en meget duelig Mand. Kanskee han kunde hjelpe vor stakkels Eduard.

Løve. Kanskee.

Fruen. Og at jeg endnu kunde faae min eneste Søn at see paa Wrens Bane.

Løve (tager et af Documenterne og læser). Sognet Felsendorff — contra Fogden Hans Nimmersatt.

Fruen. Men sig mig for Himlens Skyld Hr. Cancellie-Præsident —

Løve. Hvad skal jeg sige Dem, min Engel?

Fruen. De hører tale om Muligheden at kunne hjelpe Deres blinde Søn.

Løve. Ja, det hører jeg.

Fruen. Og endda er De ligesaa kold derved, som Deres Marmor-Papirpræsser.

Løve. Men De veed jo nok, min Engel, at jeg ikke bryder mig om Huusholdnings-Affairerne.

Fruen. Forbistrede Phlegma!

Løve. Jeg har mine Akter; Børnene høre ikke til mit Departement.

Fruen. Nei, nei, jeg veed nok, at De ikke holder af Eduard!

Løve. Jeg holder af hele Verden.

Fruen. Deres sentimentalske Datter ligger Dem mere paa Hjertet. Men saadan gaaer det, naar man tager en Enkemand!

Løve. Hvordan gaaer det saa, min Engel?

Fruen. Man faaer nasviise Stedbørn!

Løve. Er Caroline nasviis?

Fruen. Ja hun er!

Løve. Ei! ei!

Fruen. Hvad skal nu det betyde, det „Ei, ei!"

Løve. Det skal betyde — det skal egentlig ingenting betyde, min Engel.

Fruen. Jeg kan ikke længer passe paa den Tøs!

Løve. Skal hun da passes paa?

Fruen. Især dersom Eduard skulde faae sit Syn igjen, saa er jeg kun Moder for ham.

Løve (gaaer igjen hen til sine Akter). Eftersom og saasom Sognet Felsendorff ligger i Proces —

Fruen. Caroline maa givtes!

Løve (bliver ved). Med bemeldte Foged Hans Nimmersatt —

Fruen. Hvad er det for en Snak? nei med Kammerraad Hippeldanz!

Løve. Hvad har han dermed at bestille?

Fruen. Han har friet til Deres Datter.

Løve. Ja saa! det blander jeg mig ikke i.

Fruen. Og han eier en halv Million.

Løve. Meget vel.

Fruen. Javiss er det meget vel; men Pigen har endnu hendes forbistrede August i Hovedet, og det er meget ilde.

Løve. August? hvad er det for en, den August?

Fruen. Har De allerede glemt den smukke Fugl, den Warning?

Løve. Aha! ham? nei, ham har jeg ikke glemt.

Fruen. Tøsen er saa dumdristig, at sige mig lige op i mine aabne Øine, at hun vil aldrig tage nogen anden til Mand.

Løve. Ih, saa kommer man dog vel til at give efter.

Fruen. Hvad siger De? give efter? er De forrykt?

Løve. Vor Herre bevares! — Hvor kan De spørge saadan, min Engel?

Fruen. Glemme skal hun ham — og lystre!

Løve. Hvor er Warning da nu? og hvad er han?

Fruen. Han løb jo sin Vei for 6 Aar siden!

Løve. Løb han? Ja saa! nu husker jeg det.

Fruen. Efterat De havde overøst ham og hans Familie med Velgjerninger.

Løve. Ja rigtig. Hans Fader og jeg vare gode Venner.

Fruen. De gav Moderen frit Huus.

Løve. Det var ogsaa en meget brav Kone.

Fruen. Baade Degnenigten og hans Jomfrue Søster lod De opdrage med Deres egne Børn.

Løve. Gjorde jeg det? naa, det var jo ret godt gjort af mig.

Fruen. Det var dumt gjort, var det! De maatte forudsee, at der blev en Kjerligheds-Historie af, naar Børnene voxede til.

Løve. Ganske rigtig min Engel. Jeg troer ogsaa, at jeg forudslaae det.

Fruen. Ja, dersom det havde været en Appel!

Løve. Nei vist ikke! om jeg husker ret, saa havde vi dengang bestemt de to unge Folk for hinanden.

Fruen. Men min Gud! har De da ganske glemt, at den Knægt gjorde sig forhadt hos alle Mennesker ved sin Lyst til Satire.

Løve. Satire? ei! ei!

Fruen. Og at han tilsidst ove i Kjøbet gjorde et Epigram ov mig?

Løve. Et Epigram over Dem ja, ja, nu husker jeg det.

Fruen. Familien maatte paa Timen rømme Huset.

Løve. Ja rigtig.

Fruen. Vi lod være at unde støtte den lumpne Knægt!

Løve. Og saa spadserede h

uh i den vide Verden. O, nu ved jeg det altsammen.

Fruen. Ja, langt om længe!

Love. Men Moderen og Søsteren hvad gjør de?

Fruen. Hvad veed jeg det? De sulter vel.

Love. Sulter? hum! det er mig dog ikke kjært.

Fruen. De faaer Løn som forskyldt! Hvorfor holdt Moderen ikke sin Søns frække Tunge i Ave?

Love. Faderen var dog min Ven, en flink Jurist.

Fruen. Og Sønnen har gjort et Epigram over mig, over mig Hr. Cancellie-Præsident! hører De det?

Love. Ja, ja, min Engel, jeg hører nok. — He! he! he! hvordan var nu det Epigram?

Fruen. Saa? jeg skal vel endog tygge det for Dem? ærgrede jeg mig ikke nok over det, dengang det kom ud? Jeg var færdig at faae min Død derover.

Love. Deres Død? ei, seer De, det har jeg saamæn ikke vidst.

Fruen. Fordi De ikke veed andet end Deres Akter.

Love. Jeg beder Dem om Forladelse min Engel, jeg veed jeg, at August Warning var en munter, god Dreng, som jeg nok kunde lide.

Fruen. God? charmant sagt — De taler som Deres Sandhuus!

Love. Destobedre; Ethvert Menneske skulde egentligen være saadant et Slags Sandhuus, og der hvor han saae en Plet, skulde han strax strøe Kjærlighed til Næsten paa den.

Fruen. Nei, vil man bare høre! min Hr. Gemal bliver ogsaa vittig!

Love. Saa? da var det dog ikke min Hensigt.

Fruen. Om hiin gode Dreng, som De behager at kalde ham, ogsaa i Dag kom tilbage som Keiser af Japan, saa blev han dog aldrig min Svigerson.

Love. Ja, see det er noget andet; det er Deres Sag.

Fruen. Jeg husker ham hans Epigram!

Love. Det er ret Skade, at jeg ikke kan huske det.

Fruen. Caroline skal ægte Kammeraad Hippeldanz.

Love. For mig maa hun ægte hvem hun vil.

Fruen. Ikke hvem hun vil, men hvem jeg vil!

Love. Ja, ja, hvem De vil.

Fruen. Jaordet holdes i Aften.

Love. Det er Husholdnings-Affairer, dem bryder jeg mig ikke om.

Fruen. Jeg har allerede ladet Caroline kalde, og nu vil jeg sige hende det.

Love. Nu strax?

Fruen. Paa Timen.

Love. Saa gaaer jeg ind i mit Cabinet. (han pakker sine Akter sammen).

Fruen. De gjorde vel i min Herre, om De forenede den faderlige Autoritet med den moderlige.

Love. Nei vist ikke, min Engel. Caroline vil venteligen klage og græde.

Fruen. Det lader man gaae ind af det ene Øre og ud af det andet.

Love. Men Givtermaal og Taarer hører ikke til mit Departement. (i det han gaaer) Fogden Hans Nimmersatt —

Fruen Hans Nimmersatt er en Nar.

Love. Hvad kommer Fogden Dem ved, min Engel?

(han gaaer.)

Anden Scene.

Frue Løve (ringer). Jakob (kommer)

Fruen. Gaae om paa alle Aubergerne og spørg om den berømte Øienlæge, Doktor Busk.

Jacob. Meget vel.

Fruen. Naar han har fundet ham, saa inviteer ham. Siig, at hans Herskab har hørt mange Lovtaler over ham, og saa videre. Hører han?

Jacob. Naar skal han komme?

Fruen. Saasnart som muligt! endnu i Dag.

Jacob. Meget vel. (gaaer.)

Fruen. Eduard maa have sit Syn igjen, og Caroline maa mig ud af Syne — saa er jeg lykkelig. (hun kaster sig paa en Stoel.)

Tredie Scene.

Frue Løve. Caroline.

Caroline (kommer frygtsom ind). De har befalet —

Fruen. Kom hid! (Caroline gaaer hen til hende) Der har Frøkenen jo atter ret en romantisk, sentimental Paaklædning. Roser paa Hovedet, Roser paa Brystet!

Caroline. Jeg holder meget af Roser.

Fruen (heftig). Men jeg ikke!

Caroline (tager ganske rolig Roserne af Hovedet og Brystet og lægger dem bort).

Fruen. Hvorfor seer Du saa bleg ud?

Caroline. Jeg har ikke sovet godt.

Fruen. Kom hid, jeg vil sminke Dig.

Caroline. Sminke fordærver Huden.

Fruen. Hm! paa Din Hud er der saa ikke noget at fordærve, Kom hid, siger jeg! (hun tager en Sminkekrukke op af Lommen og sminker Caroline). Brystet er alt for meget skjult.

Caroline. Forlad mig, kjæreste Moder, jeg synes ikke om den nuværende Mode.

Fruen (bryster sig). Ja for Dig er den rigtignok ikke blevet opfunden!

Caroline. Mig synes den er ikke blevet opfundet for Sædeligheden.

Fruen. Tie stille! Du er desuden meget for simpel klædt i Dag.

Caroline. I Dag? hvorfor just i Dag?

Fruen. Fordi det er Din Forlovelsesdag.

Caroline (forskrækket). Min Forlovelsesdag?

Fruen. Stiller hun sig ikke ordentlig an, som om jeg fortalte hende noget splinternyt.

Caroline. Det er virkelig nyt for mig.

Fruen. Den Ting har saa allerede varet længe nok.

Caroline. Ja desværre!

Fruen. Det er den høie Tid, at den engang faaer Ende.

Caroline. Jeg troede, kjære Moder, at efter min sidste Erklæring havde den Ende.

Fruen. Erklæring? Din sidste Erklæring? har man ogsaa spurg Dig om nogen Erklæring.

Caroline. Det angik ikke Roser og Sminke, men mit Livs Lykke.

Fruen. Det veed jeg.

Caroline. Jeg vil gjerne adlyde, naar der blot handles om Luner og Griller.

Fruen. Vil Du dog? — hvor hun er naadig.

Caroline. Men mit Hjerte —

Fruen. Jeg taler om Din Haand.

Caroline. Skal mit Hjerte da ikke følges med min Haand.

Fruen. Ingen Roman-Sottiser, om jeg maa bede. See efter

i Deres Almanak, Frøken; der vil De finde, at De er 23 Aar gammel.

Caroline. Det veed jeg.

Fruen. Følgelig er det paa den høie Tid for Dem, at De bliver givt.

Caroline. Skal jeg da endelig gifte mig?

Fruen. Et underligt Spørgsmaal! hvad vil Frøkenen vel ellers gjøre?

Caroline. Pleie Dem og min Fader paa deres gamle Dage.

Fruen. Du vil nok bilde mig ind, at Du har ligesaa stor Afsky for Giftermaal, som salig Dronning Elisabeth af Engeland.

Caroline. Det var jo dog ikke andet end en forstilt Peenhed.

Fruen. Altsaa en Anden?

Caroline. Kun Een!

Fruen. Meget bestemt!

Caroline. Der var en Tid, da De selv billigede mit Valg.

Fruen. Har Du glemt det formaledidede Epigram?

Caroline. Ak! hvor kunde jeg det? —

Fruen. Denne Ene er derfor ligesaa god, som slet ingen.

Caroline. Har sex Aars frivillig Forvisning ikke udslettet hans Brøde?

Fruen. Nei, om han endogsaa i 600 Aar vandrede omkring som Jerusalems Skomager!

Caroline. De berøvede ogsaa Moderen Deres Understøttelse, og straffede derved Sønnen dobbelt haardt.

Fruen. Dersom han havde bestjaalet mig, givet mig Forgift, det vilde jeg tilgive ham, — men et Epigram — Gadedrengene kunde det udenad.

Caroline. Han har angret det saa bittert!

Fruen. For sildig. Du ægter Kammerraad Hippeldanz.

Caroline. Da Warning maatte forlade sit Fødeland, saa gav jeg ham min Ed om evig trofast Kjerlighed til Ledsager, for at beskytte ham mod Fortvivlelse.

Fruen. Og mener Du, at han ogsaa er blevet Dig troe?

Caroline. Sikkert.

Fruen. Ha! ha! ha! saadan en Lettroenhed kunde man neppe tilgive en Femtenaars Pige!

Caroline. Ikke Spot, kun Beviser kan bringe min Tillid til at vakle.

Fruen. Beviser findes der nok ogsaa.

Caroline. Aldrig!

Fruen. Men fæt —

Caroline. Saa var jeg meget ulykkelig!

Fruen. Tosse, saa vilde Du ub Modstand give en Anden Dit Haand, ikke sandt?

Caroline. Maaskee.

Fruen (i hvis Ansigt man kan læse, at hun faaer en Plan). Du veed ventelig, hvor Warning opholder sig?

Caroline. Nei.

Fruen. Er det ogsaa sandt?

Caroline. Ved min Moders Aske!

Fruen. I skrive hinanden ikke til?

Caroline. Aldrig. Du skal ikke høre fra mig, sagde han ved Afskeden, førend jeg kan lade mig see for Dig, uden at rødme.

Fruen. Og den troe Amaryllis venter endnu, den Dag i Dag? Le bien-aimé, quand reviendra-t-il? (sagte) bie kun! Du skal snart høre fra ham.

Fjerde Scene.

Kammerraad Hippeldanz. De Forrige.

Hippeldanz. Bon jour, bon jour! Naa, hvad sagde jeg? husker De, hvad jeg sagde? hvad?

Fruen. Hvilket, Hr. Kammerraad?

Hippeldanz. De heller ikke, min søde Brud?

Caroline. Nei.

Hippeldanz. Da vi for sex Uger siden talde om vores Jaord, hvad sagde jeg dengang? hvad?

Caroline. Intet, som det var Umagen værd at tænke paa i sex Uger.

Fruen (med Strænghed). Caroline!

Hippeldanz. Hæ! hæ! hæ! hun har slaaet det i Glemmebogen, reent slaaet det i Glemmebogen! allerdeiligste Brud, sagde jeg, vores Jaord kan ikke gaae for sig saa snart, ja, det sagde jeg!

Caroline. Og det skulde jeg have glemt?

Hippeldanz. De maae have Taalmodighed —

Caroline. O, hjertelig gjerne!

Hippeldanz. Til jeg faaer frist Caviar fra Rusland og en Patè de Perigord fra Frankrige.

Fruen (med Vrede). Hr. Kammerraad, jeg synes, at —

Caroline. De har fuldkommen Ret, min Herre. Et Jaord uden Caviar, det gaaer ingenlunde an. Og Rusland er langt herfra, ikke sandt?

Hippeldanz. Langt, meget langt herfra! men hør nu bare! hvad skeer? I Gaar Aftes — jeg kommer hjem. Min Ambrosius lukker Døren op — det er en polidst Knægt, han griner saa smøret. Jeg kommer ind i Stuen; — hvad duster der mig imøde? jeg snuser; det lugter saa delicieux, saa piquant! Jeg følger min Instinct, og lige paa eengang staaer jeg foran en stor Postei! der er Perdrix rouges, Trøfler, ak! der er alleting! alleting! jeg bliver ganske altereret, — mit Blod kommer i Bevægelse — jeg kunde ikke lukke et Øie i den hele udslagne Nat.

Caroline. Arme Mand!

Hippeldanz. Nei, rige Mand, rige Mand! det er kun rige Folk, der kan betale saadanne deilige søvnløse Nætter. Betænk engang, mine Damer! betænk det engang ret: jeg kommer hjem og saa finder jeg Posteien.

Caroline (utaalmodig). Ja, ja, vi har jo hørt det altsammen!

Hippeldanz. Altsammen? ha! ha! ha! nei, nei, paa det Lag! langtfra ikke altsammen. Hvad skeer saa videre? I Morges banker det paa min Dør, pik! pik! — Herein! — Jeg tænkde, at det var Badskerkonen, og saa sagde jeg: Herein! — Men det var ikke Badskerkonen! gjæt engang: hvem var det? (han seer vexelsvis paa dem begge to.) Postkarlen, ligesaa livagtig som han staaer og gaaer her i Verden, bringer mig Caviaren fra Rusland!

Caroline. Er, virkelig?

Hippeldanz. Nu gjorde jeg saadan mine Reflexioner —

Caroline. Reflexioner? De!

Hippeldanz. Her, tænkde jeg, her sporer Du Himlens Villie. I Gaar kom Posteien, nu i Morges kom Caviaren, og følgelig bliver vores Jaord i Aften.

Caroline. Posteien, Caviaren og jeg. Et allerkjereste Kløverblad!

Hippeldanz. Ja, ikke sandt? ha! ha! ha!

Fruen. De har Ret, Hr. Kammerraad, nu er der intet videre i Veien for Jaordet.

Hippeldanz. Ingenting, slet ingenting!

Fruen. Og derfor, hvis De vil være saa god —

Hippeldanz. Aa, saa god som Dagen er lang!

Caroline. Men, min Herre, da De er saa riig, — og da De kan forskrive Dem alleting for Deres Penge —

Hippeldanz. Ja, det kan jeg.

Caroline. Hvorfor forskriver De Dem da ikke en Kone?

Hippeldanz. Man er Patriot, man vil ikke gjøre en udenlandsk Pige lykkelig!

Frøen. Caroline! ingen Sottiser.

Hippeldanz. Spøg, Overgivenhed, Elskovs Gjækkerie, det siger intet. Kom kare først hjem til mit —

Caroline. Til Dem? Jeg stakkels Pige!

Hippeldanz. Og see saa mit Sølvtøi, mine Meubler —

Caroline. Alting, alting, kun ikke Dem!

Frøen. Du bliver uforskammet.

Hippeldanz. Og saa, Frue Kammerraadinde! ikke sandt, det kildrer.

Caroline. Ja! til at lee sig ihjel af!

Hippeldanz. Og hvad mener De? Kanskee endogsaa snart, Frue Geheime-Kammerraadinde.

Frøen. Saa! har De Udsigter?

Hippeldanz. Aa, Udsigter ud af alle Vinduer! Det er rigtig nok i eens Ansigts Sveed —

Caroline (afbryder ham). At man spiser Posteier?

Hippeldanz. Nei, nei! her tale vi om ganske andre Posteier! Hans Durchlauchtighed har befalet — at enhver Kammerraad skal udarbeide en Plan — forstaaer De? een Plan —

Caroline. Til at arrangere det fyrstelige Taffel efter?

Hippeldanz. Nei, nei! man er Kammerraad — man arrangerer Staten.

Caroline. Den stakkels Stat!

Frøen. Og denne Plan?

Hippeldanz. Ja, seer De, jeg kan ikke saa ret komme frem med den. I samfulde ti Uger har jeg arbeidet paa den, en Time hver evige Dag. Man er riig, man kunde betale det, men nei! det gjør man ikke; man har Samvittighed; jeg har skrevet hver en Linie selv, ipse fecit.

Frøen (til Caroline). Der kan Du nu høre.

Hippeldanz. I Dag skal min Plan indgives. Den er allerede reenskrevet og bragt i Rigtighed.

Frøen. Saa kom da nu Hr. Geheime-Kammerraad —

Hippeldanz (leer i Skjægget). Underdanigste —

Frøen. At vi ogsaa kan faae vore Ting bragte i Rigtighed.

Hippeldanz. I Rigtighed, i den allerrigtigste Rigtighed, det forstaaer sig! Posteien, Kaviaren — hvad fattes saa mere?

Caroline. En Bagatel: Bruden.

Hippeldanz. Aa, i Aften vil De nok tale af en anden Tone!

Caroline. I Aften vil jeg kun sige et eneste Ord —

Hippeldanz. Og det er?

Caroline. Nei!

Hippeldanz. Nei?

Caroline. Nei!

Hippeldanz. (sætter yderst forundret Armene i Siden, seer vexelsviis snart paa Moderen og snart paa Datteren, vil sige noget, stammer og tier omsider stille.)

Frøen. Du siger Ja! (bun tager Hippeldanz under Armen) Kom min Herre, jeg maa tale med Dem under fire Øine. — Hører Du Caroline! Du siger Ja!

Hippeldanz. Javist, javist gjør De — bie bare lidt — jeg sender Dem en Ring — en kostbar Ring — med Stene i — forstaaer De mig, sødeste Engel? he! den brillerer — det kan Pigerne godt lide — hæ! hæ! hæ! — De giver Kammerraaden Der s lille Hjerte — og han? — han giver Dem Geheime-Kammerraadens hele Person — hæ! hæ! hæ! — farvel saalænge, sødeste Engel! lille Hønsebeen! (de gaae.)

Femte Scene.

Caroline (allene).

Min gode Hippeldanz! Lænken trykker, om dens Ringe endog ere af Diamanter! — Jeg vil sige nei, Frue Stedmoder, om jeg endogsaa skulde blive mishandlet! — O! torde jeg dog beklage mig for min Fader! — Ak! men han vilde sige: Du hører ikke til mit Departement.

Sjette Scene.

Frue Warning. Frederikke. Caroline.

Caroline (ser dem imøde). Hvad seer jeg! Frue Warning! v in gode Frederikke!

Frue Warning. Ikke sandt, De ventede ikke at see os?

Caroline. De? hvilken fremmed Tone! hvorfor ikke Du ligesom før?

Frue Warning. Kjære Barn, det sømmer sig ikke mere for mig.

Caroline. Det sømmer sig ikke for Dem, at sige Du til en Pige, der fra Barndommen af ikke har kjendt anden Moder end Dem; i hvis Hjerte De indprændte Dyden; som De har lært at tænke og føle —

Frue Warning. De skjønne Tider ere forbi!

Caroline. O, hvor foragtelig maa den Kjerlighed og Taknemmelighed ikke være, som beroer paa Tiden! Vil De forsmaae mig i Dag, fordi jeg i sex lange Aar ikke torde kysse Deres moderlige Haand?

Frue Warning (er rørt og rækker hende sin Haand). Du.

Caroline. Nu har De holdt, hvad De lovede min døende Moder — og Du, Søster Frederikke! vil Du ogsaa skræmme mig fra Dig, ved et koldt De?

Frederikke (trykker hende med Hjertelighed i sine Arme). Sagde jeg ikke nok, Moder, at vi vilde finde vor Caroline igjen saaledes?

Caroline. De har tvivlet? ah! det gjør mig ondt.

Frue Warning. Line, tilgiv mig, at jeg kunde tvivle om Dit Hjerte!

Caroline. Hvilket lykkeligt Tilfælde bringer Dem i Dag i vort Huus, efter sex Aars Fraværelse?

Frue Warning. Et lykkeligt Tilfælde? nei, mit Barn; kun Nøden kunde tvinge mig til igjen at sætte min Fod i dette Huus.

Caroline. Nøden!

Frue Warning. Kan jeg faae Din Fader i Tale?

Caroline. Jeg skal strax melde Dem. (Hun gaaer, men vender om igjen.) Men kun endnu et Spørgsmaal! har De ikke hørt fra August?

Frue Warning (sukkende). Aldrig!

Caroline (gaaer og vender atter om). I sex Aar ikke den mindste Efterretning?

Frue Warning (bryster i Graad). Slet ingen!

Caroline. Stakkels Moder!

Frederikke. Og Din gode blinde Eduard, hvordan lever han?

Caroline. Stedse eens. Han lider med stille Taalmod. Naar han er allene, saa fantaserer han veemodig paa sin Fløite.

Frederikke. Hvem leder han nu?

Caroline. Jeg, naar jeg tør det. Ofte kun en af Tjenerne.

Frederikke. Husker han endnu stundom paa, at i forrige Tider var det min Bestilling at lede ham?

Caroline. O, det glemmer han aldrig! Dig og Din Broder elsker han med den inderligste Kjerlighed.

Frederikke (seer ned forgn sig med foldede Hænder og mindes forrige Tider.)

Frue Warning. Meld mig, mit gode Barn; jeg vilde nødig møde Din Moder her.

Caroline. Min Moder? ak! siden De forlod vort Huus, saa har jeg ingen Moder mere! (Hun gaaer ind i sin Faders Cabinet).

Syvende Scene.

Frue Warning. Frederikke.

Frue Warning. Hvor enhver Ting forekommer mig bekjendt her i dette Huus!

Frederikke. Mig ogsaa!

Frue Warning. I tyve Aar har jeg boet her.

Frederikke. Min glade Barndom smiler ud af enhver Krog.

Frue Warning. I denne Stue pleiede vi at drikke Thee.

Frederikke. Her legede vi Blindebuk.

Frue Warning. Saa sad Din Fader paa dette Sted! —

Frederikke. En Dag stødte den blinde Eduard sig paa dette Hjørne.

Frue Warning. De gode Mennesker, som saa tit glædede sig her, ere døde — forsvundne — eller ulykkelige!

Frederikke (seer ind i et andet Værelse). Og see, Moder, derinde staaer endnu den samme Gibs-Fortuna, som Broder August engang af Vanvare slog Armen af.

Frue Warning. O! havde han dog blot knust min Lykke! han knusne ogsaa mit Hjerte!

Frederikke. August skulde straffes; saa kom den blinde Eduard, og sagde, at det var ham der havde gjort det.

Frue Warning. Den gode Dreng!

Frederikke. Ja, Moder! den eiegode blide Eduard!

Frue Warning. Dengang vare alle saa enige her —

Frederikke. Og saa glade —

Frue Warning. Verden rundt omkring forekom os saa ganske overflødig.

Frederikke. Og var os det ogsaa.

Frue Warning. Indtil det ulykkalige Epigram overskjar alleting som en skarp Dolk! (Man hører Een phantasere paa en Fløite udenfor Skuepladsen.

Frederikke (inderlig vært). Moder! hører Du Moder?!

Frue Warning. Det er Eduard.

Frederikke (græder; Musikken bliver ved). Maae jeg gaae ind til ham?

Frue Warning. Kjære Rikke — nei.

Frederikke. Jeg har ikke seet ham i sex Aar.

Frue Warning. Dersom hans Moder er hos ham, hvordan vilde hun da tage imod Dig?

Frederikke. Jeg holder af ham som af min Broder! jeg har tit gjækket ham, det bebreider jeg mig nu. Engang bildte jeg ham ind, at jeg var syg, og at jeg vilde sove. Han satte sig uden for min Seng og viftede Fluerne bort. Af Overgivenhed listede jeg mig bort ganske sagte. Et Par Timestid efter kom jeg igjen og endnu sad han der ganske stille og taalmodig, og troede, at han viftede Fluerne bort fra mig. (Fløiten tier) O, hvor jeg dengang skammede mig! — Bedste, kjereste Moder! Maae jeg gaae ind til ham?

Ottende Scene.

Eduard. De Forrige.

Eduard (i Døren). Jakob! Jakob!

Frederikke. Ah! der er han!

Eduard. Jeg hører en bekiendt Røst. Er her da ingen, som vil lede mig?

Frederikke (nærmer sig skjelvende til ham). Jeg er her.

Eduard. Du? hvem er Du?

Frederikke. Kjender Du mig ikke mere?

Eduard. Gode Gud! Du er min Frederikke!

Frederikke (falder ham om Halsen). Min kiere, kiere Eduard!

Eduard (kaster Floiten langt bort fra sig, og trykker hende op til sit Hjerte). Ak! jeg maae græde! de har forbuden mig at græde, men jeg maae!

Frederikke. Hvordan gaaer det Dig?

Eduard. Endnu kan jeg ikke see.

Frederikke. Er Du ellers frisk?

Eduard. Jeg spiser og drikker.

Frederikke. Elsker Du mig endnu.

Eduard. Jeg lever jo endnu.

Frederikke. O! jeg tænker saa tit paa Dig!

Eduard. Og jeg! — naar de lader mig være saa allene — naar jeg sporger forgjeves, om det er Dag eller Nat — saa kalder jeg paa Dig! saa er Du hos mig! — Nu har jeg været blind i 8 Aar, men jeg husker endnu meget godt, hvordan Du seer ud.

Frederikke. Min Broder!

Eduard (føler efter hende). Du er blevet saa stor — saa stor — Rikke! vil Du nu ogsaa blive hos mig?

Frederikke. Ak nei, det kan jeg ikke!

Eduard. Der er dog ingen, nei ingen! der leder mig saa godt som Du!

Frederikke. Hvor gjerne vilde jeg ikke lede Dig igjennem Livet.

Eduard. Sig mig, ere vi allene?

Frederikke. Nei.

Eduard. Hvem er her da mere end vi?

Frederikke. Min Moder.

Eduard. Din Moder? hvor er hun? o, skynd Dig at lede mig hen til hende! (Frederikke gjør det) O, hvor lempelig og skjønt Du leder mig, kiere Rikke! men hvor er Din Moder?

Frue Warning (som søger at dæmpe sin Graad). Her, kiere Eduard!

Eduard. Ja, ja, det er hende det er den Røst, jeg altid saa gjerne vilde høre! (føler efter hende) Deres Haand — Deres Haand! (Frue Warning rækker ham den, han kysser den, og trykker den til sit Hjerte). Dette er en glædelig Dag! — Ak! jeg lever saa eensformig, jeg maae kiede mig saa meget! Der er ingen, som læser for mig, saaledes som Frederikke fordum pleiede at gjøre. — Rikke, giv Du mig ogsaa Din Haand! (hun gjør det; han trykker begges Hænder op til sig). Dette er en ret glædelig Dag! Gaae ikke igjen herfra! forlad mig ikke mere! jeg er saa forladt.

Frue Warning. Er Caroline ikke hos Dig?

Eduard. Hun tør kun sjelden være hos mig! Moder siger, at hun fordærver mig. Om Aftenen sniger hun sig rigtig nok over til mig, og siger mig, at det er Aften — men om Dagen har jeg intet andet, end min Floite.

Frederikke (græder). Min stakkels Eduard!

Eduard. Synet kunde jeg endda nok undvære, men uden Kjerlighed! uden Kjerlighed kan jeg ikke leve!

Niende Scene.

Captain Klinker. De Forrige (da Klinker kommer ind, trække Moder og Datter sig noget undseelige tilbage fra Eduard).

Klinker (som hørte Eduards sidste Ord). Deri har Du Ret, min Ven. Kjerlighed er Naturens Aandedrag; Verden forgaaer, naar Kjerlighed viger bort. — Deres ærbø-

digste Tiener, mine smukke Damer. Men veed De vel, at en Cancellie-Præsidents Forgemak er slet ikke skabt til, at man skal høre paa Kjerligheds-Erklæringer der.

Frederikke. Min Herre —

Klinker. Deres Herre? min smukke Glut, skjøttede jeg kun om at være, naar Manden i den sorte Kjole havde sagt det; men Deres Slave, saasnart De befaler det.

Eduard. Velkommen, kjære Hr. Captain Klinker!

Klinker. Der har Du min Haand, blinde Kjerlighedsgud! Hvordan lever Du?

Eduard. I Dag lever jeg meget godt.

Klinker. Der seer vi Skjønheds Magt. Den er ligesom Solen; endogsaa den Blinde føler, at den er nær.

Frue Warning (noget omfindtlig). Hr. Captain, jeg veed ikke —

Klinker. Frue, jeg veed allerede, hvad De ikke veed. Min Tone undrer Dem, ikke sandt?

Frue Warning. Jeg maae rigtignok tilstaae, at —

Klinker. Og jeg vil tilstaae, at jeg er en Nar, thi Narrene slipper altid bedst igjennem Verden. Den hele By har nu engang vant sig til min Tone, og jeg haaber, at De hører ogsaa med til Byen, thi ellers vandrer jeg endnu i denne Dag ud af den.

Frue Warning. Det er første Gang at vi seer hinanden —

Klinker. Det gjør mig meget ondt. Jeg kommer til at besøge Dem hver Dag, for at indhente hvad jeg har forsømt.

Eduard. Captain Klinker er et godt Menneske, og er altid munter. Han spotter tit, men fornærmer aldrig.

Frue Warning (mindes sin Søn og sukker).

Klinker. Eduard, Du skal holde Liigpræken over mig.

Eduard. Han har tit trøstet mig. Engang beviisde han endogsaa for mig, at det er en Lykke at være blind.

Klinker. Ja, det er det ogsaa.

Frederikke. En Lykke, at være blind!

Klinker. Ja, ja, min smukke Pige, det vover jeg at beviise, skiøndt just ikke i Deres Nærværelse, thi saa er rigtignok to seende Øine endnu for lidt.

Frue Warning. De hjelper Dem ved en galant Vending.

Klinker. O nei! dersom De fordrer mig ud, saa — for Exempel, er det nogen Fornøielse, at see Riddingerne vandre om her i Verden?

Frue Warning. Den der ikke seer dem, hører dem dog.

Klinker. Nei, nei, forlad mig det! det Slags Folk pleier gierne at gaae paa Tæerne, — Og tænk engang, dersom alle Mennesker vare stokblinde, hvor mange onde Ting var der da ikke mindre, og hvor mange gode mere? Krig, for Exempel, Krig var der nu slet ikke til; undtagen De vil sætte, at et Par Armeer skulde lege Blindebuk med hinanden. Enhver blev smukt hjemme hos sig selv, thi den som rendte omkring i Verden, stødte sig for Panden. Ingen Mand var utro, thi han kunde ikke see de fremmede Skiønheder; ingen vilde mere ødelægge sig ved Overdaadighed; ingen blind Dame kunde kiøre ud med blinde Heste, for at see og sees. Og — tænk Dem engang det — hvilken Fordeel for de Stygge! en lille, blød Haand var allerede nok til at tænde Kjærlighed! Forstanden vilde begynde at komme i Priis. Naar Damerne loe, saa maatte de altid sige, hvoraf? thi man vilde intet mere tilgive dem for deres smukke Tænders Skyld. Retfærdigheden blev rigtignok ved at være blind, ligesom hidtilbags, men Kierlighed — o Kier-

lighed vilde see meget mere grant! Kort sagt, dersom jeg viisde en Stat, som bestod af lutter Blinde, — (til Frederikke, med et lille Buk) eller dersom jeg ikke havde seet Dem, saa lod jeg endnu i Dag begge mine Øine stikke ud, og reisde derhen.

Frederikke. De vilde kun finde saa Efterabere.

Klinker. Da var det dog naragtigt nok, og det Naragtige finder altid Efterabere.

Eduard. Ikke sandt, han har beviist sin Sætning? han har Ret.

Klinker. Det siger Du fordi Du er blind. Jeg paastaaer derimod — (han seer paa Frederikke) — at jeg har Uret.

Eduard. 'Kunde jeg blot see min Frederikke!

Klinker. Hvem er det Kammerad?

Eduard. Hvorfor trak Du Din Haand fra mig, Du stemme Pige? (han føler efter den, og Frederikke rækker ham Haanden).

Klinker. Jeg bliver ganske forundret! Man siger jo ellers, at Kierlighed lister sig kun igjennem Øinene ind i Hjertet?

Eduard. Ganske rigtig, kiere Hr. Captain, jeg er blevet blind. for at spærre Tilbageveien for den.

Klinker. Menneske! Du river jo hele mit System omkuld; thi hvis Skionheds Magt ogsaa strækker sig til de Blinde, saa —

Frue Warning. De tager Feil, Hr. Captain; Eduard og min Datter ere opdragne sammen.

Klinker. Saa? er det derfor, at Krabaten er saa blød, saa qvindelig?

Frue Warning. I forrige Tider har vi boet her i Huset!

Klinker. Og nu?

Frue Warning. Nu ere vi Fremmede, der kommer som Solicitantere!

Klinker. Det er Skade, at De intet har at sollicitere hos mig!

Tiende Scene.

Frue Løve. De Forrige.

Frue Løve (studser, da hun træder ind). De her, Madame? min Gud! hvad vil De her?

Frue Warning. Jeg ønsker at faae Hr. Cancellie-Præsidenten i Tale.

Frue Løve (med fornem Kulde). Ja saa! — Er De blevet meldt?

Frue Warning. Frøken Caroline gik ind.

Frue Løve. Var her da ingen Tjener tilstæde?

Klinker. Frue, den som her paa Jorden melder den Ulykkelige med et velvilligt Hjerte, kommer selv ikke til at bie længe hist oppe i det store Forgemak.

Frue Løve. Ah! Hr. Captain! hvorfor sier De herude i Client-Værelset? (med et Hiekast til Frue Warning).

Klinker. Har De endnu aldrig seet mig her? o, her kommer jeg meget ofte. Hele Formiddagen pleier jeg at løbe fra en Stormand til en anden, af et Forgemak i et andet.

Frue Løve. Søger De da om noget?

Klinker. Nei, det gjør jeg, Gud skee Lov, ikke! idet mindste ikke om noget, som jeg kunde vente at finde i Forgemakkerne.

Frue Løve. Altsaa er det en af Deres sædvanlige underlige Luner?

Klinker. Nei ingenlunde! Men De veed jo nok, at jeg er en Smule Maler, og ligeledes en Smule Digter.

Frue Løve. Hører da de skionne Konster hiemme i Forgemakkerne?

Klinker. Nei, de hører rigtig nok ikke hiemme der, men som of-

test finder man dem dog der alligevel. Men — den Ting vil vi springe over! En Maler, en Digter maae lære at kjende enhver Videnskab med alle dens Nuancer, og hvor kan han det bedre, end i en stor Mands Forgemak? der sidder jeg i en Krog og lytter efter og passer paa. Frygt, Haab, Forventning, Sorg, Glæde, — all dette skifter af i Ansigterne.

Frue Love. En snurrig Moerskab! Og hvad vinder De til Slutning derved?

Klinker. Menneskekundskab.

Frue Love. Det tvivler jeg dog paa. Den, som søger noget forstiller sig.

Klinker. Ja, naar han gaaer ind til Ministeren, men ikke, naar han kommer ud fra ham. Jeg har bragt det saavidt, Frue, at jeg vil kunne læse i enhver Sollicitants Ansigt, om han har fortjent det Gode eller Onde, der er hændet ham hos Ministeren.

Frue Love. En saadan Menneskekjender er ofte mere værd, end en Lærd.

Klinker. Og De kan troe, det var ikke saa galt, om der i ethvert Forgemak var saadan en Mand, istedet for den uforskammede Kammertjener. Sæt, for Exempel, engang, at jeg — jeg var ansat h e r i den Qvalité.

Frue Love. Naa? hvad vilde De saa giøre?

Klinker. — Saa vilde jeg for det Første sætte Stole til disse Damer. (han giør det virkelig).

Frue Love (vender sig fra ham halv spodsk og halv vranten). Hvad bestiller Du her, Eduard?

Eduard. Jeg? jeg har tabt min Fløite —

Frue Love. Hvem har ledet Dig ud af Dit Kammer?

Eduard. Ingen.

Frue Love. Du veed jeg kan ikke lide, at man offentlig viser sin Elendighed frem.

Eduard. O Moder! jeg er saa sjeleglad! min elegode Rikke er her!

Frue Love. Hvad vil Du sige med den Snak? Det Forhold I stode i som Børn, det er for lang Tid siden glemt!

Eduard. Den, som er blind, glemmer aldrig.

Frue Love (med et bittert Øiekast til Frederikke). Slige Fortroeligheder passer sig ikke.

Frue Warning. Frederikke! gaae fra Eduard. Den naadige Frue seer ikke gjerne, at man elsker hendes Søn med søsterlig Ømhed.

Frue Love. Nei see, hvor spids! det skulde vel atter være et Epigram?

Ellevte Scene.

Cancellie-Præsident Love. De Forrige.

Love (med Hat, Stok og Kaarde, og et Bundt Acter under Armen). Det glæder mig, at see Dem, Frue Warning. Ja, ja, det glæder mig!

Frue Love. (støder ham paa Armen; i sagte). Det glæder Dem? Er De gal?

Love. Tys, tie stille, min Engel. — Det er vel Deres Jomfrue Datter? ei, ei, hun er jo voxet, saa det er en Lyst. — Vær myge Tjener, Hr. Captain. De pardonneter mig — Forretninger.

Klinker. Uden Omstændigheder. Jeg bliver her, dersom jeg maae; eller jeg gaaer, hvis disse Damer ønsker at tale med Dem under fire Øine.

Frue Warning. Bliv her, Hr. Capitain, jeg skammer mig ikke ved min Fattigdom.

Klinker (hælder sig med Armene overkors op mod Væggen, og hører efter Samtalen.)

Love. Hvori kan jeg tjene Dem?

Frue Warning. Hr. Cancellie Præsident! det gaaer mig meget slet.

Love. Det gjør mig ondt.

Frue Warning. De kunde hjelpe mig —

Love. Hvis det hører til mit Departement, hjertelig gjerne.

Frue Love (sagte til sin Mand). Har De glemt Epigrammet? hvad?

Frue Warning. Jeg er sygelig. Min Datter arbeider Nat og Dag; men hendes Kræfter forslaaer ikke.

Frue Love. Sender Deres Hr. Søn da intet udenlands fra?

Frue Warning. Det er haardt!

Frue Love. Han var jo et Genie! en Bel-esprit! saadanne Folk trænger man allevegne til!

Eduard (som hører ængstelig efter). Hvor er min Fløite;

Frue Warning. Hr. Cancellie-Præsident! i Gaar døde Enken Brandenstein. Ved hendes Død er der blevet en Pension vacant, som udbetales af Fyrstens Chatol-Casse. Hans Durchlauchtighed var engang saa naadig i et lignende Tilfælde at love at have mig i Erindring.

Frue Love. Ja, det var paa en Tid, da —

Love. Tie stille, min Engel! det hører virkelig til mit Departement.

Frue Warning. De, Hr. Cancellie-Præsident! var min salig Mands Ven.

Love. Det var jeg.

Frue Warning. De veed, at han har tjent ærlig og tro —

Love. Ja, ja, det har han.

Frue Warning. Jeg smigrer mig derfor med det Haab, at —

Frue Love. Det lader, som om Madame Warning har ganske glemt, at Sønnens Vanartighed var endnu større, end Faderens Fortjenester.

Frue Warning. Ja, min Søn handlede ubetænkt, men skal jeg bøde derfor? eller har jeg ikke allerede bødet derfor?

Frue Love. Forældre, som forsømmer Deres Børns Opdragelse —

Eduard. O, hvem vil giv mig min Fløite!?

Frue Warning. Jeg veed Frue, at jeg har intet at haab af Dem; men jeg opfordrer mi Mands Ven, Fyrstens retfærdig Tjener —

Love. Meget vel, Frue, jeg vil gjøre —

Frue Love (hurtig og sagte). Intet vil De gjøre, slet intet!

Love. Min Pligt —

Frue Love. Det er Deres Pligt at hævne Deres Kones kræn kede Ære.

Love (vender sig om til hende) Men hvad kommer Sønnen mig ved?

Frue Love. Han har gjort Epigrammer baade over Land og Rige.

Love. Men, min Engel, De er jo ikke Land og Rige.

Frue Love. Dersom De lover den mindste Smule — saa lader jeg mig skille fra Dem!

Love. Ja saa! (høit) Jeg skal opfylde min Pligt, endskiondt Omstændighederne —

Frue Warning. Jeg synes, at min Trang er den eneste Omstændighed, som her kan komme i Betragtning.

Frue Love (sagte til sin Mand). Vil De strax sige Nei!

Love (sagte til sin Kone). Jeg vil sige Ja til at gjøre, hvad der er min Embedspligt. (høit til Frue Warning) Jeg skal sandelig notificere hans Durchlauchtighed det Fornødne! (til sin Kone, som gjør Miner ad ham) Ja, det maae jeg, det er min Pligt.

Frue Warning. Saa er jeg allerede vel tilfreds.

Frue Love. Men der staaer jo allerede andre paa Expectant-Listen; ikke sandt, min Engel?

Love. Jeg veed ikke —

Frue Love (kniber ham i Armen). So vist veed De! husk Dem om.

Love. Ja, ja, nu husker jeg det.

Frue Warning. Naar tillader De, at jeg maae høre om Besked?

Love. Nu maae jeg op til Fyrsten, og der —

Frue Love. Der har De for det Første meget at bestille.

Love (til Frue Warning). I Eftermiddag.

Frue Love. Hvad tænker De paa! vi skal jo have Selskab.

Love. Ei hvad, min Engel! Selskabet hører ikke til mit Departement. Og den gode Kone maa jo dog have Svar: maae hun ikke? — I Eftermiddag, kjære Frue Warning; Serviteur.

Frue Love (sagte til sin Mand). De er —!

Love. Jeg er Cancellie-Præsident! (Han gaaer ud).

Frue Love (sagte). Jeg skal ringe for min Hr. Gemals Øren! (høit) Tjenerinde, Madame. Ingen Efterretninger fra den unge Hr. Warning?

Klinker (studser). Warning? Warning? —

Frue Love. Har denne Martial den Anden endnu ikke ladet publicere et Bind Epigrammer? Det skulde han saamæn gjøre! Giv ham det moderlige Raad, Madame! hører De? (Hun neier meget spodsk og følger efter sin Mand).

Frue Warning (med et Blikkast op mod Himmelen). Taalmodighed!

Tolvte Scene.

Frue Warning. Frederikke. Capt. Klinker. Eduard.

Klinker. Warning? hedder Deres Søn Warning?

Eduard (med milde Taarer). Jeg maae jo ikke græde!

Klinker. Svar mig, kjære Frue.

Frue Warning. Ja, min Herre, Warning hedder det ulykkelige unge Menneske, som styrtede sig og sin Familie i Ulykke, ved et vittigt Indfald.

Klinker. Dog ikke August Warning?

Frue Warning (forundret). De kjender ham?

Klinker. Om jeg kiender ham? dersom han ikke havde været, saa vandrede jeg nu om paa Styres Bredder.

Frue Warning. Hvordan det, min Herre?

Klinker. Jeg var i Venedig, og laae syg af hidsig Feber; Lægerne havde allerede dømt mig fra Livet, men Deres Søn helbredede mig.

Frue Warning. For hidsig Feber? det er umuligt! hvorved?

Klinker. Hvad veed jeg, hvorved? Deres Søn er en meget duelig Læge.

Frue Warning. Læge? De tager Feil, Hr. Capitain. Han forstaaer intet af Lægekonsten.

Klinker. Saa? det gjør mig ondt.

Frue Warning. Ak! jeg troede allerede at høre et trøstende Ord. Forgjeves!

Klinker. Imidlertid, om det endog ikke var ham, saa var det dog en, der havde samme Navn som han, og alle Warninger har Ret til min Taknemmelighed.

Eduard (sagte). Er Du her endnu, Rikke?

Klinker. Følgelig, Frue, dersom De behøver en Ven, saa er jeg Captain Klinker. Erkyndige Dem om denne Personnage; De vil ikke høre nogen tale ilde om ham, og det er allerede meget, thi det Gode skjøtter Folk sjelden om at fortælle igjen.

Eduard (sagte). Er min Moder gaaet?

Trettende Scene.

Caroline. De Forrige.

Caroline (som allerede af og til lyttede ved Døren, medens hendes Forældre endnu vare der, iler nu frygtsom ud af sin Faders Cabinet, og medens hun omfavner Frederikke, trykker hun hende en lille Pung i Haanden, med disse Ord) **Dette har jeg sparet sammen til Dig.** (Derpaa vender hun sig hurtig om til Moderen, kysser hendes Haand med inderlig Varme og iler ud).

Frederikke. Hvad var det? Moder, see her! skal jeg beholde det?

Frue Warning. Hvorfor ikke? hun gav Dig det af et godt Hjerte.

Frederikke. Men jeg kan endnu arbeide. Skal jeg da dele den Glæde, at ernære min Moder, med en Fremmed?

Frue Warning. Du trænger til Hvile, mit Barn, og Caroline er ikke fremmed for os.

Frederikke. Men det er dog altid en Slags Almisse.

Frue Warning. Velgjerninger kan Kjerlighed vise, men Almisse giver den ikke.

Eduard. Ak! hvorfor skal jeg ogsaa være saa fattig!

Klinker. Det er en brav Pige, den Caroline! Tillader De? (han tager Pungen fra Frederikke, og seer paa den). Du gode Glut! jeg veed hvor lidet Din Frue Stedmoder giver Dig — og det er temmelig meget — Du maae have sanket længe derpaa. — (Medens han siger dette, lister han sig til at ombytte Carolines Pung med sin egen, og flyer derpaa denne ganske ligefrem tilbage til Frederikke med et Buk.)

Frederikke (som strax mærker det). Nei min Herre! det er jo ikke den samme Pung?

Klinker (med komisk Vrede). Hvad? tør De beskylde mig for Tyverie?

Frederikke. Denne Pung e jo tre Gange saa tung som de anden.

Klinker. Troer De kanskee, e jeg er en Taskenspiller? og at je har praktiseret Stene ind i den

Frederikke. Der er Penge den, mange Penge, Dere Penge, min Herre.

Klinker. Jeg har aldrig i mi hele Levetid givet Caroline noge og følgelig kan der heller inge af mine Penge være i den.

Frederikke. Jeg beder Dem Hr. Captain. — Moder, hjel De mig!

Frue Warning. Jeg forstaa Dem, min Herre.

Klinker. Men jeg forstaa ikke Dem.

Frue Warning. Deres Ædelmodighed —

Klinker. Det er da Fande til Ædelmodighed, at jeg giv en Pengepung tilbage, som ikk hører mig til!

Frederikke. Hr. Captain, mi Venindes Gave ydmygede mig ikke Deres kan jeg ikke tage imod.

Klinker. Men veed De ve Jomfrue, at jeg begynder at blir vreed for ramme Alvor? hvor med vil De overbevise mig o noget Skjelmstykke? Har De Vid ner? imod den blinde Herre d protesterer jeg.

Frederikke (tvivlsom, hvad hu skal gjøre). Det er i Sandhed b synderligt.

Klinker. Siig De, hvad D behager. Men jeg finder det end nu mere besynderligt, at De sa dan glatvæk beskylder en ærli Mand for at have stjaalet, og d oven i Kjøbet den allerførste Gan De seer ham.

(Frederikke seer paa sin Moder).

Frue Warning. Vær rolig mit Barn. Den som giver saa ledes, han mener med sin Gave.

Eduard. Kjære Captain Klin ker, kom hid til mig!

Klinker. Vil Du kanskee randsage mine Lommer?

Eduard. Jeg vil trykke Dem i Haanden.

Fjortende Scene.

Frue Love. De Forrige.

Frue Love. Hvad? endnu her? har Madammen endnu mere at befale?

Frue Warning. Forlad mig —

Frue Love. Min Mand er gaaet ud, og mig havde De jo dog ikke tiltænkt den Ære af Deres Besøg.

Frue Warning. Jeg forstaaer Dem. Kom min Datter.

(De neie begge to).

(Frue Love besvarer Complimenten halv skjødesløst og halv spodsk).

Frue Warning (til Klinker). Hr. Captain, der gives Mennesker, som man aldrig mere glemmer, om man endog kun har seet dem en eneste Gang.

Klinker (med en let Compliment, som om det slet ikke kom ham ved). Det kan nok være.

Frederikke (med en taknemmelig Compliment). I min Moders Navn. (Hun trykker Eduard affides i Haanden). Eduard! o, Eduard!

Eduard. Glem mig ikke! (Moder og Datter gaae). Du gaaer?

Frue Love. Hvad skal det betyde, Hr. Captain?

Eduard. Ak! giv mig min Floite!

Klinker. Betyde, siger De? med Tillabelse, min smukke Frue, hvad Damerne siger, det betyder just ikke altid noget.

Frue Love. Spottefugl!

Klinker. Men derimod siger de ogsaa tit mere med et eneste Ord, end en Stue-Philosoph i en heel Quartant.

Frue Love. De giver Samtalen en anden Vending, mærker jeg nok.

Klinker. Ah, det er vel, at De husker mig paa at vende. Baron Selheim vil i Dag kiøre en Tour, og jeg skal følge med ham. Deres ydmygste Tiener, min smukke Frue! (i Forbigaaende til Eduard) Min gode blinde Gut! det er godt, naar man sommetider ogsaa er stum. (gaaer).

Femtende Scene.

Eduard. Frue Love.

Frue Love. Hvad er her foregaaet?

Eduard. Ingenting.

Frue Love. Har Du Hemmeligheder for Din Moder?

Eduard. En Blind og Hemmeligheder!

Frue Love. Men Du kan jo dog høre.

Eduard. Ja, desværre maatte jeg høre, hvor haardt De talte til min Frederikke og hendes Moder!

Frue Love. Haardt? nei, vil man engang høre! har Du glemt Epigrammet?

Eduard. Hvad kan Søsteren gjøre for Broderens Brøde? O Moder! De kunde lindre min tunge Skjebne, dersom De lod den kiære Pige —

Frue Love. Tie stille! der forestaaer Dig en stor Lykke.

Eduard. Mig?

Frue Love. Du kommer maaskee snart til ikke at behøve nogen Veileder.

Eduard. Dør jeg da?

Frue Love. Endnu i Dag kommer her en berømt Mienlæge.

Eduard. Kan han hjelpe mig?

Frue Love. Det haaber vi.

Eduard. O! saa faaer jeg Lykke at see!

Frue Love. Saa fik Du ganske andre Ting at see. Ved vor Indflydelse, med vor Formue —

o, min Søn! hvad kunde Du ikke blive til!

Eduard. Til Rikkes Mand!

Frue Love. Snikſnak! Kom nu ind i Dit Kammer. Jeg vil meddele Dig Planer — Planer, ved hvis Storhed Du ſkal blive ør i Hovedet.

Eduard. Gud give mig mit Syn igjen for at ſee Rikke! ak og maa jeg ikke ſee hende — ſaa giv mig min Fløite, og lad mig blive ved at være blind. (de gaae.)

Anden Akt.

(En landlig Egn. I Baggrunden et Haugegjærde med en Laage. Ved Siden en Brønd; Træer og en Græsbænk.)

Første Scene.

Capitain Klinker (kommer ind).

Besynderligt! at der er Mennesker til, som man kommer hurtig til at holde af, og ligeledes fremmede Tanker, der lettelig blive eens egne — og saa kan Fanden ikke igjen blive af med dem! — (han seer sig om) Her er jeg nu kommet i en temmelig eensom Egn, jeg veed selv ikke hvordan. Sæt Dem, min kjære Hr. Capitain! De har jo saa tidt og mange Gange været fornuftig, hvor det slet ikke behøvedes, nu trænger De bandsat meget til Deres Smule Fornuft. Sæt Dem ned! (han kaster sig paa Græsbænken). De vil altsaa gifte Dem? Tys! tael for Guds Skyld ikke saa høit! — ei, ei! det er et slemt Tegn! hvorfor kammer Du Dig, Klinker, som om Du vilde stjele? — Frisk! ud med Sproget! De vil altsaa (han seer sig allevegne om, og siger derpaa høit) gifte Dem?! — Ja, ja, raab kun ikke saa høit! — Men er De dog ikke ret en Nar in Folio? Den Tid da De endnu ansaae Pigerne for lutter Engle, den Tid retirerede De tre Skridt tilbage, hver Gang De hørte Navnet Ægtestand nævne, og nu, da De veed, hvad en Pige er for et skrøbeligt Væsen — Klinker! Klinker! har Du derfor reist saa vidt omkring? — Ja, var Du forelsket som en 17 Aars Knøs — men der svæver to Piger omkring for Dine Øine, og Du har ikke engang valgt endnu. Meget fornuftigt — meget viselig handlet — det maa man tilstaae. (Han stamper pludselig med Stokken i Jorden). Men for Fanden! jeg har jo længe nok været en fornuftig Ungersvend, nu vil jeg min Sjel være en Abekat! — (han springer op). Gifte mig vil jeg! og den strænge Madam Fornuft skal ikke engang faae Lov at give sin Skilling i Lauget med ved mit Valg. Tilfældet skal afgjøre Tingen: Lodkastning! — Lodkastning? ha! ha! ha! (pludselig alvorlig) Men hvad er vel der at lee ad? — Er Giftermaal ikke tusinde Gange før blevet sammenlignet med et Lotterie? og Held den, der sætter saaledes ind, som jeg: der er rigtig nok kun to Nummer i mit Lotterie, men intet Nit. — Vel an, min gode Klinker! vi vil trække Straa. (han plukker to Blomster). To Gaaseurter. Den ene er Caroline og den anden Frederikke. — Men, fy, for Fanden! hvem vil vel sammenligne sin Glut med en Gaaseurt? (han kaster dem bort) Nei, nei, her staaer blaa Violer, de ere mere passende. (han plukker dem og tager en i hver Haand). Alt

saar her Line og her Nikke! — men hvodan ska jeg nu bære mig ad med den Ting, uden at narre mig selv. — Saaledes gaaer det an: Stilken paa den ene Blomst er kort, og paa den anden lang; jeg lægger min Hat over dem begge to (han gjør det) — og tager saa, hvad Skjebnen vil unde mig. (han putter Haanden ind under Hatten, og trækker en af Blomsterne ud). Caroline! jeg er vel fornøiet med min Gevinst. — Altsaa har jeg da valgt. See, nu kommer det kun an paa den lille bitte Vagatel: — om Pigen vil have mig?

Anden Scene.

Hippeldanz og Klinker.

Hippeldanz. Ydmygste Tjener, Hr. Captain. Hvor kommer De i denne Udorken? En lille Amourette? hvad?

Klinker. Det smukke Veir.

Hippeldanz. Veiret? ei, det maa De bilde en Dosmer ind.

Klinker (sagte). Hm! det gjør jeg jo ogsaa.

Hippeldanz. Jeg har ogsaa været med, forstaaer De mig? været tit med! (Han tørrer Sveden af sin Pande).

Klinker. Er det altid faldet Dem saa suurt som i Dag?

Hippeldanz. I Dag? ja, i Dag er det en heed Dag! Jeg skal ud til min Farbroder.

Klinker. Har han faaet friske Østers?

Hippeldanz. Nei, ikke Østers! Tjenesten — (med en vigtig Mine). Unter uns: har De ingenting hørt?

Klinker. O jo; Nattergalen sagde.

Hippeldanz. Hvad Snak! Nattergalen! Her tales vi om ganske andre Tremulanter. Hæ! hæ! hæ! De kommer nu baade hist og her, men de politiske Hemmeligheder — det er dog en lukt Bog for Dem!

Klinker. Ja, hvad skal man gjøre. Os to vil man jo ingenting sige.

Hippeldanz. Jo, mig nok! Hans Durchlauchtighed agter at gjøre adskillige Forbedringer.

Klinker. De saaer dog vel ikke Deres Afskeed?

Hippeldanz. Spottefugl! Fyrsten har befalet de samtlige Herrer Kammerraader skriftlig at tilkjendegive deres Tanker — forstaaer De? deres Tanker —

Klinker. Stakkels Kammerraad Hippeldanz! — ja, ja, jeg forstaaer Dem nok.

Hippeldanz. — Om Commercial-Væsenet, om udenlandske Handelsforbindelser og saadant noget; og saa har jeg nu her — (han tager en Pakke Papirer ud af Barmen).

Klinker. Skrevet en Kogebog.

Hippeldanz. Railleria àpart! Det har De dog ikke ventet Dem af mig?

Klinker. Jeg har paa min Ære slet ingenting ventet mig af Dem.

Hippeldanz. De troede nok ikke, at den tykke Hippeldanz var istand til at skrive saa mange Ark.

Klinker. Afskrive; jo, hvorfor ikke det?

Hippeldanz. Eget Arbeid, søde Ven! det er noget, som jeg kalder: „mine Tanker;" eget Arbeid hver en Tøddel! Og jeg har drukket, medens jeg skrev dem! o, ganske desparat! disse faae Ark! har koster mig en heel Pibe Madera-Viin.

Klinker. Saa maae det ret være nogle meget fyrige Tanker.

Hippeldanz. Fyrige, ja lutter Fyr og Flamme! Fyrsten vil tabe Næse og Mund! I Eftermiddag skal de overleveres ham. Nu vil

jeg gaae ud til min Farbroder; det er en gammel Practicus, han skal dog engang see mine Tanker. Fire Øine seer jo altid mere end to, ikke sandt?

Klinker. Ikke altid. Der gives Tilfælde, hvori 1000 Øine neppe seer saameget som to.

Hippeldanz. Meget forbunden! De er en lille Smigrer.

Klinker. Nei, saa min Sjel er jeg ikke, nei!

Hippeldanz. Der, see der — læs kun! — De maa nok. Vi ere jo gode Venner. (Han stopper Papirerne i Haanden paa ham).

Klinker. I Dag gider jeg ingenting læse, min kjære Kammerraad. Det er for heedt, jeg falder strax i Søvn.

Hippeldanz. Deri har De Ret, saadan gaaer det ogsaa mig, naar jeg læser. Men bare de to, tre første Sider: Hovedideerne.

Klinker. Er der ogsaa Ideer i Deres Tanker?

Hippeldanz. Javist er der! store herlige Ideer! For Exempel der, Paragraphus 5, hvor jeg tager Bryggernes Ligning i Forsvar.

Klinker (læser et Par Sider; imidlertid staaer Hippeldanz ved Siden af ham, seer meget venlig paa ham, og siger af og til) Naa? naa?

Klinker. Ha! ha! ha! ha! ha!

Hippeldanz. Ikke sandt? De leer? naa, hvad siger De nu?

Klinker. At Deres Madera maa være forbandet slet.

Hippeldanz. Min Madera slet? den er god, extra god!

Klinker. Veed De hvad jeg vil raade Dem, min kjære Ven: — gjør De Fidibusser af dette Krimskrams?

Hippeldanz. Fidibusser? — Krims — Krimskrams? hvad vil De sige dermed?

Klinker. Det er jo noget forbandet kaudervelsk Tøierie!

Hippeldanz. Kaudervelsk? ha! ha! ha! er jeg da en Kaudervelsker? hvad?

Klinker. For det første kan man jo tydelig see, at De ikke forstaaer et Ord af Deres Modersmaal.

Hippeldanz. Ikke et Ord af mit Modersmaal? hvad forstaaer jeg da? jeg har jo lært at snakke af min Amme.

Klinker. For det andet er det den naragtigste Ruskumsnusk af Tankespaaner, som en tom Hjerne nogensinde har smurt sammen.

Hippeldanz. Ruskumsnusk — det veed jeg nok hvad er. Tankespaaner? det forstaaer jeg ikke.

Klinker. Følg De mit Raad og kast Madera-Piben paa Ilden.

Hippeldanz. Nei, nu er det Avind her taler! Min Kammertjener, min Ambrosius har sagt, at han havde aldrig i sine livfulde Dage læst saadant noget.

Klinker. Men, seer De, Fyrsten har læst mere end Deres Ambrosius.

Hippeldanz. Nei, søde Ven, sans Spas — det er en Sag af Alvorlighed, og mine Tanker er —

Klinker. Ingenting.

Hippeldanz. Siig mig oprigtig — vi ere jo gamle gode Venner — og fornuftige Folk holder dog altid sammen —

Klinker. Sommetider hænder det sig rigtig nok, at fornuftige Folk — sans Comparaison — skriver Fadaiser, men saa brænder de dem ogsaa bagefter.

Hippeldanz (ængstelig). De troer altsaa virkelig —

Klinker. Lad De stege Lærker i Deres Tanker —

Hippelpanz. Men Du søde Gud! jeg har dog arbeidet paa dem i samfulde fire Uger, og min Ambrosius —

Klinker. Han kan gjøre Papillotter af dem.

Hippeldanz. Hvad vil Hans Durchlauchtighed sige dertil?

Klinker. Vær De glad, dersom han leer, ligesom jeg.

Hippeldanz. Og min Brud —

Klinker. Hvad? Er De Brudgom?

Hippeldanz. Ja, det er jeg! See De, Familiens Vedligeholdelse. — Man er riig, man maa dog ogsaa engang gifte sig.

Klinker. Hvem er da den lykkelige Dulcinea af Toboso?

Hippeldanz. Frøken Caroline Løve.

Klinker. Rider Fanden Dem, Herre?

Hippeldanz. Ikke sandt, godt balgt? en Lækkerbidsken! er det ikke? hvad?

Klinker. Jeg knækker Halsen paa Dem!

Hippeldanz. Hvorfor det, søde Ven? hvorfor det?

Klinker. Fordi jeg vil selv have den Pige til Kone.

Hippeldanz. Saa? De kommer for silde, meget for silde! Ja-ordet er i Aften.

Klinker. I Aften?

Hippeldanz. Caviaren har jeg faaet.

Klinker. Nu i Aften?

Hippeldanz. Posteien kom i Gaar.

Klinker. Der bliver intet af Herre! Saadan en Pige —

Hippeldanz. Men ogsaa saadan en Kammeraad! hvad? riig! meget riig! — Aha! søde Ven! — nu lugter jeg Lunten! De synes ikke om mine Tanker. Jeg forstaaer Dem, forstaaer Dem! De er min Medbeiler. Jeg kan ikke fortænke Dem i det. Ja, det gjør mig ondt, søde Ven, men man er sig selv nærmere end sin Næste.

Klinker (vranten). De har heller ingen anden Næste end Dem selv.

Hippeldanz (spodsk). Altsaa skal jeg gjøre Fidibusser af mine Tanker?

Klinker (som før). Ja, ja, Fidibusser.

Hippeldanz. Eller stege Lærker i dem?

Klinker. Dem selv med, hvis De vil!

Hippeldanz. Give min Ambrosius dem til Papillotter?

Klinker (sagte). Utaalelige Dosmer!

Hippeldanz. Jeg siger Dem, søde Ven! Tankerne ere gode, det er extra gode Tanker! Men en Medbeiler, Du gode Gud! man veed jo nok, han roser ingen Verdens Ting! Naa, naa, det bliver for Resten ved det Gamle. Jeg inviterer Dem til mit Bryllup.

Klinker. I hede Helvede!

Hippeldanz. Hæ! hæ! hæ! moersomt, meget moersomt, tragikomisk! Men nu maae jeg ud til gamle Farbroder Hippeldanz ja, han vil glæde sig over sin Neveus Arbeide! — Ja, man tænker — man sætter sine Tanker paa Papiir! Lev vel saalænge, Hr. Captain! (han ryster Klinkers Haand, som denne rækker ham imod sin Villie). Sans rancune! De skal faae Lov at føre op med min unge Kone, (i det han gaaer). Hæ! hæ! hæ! tragikomisk! tragikomisk!

(gaaer ud).

Tredie Scene.

Klinker (allene; seer efter ham med Armene overkors).

Der gaaer en Dosmerpande, ret som om det var en fornuftig Karl, — og jeg, den fornuftige Karl, jeg bliver staaende her, som en Dosmerpande! (han tager den ene Viol ud af Barmen.) Hænger Du med Hovedet, stakkels lille Blomst? Det troer jeg nok. Du kan umulig sympathisere med den Skræppe! Skulde det være sandt? —

eller holder man ham blot for Nar? — Nei, nei, det er vist nok et af Stedmoderens Spilleværker. (Han bliver staaende i dybe Tanker).

Fjerde Scene.

Doctor Busk. Klinker.

Busk. O, der er jo min Lind! min gode gamle Veninde! — Her hvilede jeg ved min Moders Barm — her har jeg saa tit siddet som Dreng! — O, denne Lind har forkielet mig, thi den gav ogsaa Ynglingen Skygge, da han skrev Epigrammer.

Klinker (betragter Busk). Jeg har seet den Mand et Sted —

Busk. Hver en Plet er mig saa bekjendt — og saa kier! hvert et Træ, hver en Busk husker mig paa en fordums Glæde — o, hvor gjerne dvæler man dog ikke ved sin Barndoms Minder! ja! ja! Digteren har Ret! det var Hjertet der dicterede ham, da han skrev:

Ak ingensteds er Roserne saa røde;
Ak ingensteds er Tornene saa smaa;
Og ingensteds er Dunene saa blode,
Som de, vor Fordums Uskyld hvilde paa!

Klinker (afsides). Han taler med sig selv! — han græder — det er ham, — og jeg vil tale til ham.

Busk. Var det ikke her — paa dette Sted — hvor jeg i det sidste bittre Aar plantede en Taarepiil? — den er gaaet ud! — min Moders Taarer rinde endnu!

Klinger (nærmer sig til ham). Min Herre —

Busk (bliver forskrækket og søger at fatte sig).

Klinker. Forlad mig min Nysgjerrighed? Har De længe gaaet med rundt upuddret Haar?

Busk. Jeg — o ja — fra Barndommen af.

Klinker. Hm! da vilde jeg dog sværge paa, at De har baaret Pidsk i Nakken og meget Pudder i Haaret i Venedig.

Busk. I Venedig? — jeg har aldrig været i Venedig.

Klinker. Men jeg har været der. Jeg laae dødelig syg af hidsig Feber. Et Menneske med Pidsk i Nakken blev min Frelser, min Velgjører; og om dette Menneske endogsaa klippede hvert et Haar af sit Hoved, saa kiendte jeg ham dog igien.

Busk. De tager Feil —

Klinker. Det var rigtig nok ikke med dette fremmede Aasyn, at han i hele Uger sad ved min Seng. Herre! det gior en ærlig Mand forbandet ondt, naar hans Velgiører ikke vil kiende ham.

Busk (rækker ham Haanden). Captain Klinker —

Klinker (omfavner ham med Fyrighed). For Fanden, Herre! der som De forsmaaer mit Venskab ligesom De fordum forsmaaede mine Penge, saa veed jeg min Siel ikke, hvorfor De giorde Dem den Umage at frelse mig fra Døden!

Busk. Det undrer mig meget at træffe Dem her.

Klinker. Da jeg forlod min eiegode Warning —

Busk. For Guds Skyld! ikke dette Navn!

Klinker. Ikke? hvorfor da ikke?

Busk. Her hedder jeg Busk.

Klinker. Busk? — dog ikke den Busk, som har helbredet den blinde Commercerad Bauer for Stær?

Busk. Just den Busk.

Klinker. Som har gjort Grundtegning til et nyt Huus for en af mine Venner, og istandsat en Luftpumpe for en anden?

Busk. Just ham.

Klinker. Som fører en Pro-

jeres for en, og pober Træer for
aan anden?

Busk. Ganske rigtig.

Klinker. Om hvem man for-
hat æller, at det kommer ham paa
et ud, om han gjør et bout ri-
ere né, eller om han giver Forkla-
hid ring over Kants Critik over den
e reene Fornuft?

ser Busk (smilende). Den selv samme.

Ren Klinker. Naa, for Fanden!
es jeg har været nysgjerrig nok for
dt at lære at kjende dette Mirakkel-
menneske, og jeg drømde mindst
om — Men, Herre! hvad Diev-
no en er De da egentlig? Læge eller
yn Bygmester? Jurist eller Gartner?
min Digter eller Professor?

-lig Busk. Ingen af Delene. Jeg
ans er en Ulykkelig.

Klinker. Og hvorfor dølger
ap De Deres Navn? — Jeg synes,
at Halvdelen af Deres Kundska-
ber vilde være nok til at gjøre
Fyet ærligt Navn berømt.

er- Busk. Saalænge jeg bedder
ab Busk, kan jeg gavne. Navnet
ed Varning vilde fræmme enhver
nin af mine Medborgere bort fra mig.

rde Klinker. Hvordan skal jeg for-
fra staae det?

Busk. Jeg er født i denne
ge By.

Klinker. Dertil gratulerer jeg
nin Byen.

Busk. Her har min fattige,
kke lade Moder nægtet sig enhver Ny-
da delse af Livet, for at fuldende min
Opdragelse.

Klinker. Det Maal har hun
naaet.

oe Busk. Jeg lærte meget i mine
de Drengeaar, men kun Overflade af
ver enhver Ting. Jeg kom paa Aca-
demiet, og der gik det ligesaadan.
Besat af en Dæmon, der er værre,
nd end alle Miltons Djevler, Sati-
ens Dæmon! kom jeg tilbage til
en min Fødeby —

Klinker. Hvor De fandt Narre
nok?

Busk. Ja, desværre!

Klinker. De gjorde Dem Fjen-
der?

Busk. Som Sand paa Ha-
vets Bund.

Klinker. Deres Historie er
just ikke ny. Lyst til at lee Daa-
rerne ud, har allerede bragt man-
gen fyrig Yngling ned under Daa-
rernes Fødder.

Busk. Ja! paa mig har De
traadt!

Klinker. Jeg troer jeg har
hørt tale derom.

Busk. Skienker Himlen mig
nogensinde en Søn, saa vil jeg
allerede ved Vuggen hver Dag
synge for ham: Barn! lad Nar-
rene gaae deres egen skieve Gang!

Klinker. Det er rigtig nok en
Vuggevise, hvorved ogsaa gamle
Folk kan slumre sødelig.

Busk. Ved Vittighed har jeg
forspildt mit Livs Lykke! min
Sindsro!

Klinker. Vidste De da ikke,
at Straffen er uundgaaelig, naar
man vil være vittig paa andres
Bekostning?

Busk. Jeg gjorde mig forgie-
ves Haab om at faae et Embede.
Jeg forlod mit Fædreland med
den martrende Bevidsthed, at jeg
lod en grædende Moder, Søster
og Kiereste blive tilbage!

Klinker. Ogsaa en Kiereste?

Busk. Jeg var Skyld i enhver
af deres Taarer!

Klinker. Nu kan jeg begribe
den Sørgmodighed, der svævede
over Dem, endogsaa i Italiens
smilende Egne.

Busk. En Tiblang vandrede
jeg brødløs fra Sted til Sted.
Et Øieblik smilede Lykken ad mig.
Jeg blev Hovmester hos en ung
Greve, og kom til at reise uden-
lands med ham; jeg havde Lei-
lighed til at erhverve mig mange
Kundskaber og jeg nyttede Lei-
ligheden.

Klinker. At jeg lever endnu,
det er et Bevis derpaa.

Busk. Det var min Plan: ved med Flid at sanke praktisk Lærdom, at nøde mit Fødeland til at glemme min Ungdoms Vildfarelser.

Klinker. Mangel paa Menneskekundskab, Udsvævelser, dumme Streger, o! de Ting glemmes; men et Epigram — Ven, det glemmes aldrig.

Busk. Jeg har desværre havt denne Erfaring! jeg kommer hertil under et fremmed Navn — forandret Udseende og Kopperne, som jeg har havt, siden jeg var her, gjøre mig aldeles ukiendelig. Jeg søger at gavne hvor jeg kan; jeg lytter efter ethvert Ord, som man taler om den stakkels landflygtige Warning. Ak! dette Navn er endnu stedse forhadt! „Det var et slet Menneske," siger man allevegne, „en Spottefugl! han havde et ondt Hjerte —"

Klinker. Naturligviis siger man det! Det er jo den eneste Hævn Dosmeren kan tage.

Busk. Her staaer jeg nu blandt mine Medborgere, og ingen byder mig velkommen! Moder, Søster og Pige ere mig laa nær; og jeg maae dølge mit Navn, for at undgaae deres Kiertegn!

Klinker. Men hvorfor det?

Busk. Skal jeg vise mig for min Moder, uden at kunne giengielde hende, hvad hun leed for min Skyld? — skal jeg skuffe en elsket Pige ved fjerne, maaskee tomme Forhaabninger? — Nei, det er fast besluttet: Busk bliver ikke Warning igien, førend han ved Fortjenester har forsonet sig med sine Medborgere.

Klinker. Men er det ikke allerede skedt? Hele Byen taler jo om deres Talenter.

Busk. Men paa hvad Maade blev jeg bekjendt? — Jeg skaffede tre blinde Tiggere deres Syn igjen, og ingen talde om mig; jeg har helbredet mange fattige Patienter og ikke noget Menneske nævnede mig. Engang bragte Hændelsen mig til en Dame, hvis Papagøie havde faaet Podagra. Jeg hjalp den paa Benene igjen, og nu strømmede hele den fornemme Verden til mig.

Klinker. Ven! Ven! Satiren sidder Dem endnu i Blodet.

Busk. Men jeg slaaer min største Lid til en Afhandling, som jeg i adskillige Aar har arbeidet paa med den yderste Anstrængelse af alle mine Evner.

Klinker. En Afhandling? Den læser ingen.

Busk. Det er det samme, naar Fyrsten blot vil læse den; kun Han kan bedømme dens Værd!

Klinker. Altsaa er det en statistisk Afhandling?

Busk. Om mit Fødelands Aktiv- og Passivhandel.

Klinker. Der har De en stor Mark at tumle Dem paa.

Busk. Mine Reiser og Jagttagelser har sat mig istand til at kunne foreslaae mange soleklare Forbedringer.

Klinker. Ypperligt! det kommer just tilpas.

Femte Scene.

Hippeldanz. De Forrige.

Hippeldanz (ganske aandeløs). Uf! søde Ven — kiereste, bedste — søde Ven — det var vel, at jeg traf Dem her endnu!

Klinker. Hvad er der hændet Dem? De lader jo til at være ganske forskrækket?

Hippeldanz Ja, maae jeg ikke blive forskrækket? maae jeg ikke blive mager? maae jeg ikke miste al Appetit?

Klinker. Saa maae der jo være hændet Dem en forfærdelig Ulykke.

Hippeldanz. Min Farbroder — jeg gaaer ud til ham, kar-

og sund og veltilmode — han lader dække Frokostbordet til mig — jeg spiser —

Klinker. Begyndelsen er temmelig lystig.

Hippeldanz. Men Slutningen — Slutningen! — jeg tager mine Tanker op af Kommen, jeg beder ham at sige mig sine Tanker — akk Herre Gud! jeg haaber ellers alle Tanker, men man nødes jo til det! man er jo nu engang Kammerraad.

Klinker. Javist er man!

Hippeldanz. Han læser — imidlertid fortærer jeg endnu en Snees Mundfulde, og er uden mindste Bekymring. Men hvad gjør han — han sletter Ordet Tanker ud, og sætter Nonsens istedet!

Klinker. Det var haardt.

Hippeldanz. Javist, for Nonsens, det er det samme som Sludder-Sladder, Vaas. Man kan det franske Sprog, og har kun Ærgrelse af sine Kundskaber.

Klinker. Saa ærgrer De Dem nok kun sjelden.

Hippeldanz. Jeg troede, at jeg skulde have faaet en Rørelse paa Timen. Neveu, sagde han, den hele Ting duer ikke for en Pibe Tobak, og sagde han, Du er en Abekat. — Hvad mener De, søde Ven? at sige det til mig? — jeg er dog Kammeraad — det smerter, det creperer!

Klinker. Ja, men hvem veed om det ogsaa er sandt?

Hippeldanz. Jo, det maae dog nok være sandt. Jeg tog mig strax nogle Digestiv-Draaber.

Klinker. Skam Dem noget! En Mand, der fordøier en heel Kalkun, skulde ikke kunne fordøie en Abekat?

Hippeldanz. Meget vel. Hvad Fordøielsen angaaer, saa vil jeg see paa den, der tør maale sig med mig; o ja, det vil jeg! Men Tankerne? dersom mine Tanker nu virkelig er Nonsens; og dersom Fyrsten nu giver mig min Afskeed? hvad saa?

Klinker. Ih nu, saa har De jo det, De kan leve af.

Hippeldanz. Ja, det har jeg rigtignok, men Æren! søde Ven, jeg holder meget paa Æren, forstaaer De mig?

Klinker. Hold De paa et godt Taffel, det vil bringe Dem mere Ære, end om De var den anden Sully.

Hippeldanz. Ja, hjertens gjerne. Jeg arbeider for den Smule Mad jeg nyder i mit Ansigts Sveed, det veed De nok. Jeg skammer mig ikke ved, at binde et Forklæde for mig, og selv staae for Skorstenen og dryppe en Kalkun eller en Oxesteg; men de forbistrede Tanker —!

Klinker. Er det da Deres Skyld, at Tanker hverken lader sig dryppe eller stege?

Hippeldanz. Nei vist ikke, men Æren! den forbandede Ære! man har dog Penge, mange Penge, og see, saa vil man dog saadan soutenere en vis Rang i Verden. Man faaer sommetider Breve — og saa en lang Udskrivt — det klæder smukt!

Klinker. Det er bedre at have en lang Kiøkkenseddel!

Hippeldanz. Er ogsaa god, deri har De fuldkommen Ret. Men hør — søde Ven, jeg vil sige Dem noget. De er jo dog saadan en Tusindfoldkonstner. Den sidste Sauce, De nylig lærte mig at lave, den er god, den er probat! Kunde De ikke ogsaa gjøre mig saadan en Tingest? saadan — nogle — nogle Tanker? hvad?

Klinker (leende). Nei, det kan jeg paa min Ære ikke.

Hippeldanz. Naa, naa, naa, hør engang! Jeg har en Rhinskviin i min Kielder, en ægte Product fra Anno 1726. He? løber Tænderne i Vand?

Klinker. Videre.

Hippeldanz. Det er et Stykkad — jeg lader det tappe af, vi deler, hvad mener De om det?

Klinker. Forslaget er tillokkende.

Hippeldanz. Top! det staaer!

Klinker. Men jeg fattes de Kundskaber, som udfordres dertil.

Hippeldanz. Aa hvad, Kundskaber! en Mand, der laver saadanne Saucer —

Klinker. Sauce kan man kun sætte paa Romaner; men en Afhandling over Commercial-Væsenet maae have Saft og Kraft, ligesom et Stykke Roastbeef.

Hippeldanz. Men min Gud og Skaber! hvem vil da hielpe mig? jeg er jo dog en riig Mand og kan kiøbe alleting: Titler og Liigpræken er og Liigvers og Lovtaler — skal jeg da ikke ogsaa kunne faae saadan nogle forbandede Tanker tilkiøbs?

Klinker. Maaskee! Jeg vil give Dem Anviisning paa en lærd Mand, som forstaaer den Ting ex professo.

Hippeldanz. Hvor? hvor er han?

Klinker. Seer De den Mand, som gaaer frem og tilbage, der henne ved Haugegierdet?

Hippeldanz. Ja, ham seer jeg.

Klinker. Henvend Dem til ham.

Hippeldanz. Hvad hedder han?

Klinker. Busk.

Hippeldanz. Og han er Professor?

Klinker. Nei vist ikke! han har ingen Titel.

Hippeldanz. Ei ei! Hr. Busk slet og ret? jeg er Kammerraad, jeg burde dog forstaae saadant noget bedre, ikke?

Klinker. Ja, naar De vil støde Dem over slige Smaating, saa —

Hippeldanz. Nei, nei, jeg støder mig ikke over nogenting! Jeg vil tale med den Hr. Hr. Busk! Ak Herre Gud! i denne Dag har jeg allerede talt saa meget!

Klinker. Saa vil jeg vige Dem Pladsen.

Hippeldanz. Pladsen? Ja, var det nok, saa kunde jeg prise mig lykkelig! Du søde Gud! jeg vilde ønske, at jeg sad ved Bordet; der er min Plads.

Klinker. Hr. Busk, jeg anbefaler Dem min Ven Hr. Kammerraad Hippeldanz; han har et Ærinde til Dem.

Busk. Dersom jeg kan tjene ham —

Klinker. Han trænger til nogle Tanker, og har forgieves giennemleedet sin Hiernes Leddiker! hans hele Hoved overtyder ham om, at der gives megen Tomhed i Naturen. (til Kammerraaden) Kan De høre, at jeg tager mig af Deres Sag? (sagte til Busk) I Aften tømmer vi en Flaske Viin under fire Øine. (høit til Hippeldanz) Adieu, min tykke Ven!

Sjette Scene.

Hippeldanz og Busk.

Hippeldanz. Ja, ja, Hr. Busk, det er mig kiert, at jeg lærer at kiende Dem. De skal spise hos mig, og hvordan mener De vel? ah, delicat!

Busk. Dersom jeg ikke kan tiene Dem i andet, saa giør det mig ondt, thi jeg spiser meget lidet.

Hippeldanz. Derfor er De ogsaa saa mager. Naa, naa, slaae Dem kun til Taals! vi skal nok skaffe Dem en Mave. I mit Huus finder De ikke nogen Moers Siel, der har mindre end to Alen i Omfang.

Busk. Omfanget er ikke altid en Anbefaling for Indholdet.

Hippeldanz. Det er ret vel, at De der taler om Indholdet.

Jeg skulde just bruge saadan en Ting — med Indhold i — og min Ven, Captain Klinker forsikkrede mig, at De var netop den Mand, der kunde hielpe mig.

Busk. Tør jeg bede, at De vil forklare Dem tydeligere?

Hippeldanz. Javist tør De bede om det! Serenissimus vil have — (han flyer ham sine Papirer). Der — læs De selv, søde Mand, saa kan jeg dog spare en heel Mængde Ord.

Busk (gjennemblader Papirerne, hans Ansigt opklares, og han siger ved sig selv). Du havde Ret, Klinker, min Afhandling kommer tilpas.

Hippeldanz. Her skal herske adskillige Misbrug; det har onde Mennesker sat hans Durchlauchtighed i Hovedet. Jeg er dog ogsaa Kammerraad, jeg gaaer hver evige Dag op i Collegiet og sidder der ganske ærbar og stille og stanger mine Tænder, men jeg veed af ingen Misbrug at sige.

Busk. Fyrstens Ønske er en brav Regent værdigt.

Hippeldanz. Det er godt og vel, men jeg — hvad skal jeg gjøre.

Busk. De har jo allerede skrevet en Afhandling.

Hippeldanz. Som jeg har kaldet: mine Tanker.

Busk. Og hvori der vel ogsaa er Tanker?

Hippeldanz. Jovist — mange Tanker, sublime Tanker, men de skal ikke due, hvad mener De?

Busk. Nu, saa skriv nogle andre.

Hippeldanz. Troer De, at man kan ryste Tanker ud af Ærmet? — og desuden, mit corpulente Legeme, min Fedme — det er mig et suurt Arbeide at tænke og skrive. De derimod er mager. Deres Mave kan ingen Uleilighed have af den megen Sidden. Hvad mener De, søde Mand, om De saadan i Galop lod mig faae en to, tre Ark Tanker? Jeg betaler godt, det forstaaer sig.

Busk. Jeg, Hr. Kammerraad?

Hippeldanz. Ja, ja, De! Men det maae blive imellem os. For Ærens Skyld, De forstaaer mig nok?

Busk. Den Tillid, De har til en Ubekjendt, er rigtig nok meget smigrende —

Hippeldanz. O, jeg kjender Dem! De er Hr. Busk, en lærd Mand. Jeg veed nok, hvad det betyder: meget i Panden og lidt i Maven. Naa, naa, det er der gode Raad for!

Busk. Jeg har aldrig arbeidet i noget Departement.

Hippeldanz. Jeg veed jo nok, at De er Hr. Busk og intet videre. Men dermed kan De ogsaa blive hjulpen. Jeg veed et Land, hvor man kan faae en Titel for Røverkjøb.

Busk. Det har ventelig blot været Capitainens Spøg.

Hippeldanz. Nei, Fanden heller! Nu er det ikke Tid at spøge. Jeg har Kniben paa Struben. Bestem selv Prisen, søde Mand; forlang! forlang!

Busk. For ingen Priis.

Hippeldanz. Men — hvad skal der da blive af mig? hvad?

Busk. (trækker paa Skuldrene). Ja, det veed jeg ikke.

Hippeldanz. Bare jeg endda havde Tid — men det er strax Middag — man skal spise, love, fordøie. Desuden er jeg oven i Kjøbet Brudgom, saa jeg har meget at overkomme. I Aften skal Jaordet være: og endnu har jeg ikke faaet Taffelet ordentlig arrangeret.

Busk. Arme, plagede Mand!

Hippeldanz. Ikke arm, men plaget! plaget! Skulde Fyrsten nu ogsaa lade sin Unaade falde paa mig — min tilkommende Svigermama er en stolt Kone, De kjender hende vist?

Buff. Neppe.

Hippeldanz. Et fornemt Huus, Cancellie-Præsidentinde Løve.

Buff (bliver meget forskrækket). Hvad! hvad siger De? —

Hippeldanz. Ja, hun hedder med Rette Løve: for det er en Kone, der har Mod i Brystet!

Buff. De er forlovet med Frøken Løve?

Hippeldanz. Det er jeg.

Buff. Med Caroline Løve?

Hippeldanz (stødt). Med Frøken Caroline Løve.

Buff. Og hun elsker Dem?

Hippeldanz. Hm! det synder sig nok.

Buff. Og Jagtet skal være i Aften?

Hippeldanz. I Aften.

Buff (sagte). O Gud!

Hippeldanz. Det er mig rigtig nok meget ubeleiligt — Almin Glæde er forspildt. De forbandede Tanker!

Buff (hastig bestemt). Det lader til at være Dem meget magtpaaliggende?

Hippeldanz. Ei, det forstaaer sig! Min Ære! De kan ikke saa ret bedømme den Ting, De er kun Hr. Buff slet og ret, men jeg —!

Buff. Hvad siger De, hvis jeg leverer Dem en Afhandling om to Timer?

Hippeldanz. O søde Mand! søde Mand! De gjør mig ganske henrykt af Glæde!

Buff. Jeg vilde forlange meget, overmaade meget for den.

Hippeldanz. Forlang, forlang! man er riig, man betaler!

Buff. Her tales ikke om Penge.

Hippeldanz. Hvorom da? Den bedste Vin i min Kjelder —

Buff. Heller ikke. Jeg forlanger et Offer af Deres Hjerte.

Hippeldanz. Mit Hjerte? det er noget jeg ikke kan tjene Dem med.

Buff. De maae lade Deres Giftermaal med Frøken Løve fare.

Hippeldanz. Hvad for noget?!

Buff. Kun paa dette Vilkaar vil jeg arbeide for Dem.

Hippeldanz. Men — hvad — hvad er dette for Hokuspokus? — jeg bliver ganske confus og perplex i alle mine Concepter. Hvad har mit Giftermaal med Commercial-Væsenet at bestille?

Buff. Det er ligemeget. Vil De det ikke, saa oppebie rolig Deres Skjebne.

Hippeldanz. Hvad siger De? faaer jeg en Skjebne? hvad?

Buff. Fyrsten er streng, man taler om Reformer —

Hippeldanz. Reformer? nei, alvorlig? taler man om Reformer? Herre Gud i Himlen! vilde man dog bare følge mit Exempel: spise mere og tale mindre —

Buff. Man mumler om, at nogle uvidende Cancellie-Raader og Kammerraader skal afskediges.

Hippeldanz. Mumler man om det? o Gud naade vort gode Land,

Buff. Paa den anden Side! hvad mister De vel?

Hippeldanz. En Kone!

Buff. Som vel forstaaer sig meget slet paa den ædle Kogekunst.

Hippeldanz. Hun forstaaer ikke en Smule af den; hun kan ikke lave en ærlig Ragout.

Buff. En Mand, som De, finder altid et godt Partie.

Hippeldanz. Ja! det forstaaer sig!

Buff. Kort sagt, Hr. Kammerraad, jeg leverer Afhandlingen, og De frasiger Dem Pigen.

Hippeldanz. Men, søde Mand, dersom Deres Tanker nu heller ikke duer, hvad saa?

Buff. Saa er De ikke forpligtet til noget.

Hippeldanz. Hm! Ja, paa det Vilkaar —

Busk. Giv mig deres Haand derpaa —

Hippeldanz. Top! (De give hinanden Hænderne) Men sig mig nu, hvorfor vil De ikke have, at Caroline maae blive min Frue? for, seer De, jeg er Kammerraad, og ieg maae dog vide, hvorfor jeg gjør en Ting?

Busk. Ah! nu har jeg mit Hoved saa fuldt af Afhandlingen, at jeg kan umuelig svare Dem derpaa.

Hippeldanz. Gior Deres Bedste, allerkjereste Ven! Tanker! gode Tanker! det er Tingen. Jeg vil gjerne oven i Kjøbet give 6 Flasker Viin for hver Tanke. Herre Gud! hvad gjør man ikke for Æren — og for Kammerraaden? Men Kl. 3 maae Tankerne være færdige, hører De søde Mand? Klokken 3; ellers celebrerer jeg Jaordet, præcis Klokken 4!

(gaaer.)

Syvende Scene.

Busk (allene). Hvad har jeg hørt! — Et heelt Aars Arbeide, begyndt, saasnart det gryede ad Dag, fuldendt med den mørke Nat, det opoffrer jeg rask i et Øieblik. — Hvor er nu mit Haab om at faae et Embede? — og min Moders Underholdning, som ogsaa beroede derpaa? — Ak! jeg gav alt, hvad jeg eiede! og hvorfor? har jeg dermed tilkjøbt mig Caroline? — har hun maaskee ikke selv ladet sig blænde af Glands og Riigdom? — nei, nei! det har hun ikke! — jeg har befriet hende for forhadte Baand, og hun veed det ikke! jeg var hendes Skytsengel, hendes Frelser, uden Haab om Gjengjeldelse, besjelet af reen Kjerlighed. — Men min Moder! min arme Moder! Kunde jeg paa d e t t e Sted glemme hendes Nød? — Ak! der er den fiere Hauge, hvor min Barndoms Glæder blomstrede ved Siden af Rosenbuskene. — Ak! nu bruges den til Livets Fornødenheder, ikke til dets Glæder! (Han har imidlertid nærmet sig til Haugegierdet.) Hvad seer jeg?! — Er det ikke min Søster? — Stikkelsbærbuskene hindre mig i at see. — Jo! det er hende! Gode Frederikke! med hvem taler Du? — ad hvem smiler Du saa venlig? (han raaber pludselig) Gud! der er min Moder! — (Han synker paa Knæe. Pause. Han seer skielvende gienneim Gierdet, og Taarerne trille ned ad hans Kinder.) Min arme Moder! — hun er blevet gammel! — Sorg over mig har giort hendes Haar graae før Tiden! — Ak! hun vander selv Planter! — hvorfor tør jeg ikke hjelpe hende? Nu tørrer hun Sveden af sin Pande — i sit Ansigts Sveed maae hun aftrygle Jorden dens Frugter! — ulykkelige! det er Dit Værk! — O! jeg er meget ulykkelig! — (han græder) Tys! min Søster nærmer sig — hun bærer vor Moders Vandkande — maaskee hun vil hente Vand her fra Brønden — Hvilken salig Hjerteangest jeg føler! — at være hende saa nær! — skal jeg tale til hende? — dersom hun kjendte mig igjen? — nei, det gjør hun ikke; dette er ikke det Ansigt jeg havde, da jeg var her sidste Gang.

Ottende Scene.

Busk. Frederikke (gaaer hen til Brønden med Vandkanden, uden at see Busk. Hun hidser en Spand ned).

Busk (iler til og siger med bævende Røst). Maae jeg hielpe Dem, Jomfrue?

Frederikke. Mange Tak skal De have, min Herre, men jeg tænker nok det gaaer an. Taalmod

og Standhaftighed udretter oftere mere end Styrke.

Busk. Tillad mig, at hjelpe Dem —

Frederikke. Dersom De gjør det gjerne, saa —

Busk (med Følelse). O ja! jeg gjør det meget gjerne! (Han trækker Spanden op.)

Frederikke (rækker ham Vandkanden; han fylder den med Vand). Men De ryster paa Haanden, min Herre; De er nok ikke vant til det Arbeide; see engang, De har stænket mig.

Busk. Om Forladelse.

Frederikke. O, det kan være det samme! det er ikke andet, end reent Vand. De skal have mange Tak for Deres Umage. (Vil gaae)

Busk. Tør jeg spørge Dem, Jomfrue, — om her ikke boer en vis — Frue Warning her i Naboslauget?

Frederikke. Jo, hun boer her, jeg er hendes Datter.

Busk. Virkelig? Saa glæder det mig, at lære at kjende min Vens Søster.

Frederikke. Hvordan, min Herre? De er en Ven af min Broder? —

Busk. Vi har giennemreist Italien med hinanden.

Frederikke (henrykt af Glæde). De har seet min Broder! De er hans Ven! o, Gud velsigne Dem! — Min Broders Ven! Moder! Moder! — O, skynd Dem, og kom nærmere, min Herre! De er et Budskab fra Himmelen for os! føl hvor mit Hjerte banker af Glæde! Moder! Moder! Her er en fremmed Mand, en god Mand, en Ven af vor August! O, Glæde! Glæde! (Hun lader Vandkanden staae, og løber ind i Haugen.)

Busk. O Gud! det havde jeg ikke forudseet. — Min Moder kommer — kan jeg ogsaa udholde hendes Aasyn? — skal jeg tage Flugten? — (med Smerte) Tage Flugten for min Moder?! — nei, jeg vil see hende — jeg vil stjele hendes Velsignelse! — Rød Rød Dig ikke, August! —

Niende Scene.

Frue Warning. Frederikke. Busk.

Frue Warning (ude af sig selv). Hvor? hvor?

Frederikke. Der.

Frue Warning. Er det sandt, min Herre? — min Datter har sagt mig — ak! jeg kan ikke tale —

Busk (sagte, med den inderligste Veemod). Hun elsker mig endnu!

Frue Warning. De har seet ham? han lever? hvor? hvordan?

Busk. Jeg forlod ham i Venedig.

Frue Warning. Husker han paa mig?

Frederikke. Og paa mig?

Busk. Med den ommeste Længsel!

Frue Warning. Gaaer det ham vel?

Busk. Ak nei!

Frue Warning. Ikke? Gode Gud! Du har ikke hørt mine Bønner! det gaaer ham ikke vel!

Frederikke. Hvorfor skriver han os ikke til?

Busk. For ikke at bedrøve Dem.

Frue Warning. Hans Tavshed bedrøver mig.

Busk. Han frygter ogsaa, dersom De vidste hans Opholdsted, og maaskee hans Trang —

Frue Warning. Nu?

Busk. At De da vilde dele Deres egen Fattigdom med ham.

Frue Warning. Det frygter han! Han under ikke engang sin Moder den Glæde, at hun maa dele sin sidste Bid Brød med ham

Busk. Han grunder Nat og Dag paa, at erhverve noget selv.

Frue Warning. Dog vel paa en ærlig Maade?

Busk. Ærlig har han stedse været.

Frue Warning. Er det ogsaa sandt, min Herre? har Nøden aldrig forledet ham til nogen slet Handling.

Busk. Aldrig.

Frederikke. Seer De, Moder? det vidste jeg nok! o, det vidste jeg!

Frue Warning. O! saa Gud velsigne ham!

Busk (kommer i heftig Bevægelse ved sin Moders Velsignelse, og kan neppe vare sig for at synke for hendes Fødder. Pause.)

Frederikke. Og Satiren, min Herre? den fæle Satire! har min Broder endnu denne ulyksalige Tilbøielighed?

Busk. Nei, denne Dæmon er ganske veget fra ham.

Frue Warning. O! dersom jeg torde troe det!

Busk. Det tør De, Frue. En sørgelig Erfaring har giort ham klog. Han har lært at indsee, at man bedrer kun Menneskene ved Kierlighed ikke ved Vittighed.

Frue Warning. Ja, det er sandt.

Busk. Han lader enhver Daare gaae sin egen skiæve Gang.

Frederikke. Før pleiede han strax at pege Fingre ad ham.

Busk. Nu smiler han blot, og gaaer ham forbi.

Frue Warning. O Frederikke saa tør vi haabe, engang at see ham lykkelig, og trykke ham til vor Barm!

Frederikke. Har jeg ikke altid haabet det, kiære Moder?

Frue Warning. Hans Hierte manglede intet, for at trække gode Mennesker til sig, det var blot hans Tunge, der stødte dem tilbage.

Frederikke. Fordi man pleier at bedømme Hiertet efter Tungen.

Frue Warning. Min Herre, De har skaffet os glade Øieblikke de gladeste i de sex sidste Aar! vil De ikke komme herind i min lille Hauge?

Busk (forvirret). Frue —!

Frue Warning. Jeg vil vise Dem Deres Vens fordums Legeplads.

Busk. Tiden tillader mig ikke—

Frue Warning. Det er meget varmt i Dag? hvormed kan jeg vederqvæge Dem?

Busk (meget rørt). De? De byder mig en Vederqvægelse?

Frue Warning. Hvad jeg har. Jeg er fattig; Fattigdom giver lidet, men af et godt Hjerte.

Frederikke. En Skaal sød Melk, — ikke, kiære Moder?

Frue Warning. Ja, mit Barn løb ind og hent den. (Frederikke løber ind). Naar faaer jeg min Søn at see igjen?

Busk. Ikke førend han er Deres Kjerlighed fuldkommen værdig.

Frue Warning. Det er han jo allerede.

Busk. Saalænge De lider Nød for hans Skyld?

Frue Warning. Tørt Brød og Glæde, mere behøver jeg ikke. Brød har jeg; Glæde maae han give mig.

Busk (med Smerte). Tørt Brød!

Frederikke (kommer tilbage med Melken, som hun har i en gammeldags broget Skaal). Her, min Herre. Vi har kun een Koe, men den giver os god Melk.

Busk (kaster Øinene paa Skaalen, hans Ansigtstræk forandres, og han kommer i en voldsom Forvirring). Og denne Skaal, Jomfrue? denne Skaal — —!

Frederikke. Ja, den hører rig-

tig nok hiemme i et Antiqvitets-Cabinet!

Busk. De har eiet den længe!

Frederikke. O, saa længe jeg kan huske.

Busk. De har maaskee tit — drukket af denne Skaal med Deres Broder?

Frederikke. Mange Gange, min Herre, mange Gange.

Busk. Da De vare Børn, ikke sandt?

Frederikke. Ja, da vi vare Børn,

Busk. Og saa drak De ham til?

Frederikke. Ja.

Busk. Jeg er jo her paa Deres Broders Vegne. De maae drikke mig til. (Frederikke drikker, og rækker ham derpaa Skaalen).

Busk. Pleiede De da ikke at sige noget?

Frederikke. Der, kiere Broder! (Busk tager zittrende mod Skaalen, vil holde den for Munden, brister i Graad, slyver hende den tilbage, vender sig bort, holder Hænderne eller Tørklædet for Ansigtet og græder høit).

Frue Warning. Hvad fattes Dem, min Herre?

Busk. Forlad mig, jeg har ogsaa en elsket Søster.

Frederikke. Og et godt broderligt Hjerte.

Tiende Scene.

Jakob. De Forrige.

Jacob (i Baggrunden). Han skal jo være gaaet ud ad denne Vei; naar jeg kun vidste hvordan han seer ud.

Frue Warning. Gode gamle Jakob! hvor kommer Han her? hvem søger Han om?

Jakob. Om Doktor Busk.

Frue Warning. Ham kjender vi ikke.

Jacob. Ja, jeg saamæn ikke heller.

Busk. Hvad vil Han' ham jeg er Doktor Busk.

Jakob. Er det Dem? ei, de stobedre!

Frue Warning. Tilgiv den moderlige Glæde, som ganske lo mig glemme, at spørge om Dere Navn

Jakob. Jeg skulde inviter Hr. Doktoren til mit Herskab Cancellie-Præsident Løve.

Busk. Løve?!

Jakob. Hendes Naade ha faaet at vide, at Hr. Doktore kan skaffe blinde Folk deres Sy igien.

Frederikke. Ak! dersom D kunde det!

Jakob. Ja, deri har Jomfrue Ret! saadant et eiegodt from Menneske, som vor unge Herre —

Busk. Og hans Herskab ha saamegen Tillid til mig.

Jakob. Ja, jeg skulde bed Dem ret indstændig, at De maatt endelig komme. Jeg har lobe om Dem over i en stor Klokke time. Capitain Klinker viisd mig herhen.

Busk. Jeg skal komme.

Jakob. Snart?

Busk. Snart.

Jakob. Naa, Hr. Doctor, hjelper De vores gode unge Herre, saa bærer alle vi Tjenestefol Dem paa Hænderne. (gaaer.)

Ellevte Scene.

Frue Warning. Frederikke Busk.

Frederikke. Har De virkeli Haab om, at hjelpe ham?

Busk. Hvorfor ikke? — Maa skee? — O ja! maaskee!

Frederikke. Hvor Caroline vild glæde sig!

Frue Warning. Og Du!

Frederikke. Og jeg!

Frue Warning. Og vi alle sammen!

Frederikke. O, hjelp' ham! saa vil Gud velsigne Dem! Gaae, min Herre! jeg misunder Dem den himmelske Glæde, første Gang at vise et Menneske Solens Lys og Glædestaarer.

Frue Warning. Vi haaber, at see Dem igjen. Ikke sandt, min Herre, vi haaber ikke forgjeves?

Busk (efter et Ophold, hvori han kiemper med sig selv). Frue — jeg beder Dem om Deres Velsignelse til denne Operation.

Frue Warning. Om min Velsignelse? hvad kan den nytte Dem til?

Busk. Husker jeg ret — saa har Deres Søn fortalt mig, at hans Ubesindighed skilte Dem ved dette fornemme Huses Venskab.

Frue Warning. Han har sagt Dem Sandhed.

Busk. Maaskee blev det mig forbeholdt — maaskee var det Lønnen for min Duelighed — at gjøre det godt igjen — at forsone Dem med Løves Familie —

Frue Warning. Brave Mand!

Busk. Seer De nu, at min Bøn var ikke ugrundet? (han trykker hendes Haand bævende til sine Læber). Deres Velsignelse.

Frue Warning (lægger sin anden Haand paa hans Hoved, og siger). Af mit ganske Hjerte!

Busk (vender sig bort, siger affides med den inderligste Følelse). Min Moder har velsignet mig!

(og styrter ud).

Frue Warning (seer forundret efter ham). Uforklarlige Mennesker!

(Døren falder.)

Tredie Akt.

(Samme Decoration som i første Akt.)

Første Scene.

Caroline (staaer og seer paa en Ring med et Portrait i. I Baggrunden staaer en Tiener. Paa Bordet staaer en Sykurv med et Strikketøi i).

Caroline. Nei, Hr. Kammerraad, Diamanter hielper Dem slet ikke! Deres Portrait er stedse Billedet af Kammerraad Hippeldanz. Hos den, der saaledes laaner sin Glands udvendig fra, pleier det gierne at være mørkt indvendig. (Hun tager en Brevtaske op af Lommen, og tager en lille Silhouette ud af den). Du er mig dog kiærere! — Dog hvorfor tog jeg Dig nu frem? vel ikke, for at gjøre Sammenligninger? — Der, min Ven, tag sin Ring med sig igien.

Tieneren. Med mig igjen?

Caroline. Jeg gaaer sjelden med Ringe.

Tieneren. Men min Herres Portrait —

Caroline. Er meget smukt malet.

Tieneren. Han ønsker at see det paa Deres Haand.

Caroline. Hverken Portraitet paa min Haand eller ham selv ved den. Gaae kun med det. (Tieneren gaaer). Sandhed, Dyd og Kjerlighed finder ikke deres Værd i Golcondas Diamantgruber. Erhverve dem kan man, men ikke kiøbe dem — (Hun trykker Silhouetten op til sit Hierte). Du trænger ingen Diamanter til! (hun hører nogen komme, og skiuler Silhouetten og Brevtasken).

Anden Scene.

Caroline. Jacob. Louise.

Jacob. Frue Warning vil giøre sin Opvartning.

Caroline. Hun er mig hjertelig velkommen — (Jacob gaaer). Hans Moder! o! naar tør jeg sige: min Moder! (hun gaaer nogle Skridt hen mod Døren. Louise træder ind; Caroline [illegible]dser).

Hvem er De, Madame?

Louise. En Ulykkelig — en bedraget Kone!

Caroline. De vil maaskee tale med min Fader?

Louise. Hos Dem haaber jeg at finde Medynk.

Caroline. Dersom De blot søger om Medynk.

Louise. Jeg er fremmed — jeg er hielpeløs, og forladt af min Mand, som baade De og jeg engang holdt for at være et godt Menneske.

Caroline. Jeg?

Louise. Ved at tilsværge mig evig Kierlighed lokkede han mig bort fra min Fødeegn — ud af mine Forældres Arme! —

Caroline. Hvem?

Louise. Min utaknemmelige Mand! — Vi bosatte os i Sachsen. Han skrev, jeg syede og vi havde vort Udkomme. Men ved sin ulykkalige Lyst til Satire giorde han sig mange Uvenner —

Caroline. Gud! hvad hed Deres Mand?

Louise. August Warning — —

Caroline (staaer som forstenet.)

Louise. Han blev forfulgt, og da hans Hierte var kiolnet for mig, saa tog han dette til Paaskud til at rømme hemmelig bort fra mig.

Caroline. August Warning!

Louise. Mig, sin Kone, lod han blive tilbage, som et Rov for den bittreste Elendighed!

Caroline. August!

Louise. Han har tit fortalt mig om Dem, om Deres Godhiertighed.

Caroline. Og min Lettroenhed!

Louise. Det bragte mig paa den Tanke, at søge Hielp hos Dem.

Caroline. Warnings Kone søge Hielp hos mig!

Louise. Vi ere begge blevet bedragne.

Caroline. Begge?

Louise. Hun, tænkte jeg, veed bedst, hvor let det maatte falde denne Mand, at bedrage mig.

Caroline. Ja, Madame, ja!

Louise. Hans Udvortes, hans Forstand —

Caroline. Og fordum hans Hierte!

Louise. Hvem kunde lade være at elske ham, som nu fortiener alt vort Had?

Caroline. Madame, De er lykkeligere, end jeg. De kan allerede hade ham, jeg maae først lære det; lære at hade August! — o kan jeg nogensinde det? — Ja, det er en bitter Følelse, naar Fornuften overtyder Hiertet om, at det maae holde op at elske!

Louise. Nøden bringer mig til Dem.

Caroline. Jeg vilde gierne hielpe — men jeg har intet — just i Dag gav jeg alt, hvad jeg eiede, til gode Mennesker — som ogsaa elskede ham!

Louise. Hvad skal der blive af mig og af mit faderløse Barn!

Caroline. Et Barn? — Warnings Barn? — O, bring det til mig, jeg vil være dets Moder! — hvor boer De, Madame? jeg vil selv komme og hente det.

Louise (forlegen). Hvor jeg boer? — jeg er endnu ikke flyttet her til Byen, for at blive her.

Caroline. Hvor er Deres Barn?

Louise (stammende). I — i nærmeste Bondeby.

Caroline. Skynd Dem og bring det til mig! (hun tager en Ring af sin Finger). Penge kan jeg ikke give Dem, men her har De en Ring af nogen Værd: sælg den eller sæt den ud, at Warnings Barn ikke skal lide Nød.

Louise (med en Blanding af Følelse og Forundring). Frøken — Deres Ædelmodighed —

Caroline. Ak! jeg gior det ikke af Ædelmodighed.

Louise. De lader til at være meget rørt.

Caroline. Og De til at være meget rolig.

Louise (godmodig). Skulde min Opdagelse giøre Dem ulykkelig?

Caroline. Gaae Madame, førend man overrasker os. Navnet Warning, som De bærer, er ingen Anbefaling i dette Huus.

Louise. Jeg føler, at jeg har været grusom imod Dem. Jeg berøvede Dem en sød Forblindelse — men De vil engang komme til at takke mig derfor. (gaaer.)

Tredie Scene.

Caroline (allene). Takke Dig? — nei, gode Kone! Du har berøvet mig alt! — Var det blot min Kierlighed — Hiertet skulde tie, og Forstanden undskylde ham — men — August et slet Menneske! — ak! — nu føler jeg det; kun Høiagtelse sammenknytter ædle Siele. Kierlighed laaner dette Baand blot Farven. Farven kan blegne, uden at Baandet sønderrives, men vee! vee, naar det er sønderrevet!

Fierde Scene.

Captain Klinker. Caroline.

Klinker (i comisk Forlegenhed). Frøken —

Caroline (søger at fatte sig). Velkommen, Hr. Captain, (Klinker staaer foran hende, prøver nogle Gange paa at tale, men kan ikke.)

Caroline. Nu? — hvad fattes Dem?

Klinker. De — — Deres Hr. Fader har smukke Heste —

Caroline. Det kan nok være, jeg forstaaer mig ikke derpaa.

Klinker. Jeg var just nu nede i Deres Stald.

Caroline. Jeg har endnu aldrig været der.

Klinker. Men — Hestene har ikke en eneste Haandfuld Hø mere.

Caroline. Det vedkommer Kudsken.

Klinker. Man kan ikke engang sætte Ild paa Huset, om man endogsaa vilde.

Caroline. Jeg! haaber ogsaa, at ingen vil det.

Klinker. Jo — jeg havde det just i Sinde —

Caroline. De?

Klinker (uden at see paa Caroline, medens han leger med sit Stokkebaand). Ja, seer De, jeg tænkde som saa: min kiere Klinker, Du har jo dog nu engang besluttet at gifte Dig —

Caroline. De vil gifte Dem?

Klinker (stedse uden at see paa hende). I hele Verden finder Du ingen bedre Pige — end — Caroline Løve —

Caroline. End mig?

Klinker. Men, om hun vil have Dig? see, det er Spørgsmaalet! —

Caroline (smilende). Og for at faae dette Spørgsmaal besvaret, vilde de sætte Ild paa vores Huus?

Klinker. Paa alle fire Hiørner Saa, tænkde jeg, lader Du det brænde en Stund —

Caroline. Er smukt Forsæt!

Klinker. Og naar Trappen allerede ryster, saa styrter Du op ad den med Livsfare, tager Caroline i Dine Arme, og bærer hende ud igiennem Luerne. Maaskee

ægter hun Dig da af Taknemmelighed.

Caroline. Det var en ganske ny Vending.

Klinker. Siig ja, og inden en Time brænder Huset i lys Lue.

Caroline. Men hvis min Tilværelse nu ingen Værd havde for mig? —

Klinker. Ih nu; det man ikke bryder sig om, det giver man gierne bort til andre. Giv mig den!

Caroline. Dertil holder jeg for meget af Dem.

Klinker. Saa? til Slutning kommer jeg vel endogsaa til at bede Dem at holde noget mindre af mig?

Caroline. Hvad vilde der blive af Deres Munterhed, naar min Sørgmodighed daglig skræmmede den bort?

Klinker. Men hvem siger, at min Munterhed lader sig skræmme bort? og af Dem nu slet ikke; undtagen De vilde give mig en — Apropos! maae ieg bede Dem, at De vil blive et Øieblik staaende saaledes, uden at see Dem om.

Caroline. Hvorfor det?

Klinker. Jeg beder Dem, blot en Minut.

Caroline. Ja nok da.

Klinker. Men De maae ikke dreie Hovedet om.

Caroline. Nei.

Klinker (tager Strikketoiet op af Sykurven, og skiuler den derpaa under Bordet). See saa, nu er det forbi.

Caroline. Hvilket?

Klinker. Det var kun for Idee-Associationens Skyld. Jeg skiulde Kurven.

Caroline. Min Kurv?

Klinker. Ja, for at den ikke skulde blive min Kurv. Det er altid et slemt Tegn, naar der staaer en Kurv paa Bordet, meens man tilbyder en Pige sin Haand. Den gior en brav Karl ganske perplex.

Caroline. De er meget munter og glad i Dag.

Klinker. Endnu er jeg det ikke, men jeg kunde blive det.

Caroline. Jeg misunder Dem denne Munterhed; den forudsætter et roligt Hierte.

Klinker. Min Gud! jeg har jo pinet og ploget mig i et heelt Qvarteer, for at bevise for Dem, at mit Hierte er ligesaa libet roligt, som Havet ved en Aequinoctial-Storm! — Hvad siger De nu? — mit Livs Aequinoctium stunder til — Bladene falder af — Aftenerne bliver længere — o ved Gud! jeg trænger til en god Kone i min Vinter.

Caroline. Den, der taler i Lignelser, er rolig.

Klinker. Jeg beder Dem, kiere Pige, undvilig mig ikke længer! Siig mig heller reent ud: Klinker, jeg kan ikke lide Dig. (han tager Kurven frem igien, og rækker hende den hastig). Der! der! gior nu hvad De vil.

Caroline. Hr. Captain —

Klinker. Glatvæk Klinker var mig kierere.

Caroline. Jeg skulde næsten troe, at det var Deres Alvor —

Klinker. Næsten? — næsten!

Caroline. Altsaa virkelig?

Klinker. Jeg sveder Angestens Sved — og hun troer det n æsten!

Caroline. Har jeg ikke Aarsag til al undre mig? De har allerede i saa lang Tid kommet i mine Forældres Huus, og jeg har endnu aldrig mærket —

Klinker. Ja, jeg har ikke mærket det selv! Det har sneget sig ind, ligesom en Dugdraabe i Kalken af en Blomst.

Caroline. At blive elsket af saa brav en Mand smigrer min Forfængelighed —

Klinker. Forfængelighed? mit Maal ligger længer borte.

Caroline. Det staaer ikke i min Magt at giengielde denne Kierlighed.

Klinker. Ikke?

Caroline. Nu ikke.

Klinker. Nu ikke? men med Tiden?

Caroline. Det kan jeg ikke love.

Klinker. Hvorfor ikke? naar De virkelig holder mig for et godt Menneske?

Caroline. Ja, det gior jeg virkelig.

Klinker. Kiere Pige, jeg har kun en Tiener og en Rideknægt, de har begge to været hos mig i 18 Aar, og jeg veed de gik i Ilden for mig. Jeg har ogsaa en Huusholderske, en underlig gammel Kone; naar jeg undtager et Par Katte og mig, holder hun af ingenting i den hele vide Verden. Nu tænker jeg altid som saa: den, der omgaaes godt med sine Tienestefolk, med ham tør en elsket Kone nok vove at vandre Livets Bane. (Med megen Godmodighed og halv rokt.) Der kunde maaskee være et og andet, som De ikke kan lide hos mig; see, det vilde jeg vænne mig af med. Naar jeg sagde: jeg elsker Dig; saa skulde De blot sige: jeg kan godt lide Dig — og naar De saadan i et Par Aars Tid havde sagt: jeg kan godt lide Dig — saa sagde De kanskee ogsaa tilsidst: jeg elsker Dig — og naar det engang stundede til Afskeden, saa sagde De — ja, min Siel giorde De saa! — saa sagde De: det har ikke angret mig.

Caroline. Gode Mand!

Klinker. Tag Kurven bort! ja, ja, tag den bort!

Caroline. Skal jeg bedrage Dem? jeg har allerede elsket.

Klinker. Hvad kommer det mig ved?

Caroline. Jeg elsker maaskee endnu!

Klinker. Det er slemt.

Caroline. Gienstanden er rigtig nok min Kierlighed uværdig —

Klinker. Vil han bedre sig?

Caroline (trækker paa Skuldrene).

Klinker. Vil De ægte ham?

Caroline. Aldrig.

Klinker. Naa, saa lad ham skyde sig en Kugle for Panden; hvorfor har han forspildt sin Lykke? — Men stig mig — dog, det kommer mig rigtig nok ikke ved —

Caroline. Hvilket?

Klinker. Og De kunde maaskee endogsaa tage det ilde op —

Caroline. Jeg lider Dem for godt, Klinker, til at tage et Spørgsmaal af Dem ilde op.

Klinker. Det skal De have Tak for, kiere Pige! Jeg ønskede at vide, hvad den Mand hedder, som har giort Indtryk paa Deres Hierte. Han maae være forbandet elskværdig.

Caroline. Han var det. August — Warning.

Klinker (som om han var ramt af en Lynstraale.) August Warning!? —

Caroline. De har ikke kiendt ham.

Klinker. Jo — hvem veed — og denne Warning er Deres Kierlighed uværdig?

Caroline. Ja, desværre!

Klinker (efter et temmelig langt Ophold). Seer De — her staaer jeg, og vilde ønske, at jeg kunde kaste mig selv paa Døren, fordi jeg var saadan en Slyngel, at jeg kunne betænke mig blot et eneste Øieblik.

Caroline. Hvorpaa?

Klinker. Jeg havde Haab — rigtignok var min hele Lykke kun en Sæbeboble — saasnart jeg lukker Munden — paff! saa er den borte! — (han fatter sig). Men fy! Klinker! For Fanden! jeg siger Fy!

Caroline. Jeg forstaaer Dem ikke.

Klinker. Denne Warning er Deres Kierlighed fuldkommen værdig.

Caroline. Hvoraf veeb De det?

Klinker. Giv mig kun Kurven, det er forbi!

Caroline. Kiender De ham?

Klinker. Min Ven, min Velgiører?

Caroline. Deres Velgiører?

Klinker. Jeg var den neder-drægtigste Slyngel, dersom jeg kunde fornægte ham i dette Øieblik. Jeg tør ikke sige alt, men—

Caroline. Han er gift.

Klinker. Det er ikke sandt.

Caroline. Han har forladt Kone og Barn —

Klinker. Død og Pestilense! det er ikke sandt!

Caroline. Men hans forladte Kone var hos mig.

Klinker. Hans Kone? det er nogle Øglekneb.

Caroline. Men Sammenhængen da?

Klinker. Ei, hvad veed jeg, hvordan Ondskab og Skielmstykker har bundet deres Svoveltraad. Nok er det, jeg hugger Traaden over, og siger: det er ikke sandt!

Caroline. Ak, Hr. Captain! dersom De havde Beviser for hvad De siger —

Klinker. Hvor er Kiellingen henne? lad hende komme til mig! Jeg vil føle hende paa Tænderne, om det saa var Slangetænder!

Caroline. Hun er gaaet; jeg veed ikke, hvor hun boer.

Klinker. Aa, i Helvede.

Caroline (ringer hastig). Jacob! Jacob!

Femte Scene.

Jacob. De Forrige.

Caroline. Saae han ikke, hvor det Fruentimmer gik hen, som kaldte sig Madame Warning.

Jacob. Hun gik ind til den naadige Frue.

Caroline. Til min Moder?

Klinker. Sammenhængen — veed De den nu?

Caroline. Er hun der endnu?

Jacob. Det veed jeg ikke.

Caroline. Med Deres Tilladelse, Hr. Ca ain —

(hun vil gaae).

Klinker (holder paa hende). Kun et Ord endnu — thi dersom jeg ikke siger Dem det nu, saa kunde Fanden siden have sit Spil, og Egennytten faae mig til at tie: — Denne Warning er ikke allene uskyldig — men han elsker Dem ligesaa høit som før. Gaae nu kun, kiereste Caroline, og bliv ved at vinde mig.

Caroline. Til min Dødsstund! (Hun trykker ham i Haanden og ler ud; Jakob følger efter hende.)

Siette Scene.

Klinker (allene). Naa, min kiere Klinker, Din Ærlighed har Du i Behold, men hele Resten er Fanden i Vold! — Sæt Dig hen i en Krog og læs Ciceros Bog om Pligterne. — Her Caroline — og der Cicero — au! au! au! — (Pause.) — Og dersom det nu alligevel var sandt? — dersom den Trækfugl havde ladet et Par af sine Fjere blive siddende paa en eller anden Limpind? — Muligt er det altid — endogsaa det allerbedste Menneske gier dumme Streger — dumme? ja! — men slette nei!

Syvende Scene.

Hippeldanz. Klinker.

Hippeldanz. Ah, see der, søde Ven! nu nyssen drak jeg Deres Sundheb.

Klinker. Og dog er jeg syg.

Hippeldanz. Send Bud hjem til mit! Der er intet bedre Medicament til i den hele vide Verden, end Capsviin, det maa jeg forstaae! Jeg har tiltænkt Dem et Dusin Bouteiller af den. He? De gjør store Øine? Ja, i Dag har jeg Spendeer-Buxerne paa!

Klinker. Hvad skriver vi da i Dag?

Hippeldanz. Vi skriver den 7de October; jeg kan Almanakken som mit Fadervor! — Men hvorfor spørger De om hvad vi skriver? aha! det er Ironie! Persiflage! ja, ja, det faaer passere! De vil blive forundret.

Klinker. Hvorover?

Hippeldanz. Der vil gaae et Ry af den tykke Kammerraad; Fama vil støde i Trompeten.

Klinker. Om Dem? det vil klinge stygt!

Hippeldanz. Deiligt vil det klinge! Hun vil tale om min Dueligheed —

Klinker. Ja saa vil jeg rigtignok blive forundret.

Hippeldanz. Gjæt engang, hvor jeg kommer fra.

Klinker. Ventelig fra Middagsbordet?

Hippeldanz. Nei, nei! Jeg kommer fra Ministeren, gior jeg! Fyrsten har læst min Afhandling!

Klinker. Og! har affat Dem?

Hippeldanz. Det faaer vi at see! hæ! hæ! hæ! Endnu i Dag! Jeg har faaet Ordre at komme der!

Klinker. Hvor.

Hippeldanz. Til Fyrsten. Ja, ja, søde Ven, man har Conference med fyrstelige Personer.

Klinker. Og De haaber virkelig?

Hippeldanz. Jeg haaber ikke, jeg veed med Vished. Hans Durchlauchtighed har sagt: det er en Mand! det har hans Durchlauchtighed sagt; det er en Mand, han fortjener at hædres! — Ministeren, den lumske Mikkel, vilde vide hvem der havde skrevet Afhandlingen for mig; men jeg var ingen Nar var ikke jeg! Søde Ven, jeg beder Dem indstændig: — Tand for Tunge!

Klinker. Aha! altsaa var det ikke Deres Afhandling?

Hippeldanz. Jh, jovist var det min; jeg har jo kiøbt den dyrt nok!

Klinker. Af Buskr?

Hippeldanz. Tys! — ja rigtig; af Busk. De skal have Tak. Send kun Bud efter Capsvinen.

Klinker. Hvad har De givet for den?

Hippeldanz. Imellem os at sige: den Karl er en Nar; han vil ingen Penge have.

Klinker. Hvad da?

Hippeldanz. Han kan ikke udstaae Givtermaal for sin bittre Død. Jeg troer, at dersom det kom an paa ham, saa døde Verden ud.

Klinker. Jeg forstaaer Dem ikke.

Hippeldanz. Han havde en Betingelse, og den var: — at jeg maatte ikke giøke mig med min Kiereste.

Klinker. Og det giorde De?

Hippeldanz. Jh, javist! hvad skulde jeg vel giøre? Jeg, som har saa mange Penge, jeg kan allevegne finde mig en Kone, kan jeg ikke? men saadan en Afhandling —!— Pas kun paa, jeg bliver vist Geheime-Kammerraad endnu i denne Dag.

Klinker (sagte). Ypperligt, han er ikke givt! (høit). Jeg ønsker Dem til Lykke, Hr. Geheime-Kammerraad.

Hippeldanz. Tak, tusind Tak, søde Ven! det skal heller ikke være Deres Skade. Spiis De kun brav flittig hos mig.

Klinker (sagte). Bie Du kun, Du Kaliban! Du skal ikke opsluge Lønnen for hans Flid.

(Han vil gaae.)

Hippeldanz. Hvorhen? hvorhen?

Klinker. Hen at spise.

Hippeldanz. Jeg gaaer med.

Klinker. Ikke andet end Smørrebrød.

Hippeldanz. Ak nei, nei! saa bliver jeg her, hvor jeg er.

Klinker. Det vidste jeg nok.

(gaaer).

Ottende Scene.

Hippeldanz (allene). Jeg priser Kiødmad, det gior jeg! — (han lægger Hænderne sammen over sin Mave) — og Gud skee Lov og Tak! jeg spiser megen Kjødmad; og det trives da ogsaa ret passabelt. Naar man bare skaaner sit Hoved og tager sig i Agt for Ærgrelse? — ja, i Dag slipper jeg vel ikke ganske uden Ærgrelse. — Hvad vil den storagtige Svigermama sige, naar jeg saadan giver hendes Frøken Datter Kurven? Jeg kan just ikke sige at jeg gjør det med min gode Villie — men man maae jo holde Ord! (efterat han har betænkt sig). Hm! og hvorfor maae man holde Ord! — jeg spørger hvorfor? — det er saa Skik og Brug. — Jeg kunde sagtens sætte mig ud over den Ting, for jeg har jo Penge? — Ja, men Fanden kunde plage denne hersens Buff, at han slabbrede af Skolen — og hvad blev der saa af Geheime-Kammerraaden? — Nei, Æren! Æren gaaer frem for alt!

Niende Scene.

Hippeldanz. Frue Løve.

Frue Løve. See, velkommen Hr. Svigerson! der er giort Tilberedelser til Festen i Dag.

Hippeldanz (i den største Forlegenhed). Ei, ei! — Frue Cancellie-Præsidentinden har foranstaltet en Fest? — ja saa — —

Frue Løve. Det var et underligt Spørgsmaal!

Hippeldanz. Der skeer mange underlige Ting i denne Verden —

Frue Løve. O ja.

Hippeldanz. Og af underlige Ting følger underlige Spørgsmaal —

Frue Løve. Hvad vil De sige dermed?

Hippeldanz. Veien til Ægtestanden er knudret, man vælter førend man veed et Ord deraf.

Frue Løve. Ei, naar man vil begive sig paa Veien skal man ikke kiøre saa langsomt, som om man kjørde med Liig.

Hippeldanz. „Forhast Dig ikke" det er mit Valgsprog.

Frue Løve. Hm, da synes mig just heller ikke, at De forhaster Dem.

Hippeldanz. Derfor er jeg ogsaa endnu langt fra Maalet.

Frue Løve. Hr. Kammerraad —!

Hippeldanz. Min elskelige Frue Eidevant-Svigermama! tillader De, at jeg maae expectorere mig ret af Hiertens Grund.

Frue Løve. Som De behager, men skaan blot min Taalmodighed.

Hippeldanz. Man skal formæles — man har taget dette Skridt i Betragtning —

Frue Løve. I Forveien eller bagefter?

Hippeldanz. Man har ikke altid Leilighed til at tage Tingene i Betragtning i Forveien.

Frue Løve. Det er heller ikke Skik og Brug i Giftermaals-Affairer.

Hippeldanz. Jeg kom til Verden Anno domini 1780.

Frue Løve. Altsaa har De havt god Tid til at blive klog.

Hippeldanz. Det har jeg rigtig nok — men —

Frue Løve. Et snurrigt Men, maae jeg sige!

Hippeldanz. Jeg er dog virkelig for gammel for Deres Frøken Datter.

Frue Løve. Saa maae Caroline kalde Dem Papa.

Hippeldanz. Og man skranter da ogsaa af og til, man er sygelig —

Frue Løve. Hm! det er just ikke Deres værste Egenskab.

Hippeldanz. Man doer, man efterlader sig en ung Enke —

Frue Løve. Som vilde være utrøstelig!

Hippeldanz. Ja, justement derfor!

Frue Løve. Hvad er det for Indvendinger, min Herre? Hvad vil De sige dermed?

Hippeldanz. Skulde der endnu fattes noget i den fornødne Tydelighed?

Frue Løve. De tager Deres Ord tilbage?

Hippeldanz. Vor Herre bevares! Nei, jeg tager mig blot den Frihed at give Dem Deres tilbage.

Frue Løve. Er De fra Forstanden?

Hippeldanz. Nei, jeg er ikke.

Frue Løve. De vover at beskiæmme mit Huus!

Hippeldanz. Vi bliver jo ved at være gode Venner.

Frue Løve. Jeg blæser ad Deres Venskab!

Hippeldanz. Vi fortærer Caviaren sammen.

Frue Løve. Kast Deres Caviar ud af Vinduet!

Hippeldanz. Jo nu løber vi om! Det var nok en Ret at give Gadedrengene!

Frue Løve. De handler som et Barn!

Hippeldanz. Jeg kom til Verden Anno 1780 —!

Frue Løve. De er er inconsequent Menneske! en Nar!

Hippeldanz. En Nar? Frue Eidevant-Svigermama! det er forgalt! jeg, med alle mine Penge! en Nar, hvad? er jeg det?

Frue Løve. Ja, det er De! en forsølvet Nar! en Dukke, som dandser efter enhvers Pibe.

Hippeldanz. Jeg dandser slet ikke.

Frue Løve. Dersom det var Umagen værd, at lægge en Proces an imod saadan en Automat —

Hippeldanz. Automat? — Det er vel atter en Slags Nar.

Frue Løve. Gaae fra mine Øine!

Hippeldanz. Hiertelig gierne.

Frue Løve. Og sæt aldrig mere Deres Been over min Dørtærskel!

Hippeldanz. Det skal jeg nok tage mig i Agt for.

Frue Løve. Naar nogen spørger Dem, hvorfor Deres Forlovelse med min Steddatter er ophævet, saa svar: at jeg har slaaet op med Dem paa hendes Vegne; jeg! jeg! forstaaer De mig?

Hippeldanz. Ja, men hvorfor,—?

Frue Løve. Fordi De er et dumt, enfoldigt Menneske.

Hippeldanz. Det troer jo ingen.

Frue Løve. Som ikke har andet, end Penge.

Hippeldanz. Justement derfor. Hvad skal jeg vel have mere, end Penge.

Frue Løve. Et Quintin Hierne, det er tungere, end en heel Sæk Dukater.

Hippeldanz. Et Quintin? Aa, det er Deres Spas!

Frue Løve. Gaae Deres Vei! ellers forgriber jeg mig paa Deres tomme Hiernekiste!

Hippeldanz (medens han retirerer hen til Døren). Ei hvad! alle-

ting kan jo dog ikke være fuldt, baade Pengekisten og Hjernekisten. Jeg retirerer og recommanderer mig. (han gaaer).

Tiende Scene.

Frue Love (allene).

Den forbistrede Dosmer! — men saadan gaaer det i Verden! De fornuftige Folk saaer og planter, og førend man seer sig for, kommer der en Æsel og træder alting ned i Bund og Grund. — Hvad hjelper min vel udtænkte List mig nu? — dersom jeg dog blot havde udfrittet den egentlige Aarsag — men saadant et Menneske har ingen Aarsag. — Min vakkre Frøken Steddatter har ventelig selv Fingrene med i Spillet. — Men det er godt, Mamsel! Det er godt! Det er godt! De skal ud af Huset, om jeg endogsaa skulde kaste Dem i Armene paa den første, den bedste Tigger! De skal bort! bort! bort skal De!

(Hun gaaer ind i et Sideværelse).

Ellevte Scene.

Eduard. Jacob. Busk. Cancellie-Præsident Love. (Eduard fantaserer af og til paa Fløite bag Skuepladsen).

Jacob (som aabner den midterste Dør for Doctor Busk). Behag at gaae herind. (Fløiten tier. Busk kommer ind og Jacob gaaer.)

Busk (seer sig allevegne om — enhver Ting er ham interressant — veemodige Minder om forrige Dage svæve paa hans Pande — han tører sine Øine.. — Eduards Fløite høres igien. — Busk bliver opmærksom og meget rørt. — Han nærmer sig sagte til Døren — og kiæmper nogle Øieblikke med sig selv. — Omsider styrter han ind i Eduards Kammer. — Fløiten tier pludselig. Man hører Eduard raabe:) Hvem omfavner mig? — (Busk kommer grædende tilbage, og søger at atte sig.)

Love (kommer ind med sine Akter under Armen). Hvad har De at befale, min Herre?

Busk. De har at befale baade over mig og min Konst.

Love. Konst? — De er dog vel ikke en Taskenspiller?

Busk. En Øienlæge. Man har ladet mig kalde —

Love. Ah, ja, jeg veed det, jeg veed det! Men det hører til Huusholdnings-Affairerne, det kommer ikke mig ved.

Busk. Mig synes, at da det er Deres Søn, som — —

Love. Jacob! kald paa min Kone, og sig hende, at Øiendoctoren er her. (Jacob gaaer.) Saa — saa — saa — Har De da ogsaa en Bod? —

Busk. En Bod?

Love. Ja, jeg mener saadan — med en Harlekin i. Jeg saae det for en 40 Aar siden.

Busk. Nei, Hr. Cancellie-Præsident, jeg har ingen Bod.

Love. Det er Skade! Harlekin, det er min Favorit; jeg hører, at disse Herrer fra Parnas skal have affkaffet ham paa Theatret. Derfor gaaer jeg heller aldrig mere paa Comedie. For, naar jeg har siddet den hele Dag blandt mine Acter, saa vil jeg lee om Aftenen og ikke græde.

Busk. At græde er undertiden sødere end at lee.

Love. Jo, paa det Lag! At græde, det er de syndige Menneskens Børns Poena naturalis. Jeg hører min Kone komme; hun siger Dem nok, hvad der skal giøres ved Eduard. Tienere, Hr. Øiendoctor.

(Han gaaer ind i sit Cabinet).

Busk. Han er endnu den samme som før.

Tolvte Scene.

Frue Løve. Busk.

Fruen. Velkommen min Herre! og dersom De kan hjelpe, saa velsignes De af en kjærlig Moder!

Busk. Ja, naadige Frue, moderlig Velsignelse skal staae mig bi. Jeg vil anvende al min Konst.

Fruen. Ak, jeg er allerede nogle Gange blevet skuffet i mine Forventninger. De min Herre, Rygtet om Deres Dueligheb, giver mig nyt Haab.

Busk. Jeg kan intet bestemt sige, førend jeg har undersøgt Patientens Øine.

Fruen. Han skal strax komme til Dem. (vil gaae.)

Busk. Men sig ham ikke at jeg er tilstæde. Jeg vil blot see ham, men ikke tale til ham.

Fruen. Jeg forstaaer Dem. (Hun gaaer ind i Eduards Kammer).

Busk (allene). Denne Forsigtighed var nødvendig. En Blind har skarpe Sandser. Ellers kunde Eduard kjende min Røst igjen og røbe mig.

Trettende Scene.

Busk. Frue Løve (leder Eduard ind).

Eduard. Hvor skal jeg hen, Moder?

Fruen. Ikke længer; bliv staaende her.

Busk (betragter hans Øine med Opmærksomhed).

Eduard. Hvad skal jeg her? — (Pause.) De svarer mig ikke? (Pause) —Mig synes her er endnu nogen i Stuen?

Busk (til Fruen). Det er nok.

Fruen (til Eduard). Kom, Eduard, saa skal jeg lede Dig ind igjen.

Eduard (i det han gaaer). Hvad var det?

Fruen. Det skal Du nok faae at vide. (Hun leder ham ind i Kabinettet).

Busk (allene). O Gud! dersom min Haand blot denne Gang ikke skielver. — Han kan endnu hielpes!

Fiortende Scene.

Frue Løve og Busk.

Frue Løve. Naa, min Herre, hvad siger De?

Busk. Hielp er rigtig nok mulig.

Frue Løve. De haaber virkelig.

Busk. Ja, jeg haaber

Frue Løve. O, saa er De mig et Budskab fra Himmelen. — Nu, min Herre, nu maae jeg underrette Dem om hele Stillingen i mit Huus, for ret at opmuntre Deres Iver.

Busk. Det behøves ikke.

Frue Løve. Vi ere rige, min Mand staaer i stor Anseelse; skaffer De vor eneste Søn sit Syn igjen, saa fremmer De tillige de herligste Planer for vort Huses Glands. Gior derfor Regning paa en kongelig Belønning.

Busk. Det gior jeg, naadige Frue. Den Belønning jeg forlanger for Virkningen af min Konst er meget stor.

Frue Løve. Forlang! forlang!

Busk. Jeg vil ikke have Penge.

Frue Løve. Hvad da?

Busk. Jeg leder om en elskværdig Hustro, og jeg haaber, at jeg har fundet hende her i Huset.

Frue Løve. Her i Huset?

Busk. Deres Frøken Stedbatter —

Frue Løve. Hvad siger De, min Herre?!

Busk. En lykkelig Hændelse har bragt mig nogle Gange i Selskab med hende.

Frue Løve. Det har hun slet ikke talt til mig om.

Busk. Maaskee hun ikke har givet Agt paa mig; men det Indtryk hun giorde paa mit Hierte er uudsletteligt! og dersom det lykkes mig, at give Dem Sønnen igien, saa fordrer jeg Datterens Haand til Belønning.

Frue Løve. Ikke andet?

Busk. Mig synes, jeg forlanger overmaade meget.

Frue Løve. Ligesom man tager Tingen. Sandt nok, vi kiender Dem ikke; Deres Herkomst — Deres Omstændigheder —

Busk. Min Herkomst er upaaklageligt; ved Flid og Dueligheb fortiener jeg mit Udkomme. Hvad jeg siger, kan jeg bevise.

Frue Løve. Men De kiendet jo ikke Pigen endnu?

Busk. O, jeg kiender hende!

Frue Løve. Hun har mange Griller og Smaaluner.

Busk. Hvem har ikke stundum dem? Kierlighed skaaner og taaler.

Frue Løve. Jeg tvivler endogsaa paa, at hun vil samtykke i dette Giftermaal, naar man ikke tvinger hende dertil.

Busk. Dersom hun vægrer sig, saa har De ingenting lovet.

Frue Løve (afsides). Det kom just ret tilpas. Her havde jeg en ypperlig Leilighed til at blive af med den forhadte Tøs! (høit.) Vi maae dog først tale med min Mand. —

Busk. Det forstaaer sig.

Frue Løve (gaaer hen til Cancellie-Præsidentens Dør). Kom lidt ud, min Engel.

Løve (indenfor). Jeg har ingen Tid.

Frue Løve. Det er absolut nødvendigt; De maae komme ud!

Femtende Scene.

Cancellie-Præsident Løve. De Forrige.

Løve (vred). De giver ogsaa altid leges positivas. Naa? hvad vil De mig da?

Frue Løve. Hr. Doctor Busk vil hielpe vor Eduard.

Løve. Det veed jeg allerede.

Frue Løve. Paa det Vilkaar at vi skal give ham Caroline til Kone,

Løve. Men, min Engel, hører det nu til mit Departement?

Frue Løve. De har alligevel intet derimod?

Løve. Naar hun vil — og naar det er et skikkeligt Menneske, som har sit Udkomme — men det tvivler jeg paa, thi han har ingen Harlekin med sig.

Frue Løve. Skam Dem dog!

Løve. Hvorfor skal jeg skamme mig?

Frue Løve. Man kan ingensteds producere Dem.

Løve. Uden i Cancelliet; der hører jeg hiemme. De Mennesker, som man kan producere allevegne, ere sommetider allermindst hiemme der, hvor deres Pligter kræve, at de skulde være det. (Han gaaer ind i sit Cabinet).

Sextende Scene.

Frue Løve. Busk.

Frue Løve. Godt! Hans Samtykke har vi.

Busk. Og Deres?

Frue Løve. Giver jeg Dem paa et Vilkaar.

Busk. Jeg underkaster mig ethvert —

Frue Løve. At De efter Bryllluppet skal flytte langt borte herfra.

Busk. Herfra!? — Og Aarsagen?

Frue Løve. Familieforhold.

Busk. Det er en haard Betingelse!

Frue Løve. Som De maae opfylde!

Busk. Velan, lad saa være!

Frue Løve. Saa vil jeg sende Dem min Stedbatter herind, at De kan afgiøre Resten selv.

(Gaaer).

Syttende Scene.

Busk (allene).

Gaae kun. Alle de Mennesker jeg elsker vil følge med mig! — Der, hvor Kone, Moder og Søster omringe mig, der er mit Fødeland! min Verden! — Hun kommer altsaa! — jeg skal see min Caroline igien! — min Caroline! — er hun det endnu?

Attende Scene.

Caroline. Busk.

Caroline (neier). Min Moder sagde, at De ønsker at tale med mig.

Busk (forandrer sit Mæle). Jeg har — jeg er —

Caroline. De er en velgiørende Mand, som vil skienke min Broder sit Syn igien.

Busk. Dersom den Belønning, jeg fordrer, ikke er for stor —

Caroline. Mine Forældre holder intet for kostbart, naar det kommer an paa, at skaffe deres eneste Søn sit Syn igien.

Busk. Men De?

Caroline. Hvad kan jeg bidrage dertil?

Busk. Deres Frue Moder har da ikke sagt Dem —

Caroline. Hvilket?

Busk. At jeg har vovet at udbede mig den eneste Belønning, som har Tillokkelse for mig — Deres Haand?

Caroline (høist forundret). Min Haand?

Busk. Det maae undre Dem! —

Caroline. Endogsaa som Spøg undrer det mig virkelig.

Busk. Det er ikke Spøg —

Caroline. Det er det sikkert, min Herre, det er det sikkert. Det er i Dag første Gang i Deres Levetid, at De seer mig —

Busk. O nei —

Caroline. Lad endog saa være, saa har De dog blot seet mig, men aldrig talt med mig; De kan i det høieste have forelsket Dem i mit Ansigt; og saadan en Mand — dog forlad mig, jeg svarer alvorlig paa det, som jeg blot burde lee ad.

Busk. Jeg har Venner, som kiender Deres Characteer meget nøie.

Caroline. Fy, min Herre, hvem vil frie til en Pige, som man kiender af Rygtet?

Busk. Jeg veed Træk af Deres ædle Hierte —

Caroline. Et Træk i min Characteer er, at jeg meget nødig vil høre mig roses. — Kort sagt, min Herre, jeg beder Dem, lad os afbryde denne Samtale.

Busk. Maaskee Deres Hierte er allerede bortgivet?

Caroline (efter en lille Pa). Det hører ikke hertil.

Busk (med forstilt Ømfindtlighed). Saa beklager jeg, at jeg ikke kan tjene Deres Hr. Broder med min Konst!

Caroline. Virkelig? — De er istand til at skaffe en Blind sit Syn igien. De har allerede rakt Deres hielpsomme Haand ud, og Egennytte trækker den tilbage?

Busk. En saa ædel Egennytte —

Caroline. Det er det samme, min Herre. Den, som kan drive Handel med det skiønne Kald, at hielpe den lidende Menneskelighed — han bliver aldrig min Mand!

Nittende Scene.

Corporal Møller. De Forrige.

Møller. Om Forladelse. Jeg vilde gierne tale med Frøken Løve.

Caroline. Det er mig. Hvem er De?

Møller. Jeg er den gamle Corporal Møller. Frøkenen har vel ikke hørt tale om mig?

Caroline. Nei, aldrig.

Møller. Det troer jeg gierne. Jeg er kun en simpel Mand, men jeg er blevet gammel og graa med Ære, og derfor faldt det mig saa tungt, at gaae herhen.

Caroline. At gaae herhen? hvordan det?

Møller. Min Datter har været hos Dem i Dag,

Caroline. Deres Datter?

Møller. Hun har giort en tum Streg, som seer næsten ud, som en slet Streg — men det skeedte i en god Mening.

Caroline. Tael tydeligere.

Møller. Deres Frue Mama har givet hende en Pung fuld af Penge, og har instrueret hende, at hun skulde give sig ud for en vis Madame Warning.

Caroline. Gud!

Busk (sagte). Hvad er det?

Møller. Hendes Naade sagde baade for vist og sandt, at min Datter giorde en god Gierning, naar hun kunde faae Frøkenen til at lade være at elske en Landstryger —

Caroline. Videre! videre!

Møller. Ellers dølger min Lovise aldrig nogen Ting for mig — men min Kone ligger syg hiemme — og da Pigen seer, hvor tungt det falder os, at slaae os ærlig og redelig igiennem Verden, saa tænker hun, at hun vil volde mig en uventet Glæde. — For kommer hun til mig med denne Pung og denne Ring, og siger: Fader, nu ere vi hiulpne! — Jeg studsede — det var, som om der foer en Kniv i mit Hierte — min Datter seer godt ud — jeg troede jeg skulde have sunket i mine Knæe. — Da Lovise mærkede det, skyndte hun sig at fortælle mig Sammenhængen, og troede ret, at hun havde baaret sig klogt og godt ad. Men det troede jeg ikke; Du skal ikke blande Dig i det, der ikke kommer Dig ved, see, det er min Tro! Jeg syntes strax, at der var nogle Hokuspokus i den Ting, og jeg har bestandig gaaet den lige Vei. Min Datter skulde selv bringe Pengene og Ringen tilbage og aabenbare Bedrageriet; men hun skammer sig, og nu sidder hun hiemme og græder. Saa maatte jeg da selv humpe herhen. Her, gode Frøken, her er baade Pengene og Ringen.

Caroline. O! kiere gamle Mand! behold begge Dele. Min August er mig tro! De veed ikke, hvilken kostbar Gave De har givet mig!

Møller. Nei, gode Frøken, jeg beholder det ikke. Min Datter har forseet sig, og derfor lader Faderen sig ikke betale. Af Almisse lever jeg heller ikke, min naadige Fyrste giver mig en Pension. Jeg beder Dem, tag det tilbage, og vær ikke vred paa den dumme Tos.

Caroline. Min August er mig tro! — o, kiere Gamle! dersom De vidste, hvor gierne jeg i dette Øieblik gav hele Verden bort!

Møller (smilende). Det kan nok være. Sommetider har jeg ogsaa været saaledes tilmode. Naa, naa, bliver her engang Bryllup i Huset, saa melder den gamle Møller sig igien, og beder om et Stykke af Kagen. Vor Herre være med Dem!

(gaaer).

Tyvende Scene.

Caroline og Busk.

Caroline (folder sine Hænder og kaster et glad takkende Blik op mod Himmelen).

Busk. Dersom jeg har hørt ret —

Caroline. Jeg elsker, min Herre, ja jeg elsker! — De spurgde mig jo før om mit Hjerte var bortgivet? — nu veed De det, nu har De selv hørt det. En Glæde, som min, lader sig ikke dølge. Jeg elsker en ædel Yngling. De har seet, hvad man gjør, for at rive ham løs fra mit Hjerte, men kun Døden kan det! — Jeg beder Dem, min Herre, lad Deres underlige Ønske fare. Jeg elsker! jeg er Augusts Fæstemø! kun med Døden ophører min Kjærlighed! kun Døden kan løse mine Lænker!

Busk (aftides med den yderste Grad af Sielefryd). Gode Gud! giv mig Taarer!

Caroline. Tilgiv mig, August! tilgiv mig, at jeg et eneste Øieblik kunde tvivle om Dit Hjerte!

Busk. Frøken, Deres Kjærlighed er mig hellig — jeg vil uden Egennytte gjøre for Deres Broder, hvad jeg kan.

Caroline. Saa give Gud Dem engang til Belønning et Hjerte, saa trofast som mit!

Busk (bryder uvilkaarlig ud). Det har han givet mig!

Caroline. Og alligevel — ?

Busk. Tilgivelse! jeg vilde blot sætte Dem paa Prøve — Warning er min Ven!

Caroline. Deres Ven?

Busk. Han kommer —

Caroline. Han kommer?!

Busk. Men ikke under sin egen Skikkelse —

Caroline. Under hvilken da?

Busk. Han undviger Deres Aasyn —

Caroline. Undviger mit Aasyn?

Busk (med sin naturlige Ro). Kopperne har forandret hans Ansigtstræk — Sorg og Længsel maaskee endnu mere.

Caroline. Gud! hvilken Ro.

Busk. Dersom Dit Hjerte ikke kiender ham igien —

Caroline. August! — (han styrter afmægtig i hans Arme).

(Dækket falder).

Fierde Akt.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Eduard. Busk. Frue Løve. Caroline. Løve og Jacob. (Eduard sidder paa en Stoel midt paa Skuepladsen; over hans Hoved hænger et hvidt Tørklæde. Busk staaer foran ham med Instrumentet i Haanden. Ved Siden af ham paa Bordet ligge adskillige andre Instrumenter i et Futteral, en lille Flaske Spiritus o. s. v. Frue Løve, Caroline og den gamle Jakob staae ved begge Sider i ængstelig Forventning. Løve sidder ligegyldig paa en Stoel).

Busk. Det er forbi!

Eduard. O, tag Tørklædet bort!

Busk. Et Øiebliks Taalmodighed.

Fruen. Caroline og Jakob (paa engang). Kan han nu see?

Busk. Lad ham blot faae Tid at fatte sig.

Løve. Og naar han nu kan see, saa er det endda et Spørgs-

maal: har han saa vundet Noget?

Frue Love. Rigtig nok intet ved at see Dem.

Love. Blinde Mennesker kan testere, adoptere, føre tutelam, administrere bona —

Frue Love. Dersom De ikke tier stille, saa lader jeg Dem operere paa Tungen!

Love. Blive Konge i Persien, det kan han rigtig nok ikke; thi Procopius siger: Persæ ne luscum quidem ad regnum admittebant.

Busk (tager Forklædet af Eduard). Aabne Deres Øine langsomt.

Eduard (gjør det). O! hvor lyst! hvor skiønt! det er Morgen!

Busk (stiller Frue Love foran ham). Kiender De denne Dame?

Eduard (rækker begge sine Arme ud imod hende). Min Moder!

Busk (leder Caroline frem). Og denne?

Eduard. Jeg har seet hendes Ansigt før —

Caroline. Broder!

Eduard. Min Caroline! (Caroline vil kaste sig i hans Arme).

Busk (holder hende tilbage). Gior ikke det. Han maae skaanes for heftige Sindsbevægelser. (Caroline gaaer hen ved Vinduet; man kan læse Tak til Gud i hendes Ansigt. Jacob gaaer grædende hen foran Eduard).

Eduard. Du er den gamle Jacob!

Jacob. Gud skee Lov, at De kan see!

Busk (med bævende Røst). Kiender De ogsaa mig?

Eduard. De er min Frelser, min Skytsgud!

Frue Love. O, min Søn!

Busk. Nu maae han i nogle Dage vende tilbage i frivilligt Mørke. (Han tager et Forklæde, for at forbinde ham).

Eduard. Maae jeg?!

Frue Love (til sin Mand, som stedse sad ganske rolig, medens Eduard bliver forbunden). Man skulde giøre sin Eed paa, at den hele Tildragelse kom Dem slet ikke ved!

Love. Saa giorde man falsk Eed.

Frue Love. De rører Dem ikke af Stedet, De yttrer ikke den mindste Glæde!

Love. Jovist glæder det mig, at min Søn nu ogsaa i Fremtiden kan træde frem qua testis ocularis.

Frue Love. De er utaalelig!

Eduard. Bind mine Hænder, ellers river jeg Forklædet af igien.

Busk. Taalmodighed, blot i nogle Dage, ellers var alting spildt!

Jakob. Jeg skal nok passe paa ham.

Eduard (med barnagtig Glæde). Jeg har seet min Familie — og den gamle Jacob og det skionne Dagslys! det var saa lyst! saa herligt!

Busk (til Fruen). Nu vil vi lede ham ind paa Sofaen.

Eduard. O ja, lad mig være allene, jeg har seet saa meget og Lyset er blevet tilbage i mit Hierte — det indeslutter Billedet af min Velgiører! hvor er han, at jeg kan trykke hans Haand, hans velsignende Haand til mine Læber!

Busk. Kiere Eduard, ingen Sindsbevægelse.

Eduard. O, nu kiender jeg ham! endogsaa Lyden af hans Stemme er mig allerede bekiendt!

Busk (bliver forskrækket). Kom, og lad os gaae med ham! (Busk, Caroline og Jacob lede Eduard ind i hans Kammer).

Eduard. Jeg har faaet mit Syn igien! jeg har faaet mit Syn igien! O, hvem er lykkeligere end jeg?

Anden Scene.

Love og Frue Love.

Frue Love. Jeg er ude af mig selv af Glæde!

Løve. Jeg ikke.

Frue Løve. Det troer jeg gierne. De glæder Dem ikke, førend den blinde Themis engang bliver cureret for Stær.

Løve. Himlen bevares! Themis maae være stokblind.

Frue Løve. Om Deres eeneste Søn har fem Sandser eller to som en Østers, det kommer Dem paa eet ud.

Løve. Nei ingenlunde. Jeg eftertænker kun, hvormange Plager der venter paa ham. Nu var han blind af Naturen! men hvad for et Fag han endog vælger, saa kommer han tit til at være blind ex officio.

Tredie Scene.

Buff (med Caroline ved Haanden). De Forrige.

Buff. Det er fuldbragt! og nu vover jeg at huske Dem paa Deres Løfte.

Frue Løve. Jeg har givet det, og vil ogsaa holde det. — Caroline, jeg fritager Dig for den Pligt, at ægte Kammerraad Hippeldanz. Du er igjen fri.

Buff. Ikke fri, hun er min!

Caroline. Af mit ganske Hierte.

Frue Løve. Virkelig? (spodsk). Er det blevet saa hastig afgiort? Hm, det havde jeg saamæn ikke troet — destobedre.

Caroline. Min Faders Velsignelse venter jeg.

Løve. Hvad er det I snakker om, Børn?

Frue Løve. Velsign De kun! siden skal jeg nok fortælle Dem det.

Løve. Men jeg maae dog vide —

Frue Løve. Det er ikke andet, end Huusholdnings-Affairer; Deres Datters Giftermaal.

Løve. Ah, ja saa! — nu vel da, sub reservationa af alle mine Rettigheder velsigner jeg Dit christelige Forehavende.

Caroline. Og min Moder?

Frue Løve (til Buff). Dersom De kan bevise Deres Herkomst ligesaa godt, som De har bevist Deres Duelighed, saa —

Buff. Jeg vil ikke tilliste mig noget — Eduards seende Øine maae være mine Talsmand. — Naadige Frue! Ynglingen tilføiede Dem en Fornærmelse, Manden har bevist Dem en Velgierning. Tør Manden haabe, at De vil tilgive Ynglingen? —

Frue Løve. Hvad vil De sige dermed?

Buff. Jeg er den ulykkelige August Warning.

Frue Løve (forskrækket). De?

Løve. Ei! ei!

Frue Løve. Og De understaaer Dem at komme for mine Øine?

Buff. Den, som aabnede Sønnens Øine, skal han endnu stedse undvige Moderens Øine?

Frue Løve. Hvilken Dumdristighed! jeg daaner! jeg besvimer af Ærgrelse — ud af mit Huus!

Buff. Har jeg ikke bødet haardt nok? har jeg ikke i hele Aar flygtet fra et Sted til et andet, som en Brødermorder?

Frue Løve. Et Epigram er værre, end et Mord!

Løve. Hvad tænker De paa, min Engel? Jus criminale —

Frue Løve. Hvem bryder sig om Deres Jus criminale? En Dolk i Brystet smerter kun en Minut, men et Epigram! det smerter saa længe man lever.

Buff. I sex Aar har jeg gjort mig Umage for at udslette min Brøde —

Frue Løve. Hele Aarhundreder ere for lidet.

Buff. Jeg blev Øienlæge for at hjelpe Deres Søn; Gartner og Maler for at hylde Deres Yndlingstilbøieligheder; jeg blev

Jurist, for at kunne gaae Deres Mand tilhaande i hans Alderdom —

Love. Ogsaa Jurist? ei, ei, vi vil forsøge et lille Tentamen.

Frue Love. Tie stille!

Busk. Hvor tit har jeg ikke studeret til den lyse Morgen, fordi min uafladelige Lyst til at fortiene Deres Tilgivelse holdt mig vaagen.

Frue Love. Det hielper ikke, min Herre! Operationen skal De faae betalt, godt betalt; forlang saameget som De vil.

Busk. Hvordan? ved utallige Opoffrelser har jeg i hele Aar forberedet dette Øieblik, og nu skulde jeg sælge det for nogle usle Penge? — Nei, jeg har fortient Carolines Haand; De har lovet mig den, jeg fordrer min Ret.

(Han tager Carolines Haand).

Caroline. Jeg er Din med min Faders Velsignelse. Nu adskiller intet uden Døden os.

Frue Love. Hvad? lige for mine Øine? og det taaler De, Hr. Cancellie-Præsident?

Love. Ja, hvorfor ikke?

Frue Love. De vil være Jurist —?!

Love. Det er jeg.

Frue Love. Og De veed ikke engang, hvad Børn skylder deres Forældre?

Love. Men, min Engel, De har jo selv forlangt mit Consens til dette Giftermaal?

Frue Love. Men vidste jeg da dengang, at — —

Love. Det var Ignorantia vincibilis.

Frue Love. De er en Nar! og kort og godt, jeg vil ikke have det.

Love. Men naar ingen juridisk Grund findes, saa supplere Lovene Forældrenes Samtykke.

Frue Love. De taler som en —!

Love (afbryder hende). Jeg taler som Ulpianus, og han siger udtrykkelig —

Frue Love. Ingen Grund! er Epigrammet da ingen Grund?

Love. Epigrammet er gaaet mig af Glemme. Vær saa god, Hr. Warnipg, at repeteer kortelig oftbemeldte Epigram.

Frue Love. Hvad? vil De tage Livet af mig?

Love. Nei, jeg vil ikke; jeg vil blot sætte mig i Stand til at judicere.

Frue Love. Judiceer De, saameget som De vil; jeg smækker Mammesellen under Laas og Lukke og dermed er Processen tilende.

Love. Det er via facti.

Frue Love. Jeg skulde gjøre mig latterlig for den hele Bye?

Busk. At tilgive den Angrende, er det latterligt?

Frue Love. Jeg skulde give min Datter til et Menneske, der ikke forstaaer andet, end at smedde Riim? som ingenting er, ingenting har, og ingenting bliver? som er forhadt af alle sine Medborgere? som — —

Love. Brrr!

Fierde Scene.

Klinker. De Forrige.

Klinker (ganske aandeløs). Skynd Dem, min kiere Doctor! til Fyrsten! til Fyrsten!

Frue Love. Der har vi det! han bliver landsforviist.

Klinker. Hans Durchlauchtighed venter Dem strax, som De gaaer og staaer.

Busk. Mig?

Klinker. Ja, Dem! Dem! afsted! afsted!

Frue Love. Ha! ha! ha! saa er Comedien jo ude! (til Caroline). Naa, Frøken! vil De ikke pakke ind, og følge med den omreisende Hr. Doctor? hvad?

Caroline. Jo, Moder, det vil jeg.

Frue Løve. Dog ikke saalænge der er Laas og Lukke til.

Klinker. Jeg mærker, at man kiender hinanden her i Huset.

Buff. Ak!

Klinker. Og Eduard?

Buff. Han har faaet sit Syn igjen.

Klinker. Bravo, kiere, gode Ven! Vi ere oven paa! Skynd Dig op til Fyrsten! Lykken er en Blomst, som kun sielden trives i Fortienesternes Hauge. Skynd Dig at plukke den!

Frue Løve (spodsk). Der findes ingen Rose uden Torne; bare han ikke stikker sig, ha! ha! ha!

Klinker (galant). Naadige Frue, dersom vi levede i Ovids Tider, saa troer jeg De lod Dem forvandle til en Rosentorn, blot for at komme til at stikke.

Løve. Eller til en Brændenelle.

Klinker. For Fanden, Doctor! De er ikke gaaet endnu?

Buff. Jeg gaaer allerede. — Caroline! hvad der endogsaa skeer —

Caroline (rækker ham Haanden med Bestemthed). Jeg vakler ikke

(Buff bukker og gaaer).

Frue Løve (spodsk til Caroline). Hvor stort! hvor sublimt! Du skulde saamæn lade Dig engagere ved Skuepladsen til at spille Heltinde-Roller; de vilde ret være passende for Dig.

Caroline. Hvorfor ikke det? naar Uskyldigheden er ubesmittet saa er enhver Rolle, der kan lindre Mandens Bekymringer, passende for en ømt Kone.

Frue Løve. Meget rørende og opbyggeligt!

Løve. Dersom han har studeret Lovkyndigheden grundig, saa har han ingen Nød; den hielper ham nok frem.

Frue Løve. En Versemager og Grundighed! hvad tænker De paa?

Klinker. Men nu giør han nigen Vers mere.

Frue Løve. O, den som engang har faaet denne afskyelige Sygdom, han bliver aldrig af med den igien!

Caroline. Men, er det ikke grusomt, Hr. Captain? De veed, hvor stor Deel jeg tager i Warnings Skiebne, De kalder ham til Fyrsten, De seer mig skielve — og De tier dog.

Klinker. De kiender mit Venskab for Warning; De seer mig lystig og glad, og alligevel frygter De? —

Frue Løve. Tør man spørge hvorved denne moderne Juvenal har erhvervet sig Deres Venskab?

Klinker. Ved en Bagatel! I Venedig har han cureret mig for hidsig Feber.

Løve. En snurrig Jurist! han curerer Folk for Stær og for hidsig Feber. Men Serenissimus er hverken blind eller syg, hvad skal han da hos ham?

Klinker. Der kommer en Mand, som allerbedst kan besvare Deres Spørgsmaal.

Femte Scene.

Hippeldanz. De Forrige.

Frue Løve (til Hippeldanz). Hvad, Hr. Kammerraad? efter saadan en Affront vover De endnu at sætte Deres Been over min Dørtærskel?

Løve. Affront? det veed jeg jo ikke noget af?

Frue Løve. Fordi det ikke hører til Deres Departement.

Løve. Destobedre! saa kan jeg gaae min Vei. (gaaer ind i sit Cabinet.)

Hippeldanz. Jeg kommer ganske sønderknuust —

Frue Løve. Men De skulde slet ikke komme, ikke engang sønderknuust.

Hippeldanz (bliver ved). Baade paa Legeme og Siel! —

Frue Love. De har ingen Siel.

Hippeldanz. Saa veed jeg dog, at jeg har et Legeme! — Jeg er blevet maltracteret —!

Frue Love. Det fornøier mig.

Hippeldanz. Mig ikke. — Jeg er et stakkels bedraget Menneske!

Frue Love. De, der lader sig bedrage, ere som oftest Dosmere.

Hippeldanz. Denne Hr. Captain — han har gravet en Grav, og man er drattet i den.

Klinker. Har jeg?

Hippeldanz. Ja, ret De, søde Ven! har De ikke recommanderet mig den forbandede Buff? De sagde jo, at han var ingen Ting? — en Gavstrik er han!

Klinker. For lidt siden lod De dog til, at være ret vel fornøiet med ham?

Hippeldanz. Dengang var jeg en Nar, hvad, var jeg ikke?

Frue Love. Fortæl det! Det onde Menneske har vist ogsaa giort et Epigram om Dem?

Hippeldanz. Et Epigram? ikke andet end det! for mig maatte han gierne giøre et Heltedigt om mig!

Klinker. Et Heltedigt om Dem? det vilde være et Mesterstykke!

Hippeldanz. Jeg kiøbde mig nogle Tanker af ham —

Frue Love. Kiøbde?

Hippeldanz. Ja, ja, kiøbde! Jeg var i Klemme; hvad skal man saa giøre? Det var saadan en — en Afhandling —

Frue Love. Og han solgde den? o fy!

Klinker. Sporg om Prisen, og tag saa Deres Fy tilbage.

Hippeldanz. En Fandens Priis! jeg maatte love at give det allersødeste Barn, der staaer, Kurven.

Klinker. Hvis Frøkenen nu havde sørget sig ihel?

Hippeldanz. Justement derfor. — Ret en Fandens Priis!

Frue Love. Altsaa var det den smukke Aarsag?

Caroline. Hvad hører jeg! o August!

Frue Love. Og alligevel bedrog han Dem med noget usselt Vaas? De fik Løn som forskyldt.

Hippeldanz. Usselt Vaas? nei, Fanden heller! min Ambrosius siger at den Ting har baade Næb og Klør.

Klinker. Og Hoved med.

Hippeldanz. Han havde arbeidet paa den over i et Aar.

Klinker. Han haabede, at den skulde skaffe ham et Embede

Caroline (meget rørt). Og han opoffrede den for min Frihed!

Hippeldanz. Han lovede mig med Haand og Mund, at han vilde holde Tand for Tunge; men saadant et Menneske uden Penge og uden Titel, hvad kan man vel vente sig af ham? hvad?

Klinker. Har han da sladdret af Skolen?

Hippeldanz. Javist har han! hør bare; jeg bliver over Hals og Hoved hentet op paa Slottet. Aha! tænker jeg: god Morgen, Hr. Geheime-Kammerraad. Jeg kommer ind til Fyrsten med en Smule modest Sufficance. Han seer længe paa mig, og siger ikke et Ord. Hans Mynde begynder at springe op ad mig. I min Forlegenhed kløede jeg den bag Øret, og visde ikke at det ikke vilde vare længe, inden jeg kom til at kløe mig selv bag Øret. — Hvem har skrevet denne Afhandling? spurgde Fyrsten. — Jeg, Deres Durchlauchtighed. — Kan De mundtlig sige mig Hovedideerne? — Betænk engang, søde Ven! at sige det til mig! Hvad veed jeg af Hovedideer at sige?

Klinker. Hans Durchlauchtig-

heb er ogsaa den første. som søger om Ideer hos Dem.

Hippeldanz. Ikke sandt? — Jeg stammer, og veed ikke, hvordan jeg skal rede mig ud af den Kattepine, — Jeg vil vide, bliver han ved, hvor Deres Tanker concentreres? — Nu beder jeg Dem, sødeste Ven, mine Tanker! hvor concentreres de?

Klinker. Det var ogsaa underligt, at han vilde spørge Dem om det!

Hippeldanz. Ja, var det ikke?! — Jeg tænkde som saa: den Klogeste tier — og jeg taug. — Paa engang hører jeg som et Tordenskrald: De er en Uforskammet! De har Deres Afsked!

Frue Love. Deres Afsked?

Hippeldanz. Betænk engang, sødeste Ven! jeg, den rigeste Mand i det hele Land, en Uforskammet!

Klinker. Som om rige Folk kunde være uforskammede.

Hippeldanz. Af Forskrækkelse kneb jeg Mynden i Øret, den peeb og beed mig i Fingeren. Nærmere død end levende kom jeg ud i Forgemakket; en af de forbandede Pager havde staaet paa Luur — de Satanner gratulerede mig! Da jeg kom ud paa Gaden, saa forfulgde Gadedrengene mig — og hvad mener De det var? — de ugudelige Pager havde bundet en Papirs Haarpung i Nakken paa mig.

Frue Love (neier meget spodsk). Hr. Eidevant-Kammerraad! ha! ha! ha!

Hippeldanz. Det siger intet, saalænge det kun ikke er Eidevant med Pengene. Buff har sladdret, følgelig er jeg ikke forpligtet til noget. Hvad mener De, søde Frue? vi lader, som om der var ingenting passeret; Caviaren har vi, der er ikke spiist en eneste Mundfuld af Postejen; jeg kjøber mig en anden Titel, og saa celebrerer vi Jaordet.

Frue Love. Jeg burde rigtig nok straffe Dem for Deres Opførsel før i Dag — men for at drille Monsieur Warning, saa lad gaae! Thi — det kan Du vide til Din Efterretning, Caroline — førend jeg tilgiver Din Landstryger, før skal jeg givte Dig med den Neptunus, som staaer nede i Gaarden paa vort Springvand! (gaaer).

Hippeldanz. Neptunus? hvad vil hun sige dermed? jeg skulde dog ikke troe, at hun holder mig for en Neptunus, hvad?

Klinker. Havde hun endda sagt: den rige Plutus.

Caroline. Neptunus eller Plutus; saa længe jeg er en Dødelig, vil jeg aldrig gjøre Honneurerne ved Deres Taffel. (Hun gaaer ind i Eduards Kammer).

Hippeldanz. Dødelig? hvad vil hun sige dermed? vi ere jo allesammen dødelige. Det er ret fatalt, naar Folk saadan taler — allegoriſt. Neptunus, Pluto, Dødelighed — Miſkmask og Ruskumsnusk! Farvel saalænge, sødeste Ven; Forskrækkelsen har givet mig Appetit. Jeg maae restaurere mig en Smule. Og saa en lille Luur, hvad mener De om det?

Klinker. Sov blot ikke fra Jaordet.

Hippeldanz. Nei, jeg kommer igien, gior jeg. Min Ambrosius skal vække mig i rette Tid. Et Jaord, søde Ven — ja, deri har De Ret — det gaaer ikke an at sove fra det. Jeg faaer nok ellers ingen rolig Søvn; jeg drømmer vist om min Malheur. Afsked, Hundebid i Fingrene, Papirspung i Nakken og Gadedrenge — hu! det er penetrant, sødeste Ven! penetrant! (gaaer).

Siette Scene.

Klinker (allene).

Det er en topmaalt Nar — Ty

Ven Klinker! og hvad er vel Du? — nok ikke synderlig andet. — Din Giftesyge er ligesom et Sneeskrid. I Begyndelsen var det ikke andet, end en lille Sneeklump, som var gaaet løs, Gud maae vide, hvor! — nu er den blevet til et Bierg, hvorunder Din Rolighed ligger begravet. — (Han sætter sig. — Pause; — derpaa siger han med Inderlighed:) Huuslig Glæde! Du skionne Aftenstierne! Du tindrer først da, naar den brændende Ungdomsol er dalet i Lidenskabernes Hav — saa skinner Du vennehuld ind i hver en Hytte, hvor der boer to gode Mennesker — og naar Du slukkes — vee os! saa er det Nat!

Syvende Scene.

Klinker. Frue Warning. Frederikke.

Klinker (springer op, og siger sagte:) Ypperligt! min Stierne gaaer op, (høit.) Mine Damer, dersom Tilfældet behersker Verden, saa er jeg Regentens Favorit.

Frue Warning. Det er en Velgierning for den Bedende, naar han modtages af et venligt Ansigt i det Huus, som han træder ind i med et tungt Hjerte.

Klinker. Dersom jeg var Cancellie-Præsident —

Frue Warning. Saa var det mig lettere at bede.

Klinker. Den skionneste Lovtale! thi den, som vil lære at kiende gode Mennesker, han give kun Agt paa, hvem den Ulykkelige har Tillid til.

Frue Warning. Ja, Hr. Captain, jeg holder Dem for et godt Menneske.

Klinker (til Frederikke). De ogsaa?

Frederikke. Ja, tilforladelig, jeg ogsaa!

Klinker. Tak, Moder Natur, fordi Du har skrevet saa læseligt i mit Ansigt!

Frue Warning. Siele-Adel har ogsaa sit Diplom.

Klinker. Og dette Diplom giver Adkomst til skionne Sieles Venskab — til Deres? ikke sandt?

Frue Warning. Fattigdom finder stundum Velgiørere, men kun sielden Venner.

Klinker. Den er en Daare, som vander Træet og aldrig vil vederqvæge sig i dets Skygge. — Deres Haand Frue — og Deres gode smukke Barn (fortrolig.) Det er sandt, De er her i Anledning af Pensionen?

Frue Warning. Ja.

Klinker. De haaber at faae et gunstigt Svar?

Frue Warning. I Betragtning af min salig Mands Fortieneste, ja.

Klinker. Og dersom dette Haab glipper?

Frue Warning (trækker paa Skuldrene). Saa —

Frederikke. Jeg kan arbeide, Hr. Captain.

Klinker. Kan De virkelig det? og dersom Deres Kræfter nu ikke forslaaer?

Frederikke. Man kan nok høre, at De har aldrig arbeidet for en Moder.

Klinker. Giv mig en Moder, saa vil vi see, hvem af os det holder længst ud.

Frederikke. De vilde da føle, hvor sieleglad Fattigdom kan være.

Klinker. Velan, Frue! paa nærværende Tid har De ingen Søn. Maae jeg opfylde hans Plads?

Frue Warning. Ak, Hr. Captain! en Søns Plads kan ingen Fremmed opfylde.

Klinker. Men jeg vil elske Dem, elske Dem, elske Dem! Kierlighed giør enhver til vor Broder.

Frue Warning. De er en godmodig, besynderlig Mand. Det skal glæde mig, at lære at kiende Dem nøiere.

Klinker (til Frederikke). Og De, kiere Pige? Holder De det ogsaa Umagen værd, at lære at kiende mig nøiere?

Frederikke. Dersom det skulde koste mig Umage, saa vilde jeg allerede blive noget mere mistroisk.

Klinker. De har Ret; egentlig kiender De mig allerede fuldkommen; Gud ske Lov, vor Herre har givet mig et Hierte, som Folk trax kan kigge ind i; om det endogsaa udsætter mig for Slyngelernes List, saa giør det dog de gode Mennesker til mine Venner. — Altsaa — Kiøbet er sluttet? — er det? — (Moder og Datter give ham Haand). Moder! kiere, gode Moder! det skal sandelig aldrig angre Dem! Jeg har rigtig nok mistet mine Forældre tidlig; men at elske er en sød Vane, som aldrig glemmes; — dog det er sandt: et Vilkaar! — Jeg lader mig ikke forskyde, dersom det hændte sig, at den rigtige Søn kom.

Frue Warning. Ak! han kommer ikke!

Klinker. Hm, hvem kan vide det! I dette Tilfælde maae Du tage mig i Din Varetægt, lille Søster! — Hører De det? saa forbrer jeg Moderen af Dem! — min Moder og Deres Moder — forstaaer De mig?

Frederikke (noget forundret). Hr. Captain —

Klinker. Ja, ja, jeg løber min Vei — men jeg kommer igien — jeg vil blot hente mig en Talsmand — (skielmsk) og saa maae De sige mig, at De har forstaaet hvad jeg sagde.

(Gaaer hurtigt ud).

Ottende Scene.

De Forrige uden Klinker.

Frederikke. Hvad vilde han sige dermed?

Frue Warning. Han lader til at have ædle og alvorlige Hensigter med Dig.

Frederikke. Efter et Bekiendtskab af nogle Timer? det var besynderligt.

Frue Warning. Men en Lykke for mig og Dig.

Frederikke. De ønsker det?

Frue Warning. Dersom, han er det, han lader til at være —

Frederikke. Jeg har megen Høiagtelse for ham, men kan jeg nogensinde komme til at elske ham?

Frue Warning. Forbindelser, som ere sluttede af Høiagtelse, lykkes meget oftere, end Lidenskabs-Giftermaal. Desuden er Dit Hierte frit; vi ere fattige, meget fattige! Din Broder kommer ikke — hvem veed, om han nogensinde kommer! hvor bitter vilde min Dødsstund ikke være, dersom jeg maatte lade Dig blive tilbage i Verden uden en Raadgiver og Beskytter!

Frederikke. O, Moder! tal ikke mere derom! For Deres Rolighed opoffrer jeg alt!

Niende Scene.

Love. De Forrige.

Love (lader sig see i sin Dør). Aha! Frue Warning! ventelig i Anledning af Pensionen. Er her ingen Tiener tilstæde? Har De allerede ventet længe?

Frue Warning. Desto længer har jeg ogsaa havt Haab.

Love. Ja, Du gode Gud! Haabet hører ikke til mit Departement. Bebag at komme herind. Jeg skal amicabiliter tilkiendegive Dem Hans Durchlauchtigheds høie Villie. (hun gaaer ind til ham).

Frederikke (allene). Jeg seer ikke Eduard — og hører ikke hans Fløite — skulde Doctoren allerede have været her? — mon han kan hielpe ham? — o! det vilde jeg gierne vide, førend vi gaaer fra dette Huus. — Hvem veed, om jeg da nogensinde mere faaer ham at see! — (hun lytter ved Eduards Dør). Alting er stille, — ganske stille? — mon han sover? — eller skulde han være syg? — syg! og der er kanskee ingen hos ham! — (hun banker sagte paa Døren). Hvad gior jeg! det var ubesindigt.

Tiende Scene.

Frederikke. Jacob; (lidt efter) Eduard.

Jacob. Hvem vil Jomfruen tale med?

Frederikke. Gode Jacob, jeg ønskede blot at vide, om hans unge Herre befinder sig vel?

Jacob. O ja, overmaade vel!

Frederikke. Har Medicoctoren allerede været her?

Jacob. Javiss har han.

Frederikke. Mener han at han kan hielpe ham?

Jacob. Han har allerede hiulpet ham.

Frederikke. Hvad?!

Jacob. Min unge Herre kan see.

Frederikke (med Glæde og høirøstet). Han kan see?!

Jacob. Men endnu maa han tage sig i Agt. —

Frederikke (ude af sig selv af Glæde). Eduard kan see? O Gud! o Gud!

Jacob. Han maae blive liggende paa Sofaen.

Eduard (med tilbundne Øine). Jeg hører Frederikkes Røst.

Frederikke (flyver hen om hans Hals). Eduard! Du kan see!

Jacob. Unge Herre, for Gud Skyld.

Eduard. Min gode Frederikke maae jeg see, om jeg endogsaa for evig skulde lukke mine Øine igien. (Han vil rive Tørklædet af.

Frederikke (staaer skielvende for an ham).

Jacob (hindrer ham deri). Nei det tør jeg ikke tilstæde. Doctoren har strængeligen forbuden det.

Eduard. Jeg beder Dig, Jacob! kun et Øieblik! Du har jo været her i saa mange Aar. Du husker dog endnu dengang hun boede hos os.

Jacob. O ja, som om det var i Gaar.

Eduard. Hun var saa god imod alle!

Jacob. Det var hun!

Eduard. Og især imod mig! hun veeg aldrig fra mig! naar Andre kiørte paa Bal og paa Comedie, saa blev hun hos mig! — Jacob! Jeg maa see hende! (han vil skyde Tørklædet op).

Jacob (hindrer ham deri). Jomfrue, jeg beder Dem, hielp De mig.

Frederikke (kiæmpende med sine Ønsker). Jeg — nei, gior det ikke, Eduard —

Jacob. Kiæreste, gode Herre! De bliver blind igien.

Eduard. O! saa har jeg dog seet Frederikke!

Jacob. Naa, min Skyld er det ikke.

Eduard (skyder Tørklædet op og aabner Øinene). Frederikke! — er det Dig? — tael, at jeg kan troe det.

Frederikke (med mild Graad). Det er mig.

Eduard. Du er saa stor! saa smuk, o, hvor min Fantasie var fattig!

Frederikke (hulkende). Gode Eduard! Jeg ønsker Dig til Lykke! saa inderlig, saa hiertelig — —

Eduard. Du græder?

Frederikke. Jeg glæder mig.

Jacob. Forklædet —!

Eduard. Ja, ja, Forklædet for Øinene! (han lader sig forbinde) Gjør kun, hvad I vil. Jeg glemmer aldrig mere hvordan min Rikke seer ud! jeg har seet hendes Taarer — før kunde jeg blot føle dem — jeg kiendte ikke det huldе Øie, der fældede dem. (Jacob lader ham sætte sig paa en Lænestoel).

Eduard. Giv mig Din Haand gode Pige! (Frederikke gjør det, han trykker den til sit Hjerte). Lad mig beholde Din Haand! lad mig stedse beholde den! Naar den Blinde ikke længer behøver Din Veiledning, saa leed dog den Seende blidelig til Graven!

Frederikke (er inderlig rørt, og lader sit Hoved synke ned paa hans Skulder.) Min kiere, kiere Eduard!

Ellevte Scene.

Frue Warning. De Forrige.

Frue Warning (kommer sørgmodig ud af Løves Værelse; han følger hende til Døren, og forlader hende med en let Compliment). Kom, min Datter! Arbeid er nu vor eneste Tilflugt — og naar vi blive syge — Gud!

Frederikke. Moder! Eduard kan see!

Frue Warning. Han kan see? virkelig? o! det glæder mig uudsigelig! (hun gaaer hen til ham og rækker ham Haanden). Gode Eduard, jeg har altid elsket Dig, som min Søn —

Eduard. Moder! saasnart jeg tør gaae ud, besøger jeg Dem.

Frue Warning. Gjør det. I min Eensomhed kan vi glæde os i Ro. Kom, Frederikke!

Frederikke. Lev vel, Eduard!

Eduard. Dit Billede bliver hos mig. Lev vel!

Tolvte Scene.

August Warning. De Forrige.

August (kommer hastig ind af Døren, studser da han seer sin Moder og Søster, og nærmer sig med et beklemt Hierte).

Frue Warning (da hun gaaer ham forbi). Modtag min Lykønskning.

Frederikke. Og min Tak.

August (med bævende Røst). Vær saa god at blive her, Frue. Jeg har et Ærinde til Dem.

Frue Warning. Til mig?

August. Jeg kommer i dette Øieblik fra Fyrsten.

Frue Warning. Ak! jeg veed det allerede.

August. Nei, De veed intet, Styrket ved Deres Velsignelse har jeg skaffet dette unge Menneske sit Syn igien. I samme Øieblik bliver jeg hentet op til Fyrsten. En Afhandling — Frugten af mange Aars Flid — har tilveiebragt mig Fyrstens Naade! Han tillod mig, at bede om en Velgierning — jeg bad — han bevilgede — og tag her.

Frue Warning (aabner Papiret hoist forundret). Hvad er det? — en Pension? — og meget mere end jeg torde haabe? — for Guds Skyld, min Herre! hvad betyder det?! — hvor kommer De til, at gjøre det for mig, som kun en Søn kunde gjøre for sin Moder?

August. O Held mig! dersom De gienkiender Sønnen i denne Handling. (Han staaer bævende og med halv udbredte Arme foran hende).

Eduard. Gode Gud! det er Augusts Røst!

Frue Warning (bliver ramt af disse Ord, som af et electrisk Slag. Hun fæster sit af Frygt, Tvivl og Længsel tindrende Øie stivt paa August, og Papiret bæver i hendes Haand).

Frederikke. Moder! hvilken Ahnelse! (hun betragter August med ængstelig Opmærksomhed).

Frue Warning (med heftig indvortes Bevægelse). O! dersom han var min Søn! hvorfor kom han da ikke op til sin Moders Hierte?

August (løfter Armene i Veiret). Tør han — (Moderen synker med et Skrig i sin Datters Arme. August styrter for hendes Fødder).

Frederikke. Broder! Moder!

Eduard. Det er ham! det er ham! (han vil rive Torklædet fra).

Jacob (hindrer ham deri). For Guds Skyld, kiere Herre!

August. Moder! er jeg nu igien Deres Kierlighed værdig?

Frue Warning (vinker ad ham, at han skal komme op til hendes Hierte; han styrter i hendes Arme, og hun trykker ham tæt op til sig).

August. For i Dag skial jeg Deres Velsignelse — velsign mig nu! nu!

Frue Warning (lægger sin høire Haand paa hans Hoved, den venstre trykker hun op til sit Bryst, seer med vaade Øine op mod Himmelen og stammer aandeløs). O! — O! —

August (beruset af Glæde). Ha! hvilket nyt Liv! Moderen har erkiendt Sønnen — Fyrsten har modtaget Borgeren — alle hine sønderrevne Baand ere igien knyttede — mit Hierte banker ikke længer i et ømhedstomt Rum — jeg er Søn! jeg er Borger!

Caroline (som kom ind imidlertid, omfavner ham nu). Mand!

Frederikke (paa den anden Side). Broder! —

Eduard (rækker Armene ud imod ham). Ven!

Frue Warning. Min Søn! — O! Glæden kunde dræbe mig! — August! kiere August!

Eduard. Hører jeg da ikke med til Jøres Kreds?

August (omfavner ham). Min gode Eduard!

Caroline. Han var Din Læge, Din Frelser.

Eduard. Han? —

Trettende Scene.

Cancellie-Præsidenten (kommer ud af sit Cabinet.) Frue Løve (kommer ind af den midterste Dør). De Forrige.

Frue Løve. Ei, her er jo stort Selskab! Jeg seer Taarer; ventelig en Afskeeds-Scene? men Skuepladsen i mit Huus synes mig ikke er godt valgt.

August. Deres Huus, naadige Frue, er en Skueplads for den reneste Glæde.

Frue Løve. Saa? De kommer vel fra Fyrsten?

August. Fra den bedste, den menneskekierligste Fyrste. Han har bevilget min Moder en Pension.

Frue Løve (forundret). Virkelig?

August. Og har udnævnt mig til Geheime-Kammerraad.

Frue Løve. Eia!

Løve. Ei! ei!

August. Alle ere forsonede med mig! alle har tilgivet mig min Ungdoms Ubesindighed! alle, undtagen De. (Han griber hendes Haand). Gior De min Lykke fuldkommen!

Eduard. Han gav mig mit Syn igien!

Caroline. Han har elsket mig saa trofast!

Frue Warning. Han er en god Søn!

Frederikke. En vennehuld Broder!

Løve. En brav Jurist.

Frue Løve. Dersom det var sandt, at hans Durchlauchtighed —

August. Her er hans egenhændige Billet til Ministeren.

Frue Løve (læser den og vakler). Dette sublime Exempel —

August (knæler for hende). O, tal ud —

Frue Løve (efter et Ophold). I det Haab at De vil aldrig mere giøre Vers —

August. Aldrig, aldrig mere!

Frue Love. Staae op, Hr. Geheime-Kammeraad. Jeg pardonnerer Dem.

August (springer op). O! mit Bryst er for snevert til at rumme denne overvættes Glæde!

Fiortende Scene.

Klinker. De Forrige.

Klinker (som hørde de sidste Ord, da han traadte ind). Her er en Vens Bryst, som staaer aabent for Dig —

August. Kiere Captain! De har læget min Sorg —

Klinker. Derfor har jeg ogsaa Ret til Din Glæde. Til Lykke! Dit Skib er i Havn. Mit gynger endnu paa de ustadige Bølger. Men naar den første Glædesstorm har lagt sig (med et Hiekast til Frederikke), saa maae Du hielpe mig at loodse det ind.

August. Gierne —

Klinker. Tys!

Eduard. Moder, Dei er saa god i Dag! — jeg vil ogsaa bede om noget.

Frue Love. Tael, min Søn!

Eduard. Giv mig Rikke til Kone.

Frederikke (staaer Øinene ned).

Frue Love. Hvad?

Klinker. Jo, det var deiligt!

Eduard. Hun har ledet mig, medens jeg var blind; ved min Haand vil jeg lede hende giennem Livet.

Klinker. Ypperligt!

Eduard. Tal Du, Rikke!

Klinker. Hun siger ikke et Ord.

Eduard. Dersom jeg kunde læse i Dine Øine! —

Klinker. Ja, hun slaaer dem ned.

Eduard. Dersom jeg kunde see Dine Kinder!

Klinker. De blusser som Ild.

Eduard. Moder, De tier stille?

Frue Love. Jeg veed ikke, min Søn — Du kiender de glimrende Planer —

Eduard. Glimmer og Lykke — Valget er let —

Frue Love. Rigtig nok, siden Hr. Geheime-Kammerraaden nu — (til hendes Mand). Hvad siger De dertil, min Engel?

Love. Det hører ikke til mit Departement.

Klinker. Jeg seer nok, paa hvad Fod Sagerne staaer. (Han leder Frederikke hen til Eduard). Der, Du Blindebertel! tag hende! og gior hende lykkelig!

Eduard. Ak, Frederikke, hvorfor tør jeg dog ikke see Dig?!

Klinker. Tie stille! dersom hun var min, saa lod jeg gierne begge mine Øine stikke ud!

Frue Love (omfavner Eduard og Frederikke). Ak, ja da! jeg er saa attendrert! — —

Frue Warning (omfavner August og Caroline). Børn! hielp mig at bære min Lykke!

Love. Dobbelte Sponsalia.

Klinker. Men vil ingen have mig til Mand?

Femtende Scene.

De Forrige. Kammerraad Hippeldanz.

Hippeldanz. Nu har jeg udsovet — (i det han seer Busk omfavne Caroline). Men — hvad — hvad — hvad er det?!

Love. Det hører ikke til Deres Departement.

Hippeldanz (gnider sine Øine). Nei, jeg har dog nok ikke udsovet, for jeg seer ikke rigtig — det er jo ham — det obscure Menneske, som —

Frue Love. Hr. Geheime-Kammerraad Warning.

Hippeldanz (som forstenet). Geheime-Kammerraad!

Caroline. Min Brudgom.

August. Det lykkeligste Menneske!

Hippeldanz. Geheime-Kammerraad og Brudgom! — men hvad er da jeg?

Frue Love. Ingen af Delene.

Hippeldanz. Ih, Du min Gud! jeg er jo dog Kammerraad.

Frue Love. Har været.

Hippeldanz. Jeg har Titelen endnu.

Frue Love. Tie stille! og gaae Deres Vei!

Hippeldanz. Det er da en forfærdelig Dag for mig stakkels corpulente Mand! Ingen Ro, hverken til at spise, drikke eller sove! Ingen Kone! ingen Geheime-Kammerraad! Afsked! blive biidt i Fingrene! faae Papirs-Pung i Nakken! blive forfulgt af Gadedrengene, og saa oven i Kjøbet: „Tie stille! og gaae Deres Vei!" — Det maa være en af Tycho Brahes Dage! Men jeg skal dog hævne mig paa Dem, Frue — den franske Paté de Perigord og Caviaren fra Rusland — husker De den? hvad? — hvem faaer den at spise? — De? jo, prosit die Mahlzeit! Nei den er for Kammerraad Hippeldanz's egen lille Mund! he! he! he! hævner jeg mig ikke exemplarisk? har jeg studeret min Jura for Nummer Nichts? husk paa Caviaren, Posteien og Kammerraaden, Guten Morgen, Madam, (til de andre) Jeg recommanderer mig. (Han gaaer.)

Klinker. Nu Bryllup! og Glæden leve!

August. Caroline. Eduard. Frederikke. Glæden leve.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Hofboghandler L. Beeken.

Trykt i B. J. Bendixens Bogtrykkerie.

1829.

Det kgl. Bibl. Bogb.